တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

မြေရာမဲ့ သိုင်းရဲ့ကမ္ဘာ

စာစဉ်
၉

ကုလုံ၏ဝူးလင်ကူစု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ဂဂဝ / ၂၀ဝ၂ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ဂ၄၂ / ၂၀ဝ၂ (၁၀)

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀ဝ၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ - ၅၀ဝ
တန်ဖိုး - ၁၀ဝ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေနိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း (ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်
ဦးထွန်းလင်း (ဖိုးဝအော့ဖ်ဆက်)
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အမှောင်ထု---။

မည်းမှောင်နက်ရှိုင်းလှသော အမှောင်ထု။

လူတို့၏မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှကို ဖြိုပျက်ကြေမြှုန်းစေမည့် အမှောင်ထု။

စင်လုံက အားလုံးကို သတိပေးလိုက်သည်။

"အားလုံး နောက်ပြန်ဆုတ်ကြ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ရုံကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး"

သူတို့အားလုံး လှုပ်ရှားမည် ကြံစည်နိုက်မှာပင် အမှောင်ထဲမှ အေးစက်စက်စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ရှင်တို့ ဆုတ်ခွာနိုင်မယ် ထင်သလား"

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်---

"ဝှန်း- ဝှန်း- ဝှန်း-"

တော်လဲသံကဲ့သို့ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါတုန်ဟည်းသွားတော့သည်။ ဖုန်မှုန့်သဲမှုန့်များသည် အသက်ရှူ၍မရနိုင်လောက်အောင် လွင့်ပျံ့ထွက်လာသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ ဖြစ်နေ၍သာ တော်တော့သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဖြိုလဲလွင့်စဉ်သွားမည်မှာ သေချာလှ၏။

အဖော်မဲ့လူက နှာကြည်းစွာ အော်လိုက်မိသည်။

“တော်တော်ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ ကောင်မပဲ၊ သူက အားလုံးကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးပြီကိုး။ ကျုပ်တို့ ပြန်ထွက်မယ့်ရွှဝ တစ်လျှောက်လုံးကို ဖြိုခွဲပိတ်ဆို့ပစ်လိုက်ပြီ”

ဝမ်းလင်းဝါးကလည်း အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့အသံ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုများ ပါဝင်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ကျုပ်ပါ ပိတ်မိသွားတော့မှာပေါ့ဗျ”

ဝေဝေ့ထံမှ အေးစက်စက် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ရှင့်မှာ အခွင့်ထူးခံခွင့် ဘာမှမရှိဘူး”

“အခြေအနေအားလုံးကို ရှင်းပြပြီးပြီပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ မဟာမိတ်တွေ ကျုပ်ကို ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောကတော့ ရှင့်ကို မသတ်ဘူးလို့ ပြောမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မစိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ရှင် တစ်ခုတော့မှတ်ထားလိုက်ပါ။ လောကမှာ ရှိရှိသမျှ အပြောင်းအလဲ အမြန်ဆုံးအရာတွေထဲမှာ မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပထမပဲ”

“ခင်ဗျား သိပ်ပြီး လွယ်ကူတယ်လို့ ထင်မှတ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကိုသတ်ပြီးရင် ကျုပ်ရဲ့မိခင်နဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောမလဲ၊ ကျုပ် မိခင်ကကော လက်ပိုက်ကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား”

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။

“သူက ရှင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်မကို ပင့်ဖိတ်တောင်း

ပန်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ရှင်တို့ကို ကျွန်မသတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်မကို ဘယ်လို အပြစ်တင်မလဲ၊ ရှင်က ကလေးဆန်လိုက်တာ လွန်ပါရောပဲရှင်”

ဝမ်းလင်းဝါးက ဒေါသတကြီးအော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးလဲ၊ မဟာမိတ်ဆိုတဲ့အချက်ကို လုံးဝမမေ့သင့်ဘူး သိလား”

ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်သည် သူ့အားလှမ်းဆွဲရင်း နားနား သို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကျောက်နံရံကို ကပ်ထား၊ ဒီကျောက်ဂူထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း သေပြီး မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး”

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အသိဉာဏ်ထက်မြက်သော လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူပေါ်လူကြောင်လည်း မဟုတ်ပါချေ။ အမှောင်တိုက်ထဲအတွင်း၌ ကိုယ့်သေတွင်းတူးသည့် အလုပ်မှာ အသံထွက်အော်ဟစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်ခြည်းသတိပြုလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့၏။

ဝေဝေ၏အသံက အမှောင်ထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“စင်လုံ- ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ မူလကတော့ ရှင့်ကို မသတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ၊ နောက်တော့ မသတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိလာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်သိထားတာတွေက သိပ်များလွန်းနေလို့ပါ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သိပ်များများသိနေရင် အသက်မရှည်တတ်ဘူး”

သူမသည် စကားကိုခေတ္တဖြတ်လျက် ရယ်နေလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် အရယ်ရပ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ရှင့်တစ်ယောက်တည်းတော့ မသေစေရပါဘူးရှင်၊ အပေါင်းအဖော်နဲ့ မပျင်းမရိသေစေရမှာပါ၊ ရှင်နဲ့အဖော်လိုက်သေပေးရမယ့်လူဟာ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ ရှင့်ဘေးမှာရှိနေတဲ့ အဖော်မဲ့လူပဲပေါ့ရှင်"

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် စင်လုံ၊ အဖော်မဲ့လူနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့သုံးယောက်သည် ကျောက်ဂူနံရံနှင့် သူတို့၏ကျောပြင်များကို တသားတည်းကျမတတ် ကပ်ထားကြလေ၏။

ကျောက်ဂူနံရံမှအေးစိမ့်မှုသည် ကျရောက်လှဆဲဆဲ အသက်အန္တရာယ်ထက် ဆိုးရွားသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ထိုအချိန်၌ သုံးဦးစလုံး၌ တူညီသည့်အတွေးတစ်ခုကို ကိုယ်စီတွေးနေမိကြ၏။

ဝေဝေဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဤလောက၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးဆိုသည့် အတွေးကို လူတိုင်းကိုယ်စီတွေးတောနေကြပါ၏။

ရိုးအ,မှု အရာတွင် သရုပ်ဆောင်ရာ၌ အဖြူစင်အရိုး,အဆုံးသော ကျေးတောသူသည် ဝေဝေအား အရှုံးပေးရမည်မှာ သေချာ၏။ အနုးညွှံ့ အပျော့ပျောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ရာ၌ အနုးညွှံ့ဆုံးပန်းတစ်ပွင့်၏ ပွင့်ဖတ်နှင့် ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံတို့က ဝေဝေအား အရှုံးပေးရမည်မှာ သေချာ၏။

သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နိုင်သည့် အရာတွင်လည်း အဆိုးသွမ်းဆုံးသော ဗီလိန်လူသတ်သမားကပင် သူမအား အရှုံးပေးရမည်မှာသေချာ၏။

ပန်းဝတ်ရည်၊ ပျားရည်နှင့် လောကရှိ လူအားလုံးအား သေစေနိုင်သည့် အဆိပ်တစ်စက်တို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့်အရာကား ဝိညာဉ်ကိုထားချုပ်သခင်မဖြစ်သည့် ဝေဝေဟူသော မိန်းကလေးသာတည်း---။

ဦးချိုရှိသောသတ္တဝါသည် ဦးချိုကိုအားကိုး၍ ရန်သတ္တုရပြု၏။ ဘေးရောက်အံ့သောလူသည် ဦးချို၏အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကိုရှာကြံနိုင်သေး၏။

အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါသည် အစွယ်ကိုအားကိုး၍ ရန်သတ္တုရပြု၏။ ဘေးရောက်အံ့သောသူသည် အစွယ်၏အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကိုရှာကြံနိုင်သေး၏။

မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တရှိသော မိန်းမ တစ်ယောက် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကိုမူ မည်သည့်ယောကျာ်းမျှ ရှာကြံနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

စင်လုံသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲ၌ ကျောက်နံရံကိုကျောနှင့်ကပ် လက်နှင့်စမ်းသပ်ကာ တရွေ့ရွေ့သွားနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို လာကိုင်၏။ သူ့လက်ဝါး၌ စာလုံးများရေး၍ မေးမြန်းသည်။

"စင်လုံ မဟုတ်လား"

စင်လုံကလည်း ထိုသူ၏ လက်ဖျံ၌ စာလုံးများ ပြန်ရေးပေးလိုက်၏။

"ဘာကိစ္စလဲ"

ထိုလက်တစ်ဖက်က စင်လုံအား စာရေး၍ မေးပြန်သည်။

"ဟိုမိန်းမယုတ်က ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ ထင်သလဲ"

စင်လုံက ပြန်လည်ရေးပြပြန်၏။

"တိတိကျကျ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်ရမှာလဲ"

"အကန့်အသတ်မရှိ စောင့်ရမှာပဲ"

မှောင်ထဲမှလက်သည် ထပ်မံ၍ စာရေးမေးမည့်ဟန်ဖြင့် စင်လုံ၏သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်တော့၏။

သူ၏ အခြားလက်တစ်ဖက်က စင်လုံ၏လည်ပင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပိုင်းချလိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေမျိုး၌ စင်လုံအနေဖြင့် မည်သို့ ခုခံကာကွယ်မည်နည်း။

အဖော်မဲ့လူသည် ဤသို့သောနည်းဖြင့် သတ်ဖြတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူကမျှ မှတ်ထင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေသည့်အချိန်၊ ရန်သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်သည့်အချိန်မျိုး၌ စင်လုံတစ်ယောက် လုပ်ကြံခံရလေပြီ။

သို့သော်---စင်လုံသည် စင်လုံသာဖြစ်သည်။ စင်လုံကဲ့သို့သောလူမျိုးသည် ဤလောက၌ များများရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ လက်ချိုးရေတွက်နိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ထိုနေရာ၌ စင်လုံသာမဟုတ်ဘဲ အခြားသူ

တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါက မုချဆတ်ဆတ်အသတ်ခံရပေလိမ့်မည်။

စင်လုံသည် သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရသည်နှင့် ထိုလူ၏အကြံအစည်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်လိုက်သည့် အလား လှုပ်ရှားရန်းကန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုမျှသာမကသေး လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ရန်သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆုပ်လျက် သွေးကြောများကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်က ရန်သူ၏လက်မောင်းပေါ်ရှိ သွေးကြောလေးနေရာကို ဖိနှိပ်ပြီးဖြစ်နေ၏။

ရန်သူသည် အပိုင်တွက်၍ စင်လုံအား တိုက်ခိုက်၏။ သို့သော် တစ်စက္ကန့်မျှ သတိလက်လွတ်နေလေ့မရှိသည့် စင်လုံ၏စိတ်ဓာတ်ကို ရန်သူမေ့လျော့ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးပါဟု အထင်ရှိနေသည့် ရန်သူသည် တဒင်္ဂအတွင်း၌ သားကောင်ဖြစ်သွားရရှာ၏။ ရန်သူသည် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေသွားသည်။

စင်လုံသည် ထိုလူအားအနီးသို့ဆွဲယူလိုက်၏။ ထို့နောက် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး- မင်းဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြိုတင်သိထားပြီးပြီ၊ ကျုပ်ကို ဟန်ဆောင်တိုက်ခိုက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့-"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ မေးချင်နေသည်။ သူ့ကို ဝမ်းလင်းဝါးအဖြစ် မည်သို့သိလိုက်ပါသနည်း။

စင်လုံသည် သူ၏ဆန္ဒကို သိရှိလိုက်သည့်အလား တိုးညင်းစွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့လက်ချောင်းတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်ကလေးတွေ ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး၊ နူးလည်းနူးညံ့တယ်၊ အဖော်မဲ့လူရဲ့ လက်ချောင်းတွေက မင်းရဲ့လက်ချောင်းနဲ့ မတူဘူး"

"ခင်ဗျားဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ သရဲဗျ- သရဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လိမ်လို့ကို မရနိုင်ဘူး"

"မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေ မှားယွင်းနေပြီ ဝမ်းလင်းဝါး၊ ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်ရင် ဝေဝေက မင်းရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်လို့ ထင်နေတယ် မဟုတ်လား"

ဝမ်းလင်းဝါး ခေါင်းညိတ်ပြချင်၏။ သို့သော်သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ စင်လုံက အေးစက်စက်ပြောလိုက်သည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး- မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်နိမ့်ကျ ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပေမယ့် ဒီလောက် အမြော်အမြင် နည်းလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုသတ်လည်း ဝေဝေက မင်းကို လွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချက်ကို မင်းဟာသာ စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုချိန်မှာ အားလုံး သေလူချည်းပဲ၊ သုံးယောက်စလုံး တက်ညီလက်ညီကြိုးစားမှ သေဘေးကလွတ်မြောက်နိုင်မယ်၊ ဒါတောင် ကံကောင်းမှ လွတ်မြောက်မှာနော်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံနေရင်တော့ မင်းပဲ ဟောဒီဂူထဲမှာ သေကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်က သည်းခံလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး"

ကျေးဇူးပြုမှုနှင့် ကျေးဇူးမဲ့ပြုမှုတို့သည်သာလျှင် မိတ်ဆွေ၊ ရန်သူတို့၏အမှတ်လက္ခဏာများ ဖြစ်သည်။

မိမိအားကျေးဇူးပြုလျှင် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က ရန်သူသည်လည်း မိတ်ဆွေမည်၏။ မိမိအား ကျေးဇူးမဲ့ပြုလျှင် တစ်အူတုံဆင်းညီအစ်ကိုရင်းသည်လည်း ရန်သူမည်၏။

စင်လုံက တီးတိုးဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ ခုအချိန်မှာ အားလုံး မဟာမိတ်ပဲ၊ ကိုယ့်မဟာမိတ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံခြင်းပဲ၊ လင်းလင်းချင်းချင်းနေရာ ရောက်သွားတဲ့အခါမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျေးဇူးမဲ့ပြုကြတာပေါ့၊ ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အဖော်မဲ့လူသည်လည်း သူတို့အနီးသို့စမ်းသပ်ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့သုံးယောက် စုစုစည်းစည်း ထိုင်နေကြသည်။ ထွက်ရပ်လမ်းကိုတော့ မမြင်ကြသေးပါ။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံကြီး နှစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြန်၏။ အဖော်မဲ့လူက မသက်မသာညည်းတွားလိုက်မိသည်။

"လုပ်ပြန်ပြီဗျာ- ဒီမိန်းမယုတ်က ဂူပေါက်ကို ထပ်ပြီး ပိတ်ဆို့နေပြန်ပြီ"

စင်လုံက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်၏။

"အဲဒါပေါ့ဗျာ- စဥ္စအိုးထဲကလိပ်ကို ဖမ်းတယ်ဆိုတာ"

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်လျက် လွတ်မြောက်လမ်းကို ရှာကြံနေကြသည်။

ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် မှောင်ရိပ်ထဲမှ တခစ်ခစ်ရယ်သံကြားလာရပြန်သည်။ အဖော်မဲ့လူသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ရယ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် စင်လုံ၏ပခုံး၌ စာရေးပြလိုက်၏။

"စင်လုံ လူသတ်သမားတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာနေပြီ"

စင်လုံက အဖော်မဲ့လူ၏လက်၌ စာရေးပြ၏။

"ဟုတ်တယ် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ရဲ့ အသတ်ခံဖို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်စောင့်နေရတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒီအထင်ကို အခွင့်အရေးအဖြစ်သုံးရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် သူကို အလျင်ဆုံး ပြန်ပြီးထိန်းချုပ်မယ်"

စင်လုံသည် သူတို့အနီးမှ ငါးတစ်ကောင် တိုးထွက်သွားသကဲ့သို့ တိုးထွက်သွားတော့၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ညင်သာလှ၏။ လေသံလုံးဝမရှိ။ သူ၏ သတိဝီရိယသည် အထွတ်အထိတ်၌ ရှိနေချေ၏။

စင်လုံအနေနှင့် ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းမိချိန်မှာပင် သူ့ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်ခုန်ဝင်လာသည်ကို သိလိုက်သည်။ စင်လုံသည် လျှပ်တစ်ပြက် ညာလက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ မှောင်နင့်မည်းမည်းဖြစ်သော်လည်း စင်လုံ၏လက်ဝါးသည် ရန်သူ၏သေကွင်းဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ဝင်သွားသည်။

သို့သော် ရန်သူသည် အပျော့စား အညံ့စား ရန်သူ မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင်သိသည်။ ရန်သူက သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကိုရှောင်နိုင်ရုံမျှမက လေထုကို တဗိုးဗိုး အသံမြည်သွား

စေလောက်သည့် လက်သီးချက်များဖြင့် သူ့အား တန်ပြန်တိုးနှက်တိုက်ခိုက်လာသည်။

စင်လုံသည် ထိုရန်သူအား စိတ်ထင်တိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်းနားလည်မိသဖြင့် မိမိလုံခြုံရေးကိုပါ ဂရုစိုက်လာရတော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း အလွန်တရာ အံ့ဩသွားမိသည်။

"ဒီကျောက်ဂူဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းလှပါလား။ ဒီလောက်အဆင့်မြင့်တဲ့သိုင်းသမားမျိုးကို ဒီကျောက်ဂူထဲ ခေါ်ထားနိုင်ပုံထောက်ရင် ငါတို့သုံးယောက် ဒီဂူထဲက ထွက်နိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်လှတော့ဘူး"

သူသည် တွေးရင်း လက်ဝါးတိုက်ကွက်ရစ်ကွက်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုလက်ဝါးရိုက်ချက်ရစ်ကွက် ရိုက်ထုတ်ခံရဖူးသည့် ရန်သူအချို့သည်ပင် ရစ်ကွက်အထိ ခံရည်မရှိခဲ့ကြပါ။

သို့သော် ဤရန်သူကမူ သူ၏ ရိုက်ချက်ရစ်ချက်ကို ကောင်းစွာခုခံနိုင်သည်။

ထိုရန်သူ၏ ပြင်းထန်လှသောလက်သီးချက်များက ဝီခေါ်နေသည်။ စင်လုံအနေဖြင့် မပေါ့ဆရဲသဖြင့် သတိထားလျက် ခုခံနေရသည်။

အဖော်မဲ့လူနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့သည် စင်လုံ၏သိုင်းပညာကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ဝင်ရောက်ကူညီရန်မလိုဟု နားလည်ထားကြသည်။

အထူးသဖြင့် အမှောင်ထဲတွင်တိုက်သည့် တိုက်ပွဲမျိုး၌ လူနည်းလေ ကောင်းလေဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်ကူပါမှ စင်လုံအတွက် ပို၍ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စင်လုံ မည်သို့တိုက်ခိုက်တတ်သည်ကို သိထားကြ၏။ တဝိုးဝိုးမြည်နေသည့် ပြင်းထန်လှသော လက်သီးထိုးသံများသည် တစ်ဖက်ရန်သူ၏လက်သီးချက်များသာ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိကြသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်လာကြသည်။

အဘယ်ရန်သူသည် စင်လုံအား ဤမျှကြာသည် အထိ လက်ရည်တူယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

စင်လုံ၏သိုင်းပညာသည် အကွက်ပေါင်းများစွာပါသည်။ ရန်သူအား လွန်စွာစိတ်ရှုပ်ထွေးစေသည့် အကွက်များဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စင်လုံသုံးသော သိုင်းပညာ၏အနှစ်သာရမှာ အပျော့စားဖြစ်သည်။

ကျောက်ခဲကို ကျောက်ခဲဖြင့်ခုခံသော ပညာမျိုးမဟုတ်၊ ကျောက်တုံးကို ရေအားဖြင့် တတိတိတိုက်စား ကြေပြုန်းစေသော ပညာမျိုးဖြစ်သည်။

ရန်သူ၏ သိုင်းပညာသည် စင်လုံ၏သိုင်းပညာနှင့်မတူပေ။ အမာစားဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်၏။ ကျောက်ခဲကိုကျောက်ခဲဖြင့် ထုသည့်ပညာမျိုးဖြစ်၏။ ရန်သူ၏လက်သီးက အဖေါ်မဲ့လူနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့အား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေသည်။

အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရလျှင် အသေအလဲ ခုခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာမိကြသဖြင့် စင်လုံအတွက်ပင် အနည်းငယ်စိုးရိမ်လာကြတော့သည်။

ဝိန်းဝိတ်အောင်မှောင်နေသည့် အမှောင်ထုအတွင်းဝယ် သိုင်းရာဇဝင်၌ စာတင်လောက်သည့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေကြသည်။

မမြင်မကန်းဖြစ်နေသည့်တိုင် အကွက်ကျကျ ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်နိုင်မှုက သူတို့နှစ်ယောက်အား ထိပ်သီးအဆင့်ထက် ကျော်လွန်သည့် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

ထိုစဉ် စင်လုံထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တီးတိုးစကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟင်း- တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ အမာစားသိုင်းသမားမျိုးကို ဝံကြောင်ကလေးတစ်ယောက်သာ ရားရားပါးပါး တတ်ထားတယ်ဆိုတာ တွေးမိပေလို့ပဲ၊ နို့မို့ရင် ငါအသေအလဲ တိုက်မိတော့မယ်၊ ဝေဝေကလည်း အူတက်အောင်ရယ်တော့မယ်"

စင်စစ် သာမန်အချိန်တွင် ဤမျှ အသံထွက်စကားပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ယခုတဒင်္ဂအချိန်အတွင်း ဝေဝေလှုပ်ရှားလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်း တွက်ချက်မိသဖြင့် ဤသို့ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင် ရန်သူ၏လက်သီးချက်များသည် နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

"သေလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ကောင်းတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်လက်သီးတွေကို ဒီလောက်လွဲချော်အောင်လုပ်နိုင်တာ အစ်ကိုကြီး စင်လုံတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တွေးမိဖို့ကောင်းတယ်"

ဝံကြောင်ကလေး၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူလိုက်သံ

သည် စင်လုံ၏ရင်အား အေးမြသွားစေတော့၏။

ဝမ်းလင်းဝါး၏ထိတ်လန့်မှုမှာ ငယ်ထိပ်သို့ရောက်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလေကချေ တစ်ယောက်နှယ် စုတ်တိစုတ်ပြတ်သွားလာနေသည့် ဝံကြောင်ကလေး၏သိုင်းပညာကို မည်သည့်အခါကမျှ အထင်မကြီးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အထင်သေးသေးဖြင့် သေရေးရှင်ရေးတိုက်ပွဲမျိုး စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်မိပါက ငါးပါးမှောက်မည့်ကိန်းမျိုးပေတည်း။

ဝံကြောင်ကလေးထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။ သူကမူ ဝေဝေ၏ အဆိပ်အပ်များအန္တရာယ်ကို ကြောက်ဟန်မတူပေ။ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ပြောနေသည်။

"အစ်ကိုကြီး၊ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက်ဆိုးရွားတဲ့ နေရာကို လာခဲ့ရတာလဲဗျာ၊ ဒါက တစ္ဆေတိုင်းပြည်ဗျ"

စင်လုံက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

"ငါတစ်ယောက်တည်း လာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းပြောတဲ့ တစ္ဆေတိုင်းပြည်ကို အပေါင်းအသင်းနဲ့လာတာကွ"

"ဗျာ- ဘယ်သူတွေ ပါသေးလို့တုံး"

"အဖေါ်မဲ့နောင်ကြီးနဲ့ ဝမ်းလင်းဝါးလေ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

"စည်ကားလှချည်လားဗျာ၊ ကောင်းတယ်ဗျို့ ပျင်းစရာမကောင်းတော့ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေး၏ရယ်သံမှာ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ နွေးထွေးသောမေတ္တာဓာတ် ရစ်ပတ်နေသဖြင့် လူ

အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာကြသည်။

စင်လုံသည် ဝံကြောင်ကလေး၏လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက် ကျောက်ဂူနံရံဘေးသို့ ကပ်နေစေလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

"မင်းကတော့ ဘာဆို ဘာမှ အပြောင်းအလဲမရှိဘူး၊ ငရဲပြည်ရောက်နေရင်လည်း ဒီလို ရယ်နေမယ့်ကောင်မျိုးပါပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောရင်း--

"အစ်ကိုကြီးကများ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းပြန်ပြောနေရသေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း သံမဏိနဲ့သွန်းလုပ်ထားတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သံမဏိနဲ့သွန်းလုပ်ထားတဲ့ကြောင်ကြီး၊ အဲဒီတော့ တော်ရုံတန်ရုံဒုက္ခကိုတော့ အစ်ကိုကြီးခံနိုင်ရည်ရှိသလို ကျွန်တော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိတာပေါ့ဗျာ ဟား ဟား ဟား"

အဖေါ်မဲ့လူသည် ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်သည်။

"တိတ်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်နေရတာလဲ"

စင်လုံက ရယ်လိုက်သည်။

"အဖေါ်မဲ့နောင်ကြီး အခု တဒင်္ဂမှာတော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိသေးပါဘူး၊ ဝံကြောင်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတုန်း လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်မယ်မထင်ဘူး၊ တခြား ရက်ရက်စက်စက် ထောင်ချောက်တစ်ခုခု ရှိနေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဝံကြောင်ကလေးကိုမသတ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်တာပေါ့"

အဖေါ်မဲ့လူသည် ခေတ္တတွေဝေ စဉ်းစားပြီးမှ စင်လုံ၏

စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့လက်နက်ပုန်း အရာ မရောက်ဖူးဆိုတာလည်း သိတန်သရွေ့ သိသွားတော့ လက်နက်ပုန်းကို ထပ်သုံးတော့မယ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ကြောက်တယ်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေက များလွန်းလို့ အစစအရာရာ သတိထားနိုင်ကာမှ တော်ရာကျမယ် အောက်မေ့တာပဲ"

အဖေါ်မဲ့လူသည် ဤစကားများကို တမင်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ဝေဝေကြားသွားစေရန် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဝေ၏လက်နက်ပုန်းများကို မကြောက်တဲ့နှင့် အဘယ့်ကြောင့် ဤစကားများကို ပြောနေရသနည်း။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူ၏စကားကို ဝေဝေ မကြားပါချေ။

ဝေဝေကြားသွားပါက သူ၏အတွင်းသဘောကို ဝေဝေ ရိပ်မိသွားမည်သာဖြစ်၏။ နောက်ထပ် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကလည်း သူတို့ထံသို့ တဝိုးဝိုးပြေးဝင်လာမည်သာဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ ဝေဝေသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ထွက်ခွါသွားပါသနည်း။

သူတို့အား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ထားပစ်ခဲ့ရပါသနည်း။

❁

အခန်း(၃၆)
စဥ္စအိုးထဲကလိပ်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့လေးယောက်အဖို့ ခေတ္တငြိမ်းချမ်းရေးရနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဝံကြောင်ကလေး လွတ်မြောက်လာပုံနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်သိချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မအောင်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

"ဝံကြောင်ကလေး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားသေပြီ အောက်မေ့တာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်လိုက်သည်။

"ငါလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ ဘာသဘောနဲ့ ဒီကို ပို့လိုက်တာလဲ မသိပါဘူး။ ငါ့မျက်နှာကို အဝတ်နက်နဲ့ပတ်ပြီး သွေးကြောတွေ ဖွင့်ပေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီး တွန်းထုတ်လိုက်တာပဲ၊ တစ်ခုခုမကောင်းကြံတာဘဲဆိုတာတော့ ရိပ်မိတယ်၊ ဘာမှန်းတော့ တွေးလို့မရဘူး။ ဒီနေရာကို အစ်ကိုကြီးစင်လုံ ရောက်

လာလိမ့်လို့လဲ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲကွာ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ထပ်မံရယ်မောရင်း–

"ဝမ်းလင်းဝါးရေ- ဒီစကားတွေကတော့ မင်းကိုပြောချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးစင်လုံကို မှားယွင်းတိုက်ခိုက်မိတာကို တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ သူသိအောင် တမင်ပြောနေရတာကွ"

စင်လုံ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ရင်း–

"မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်မှောင်နေတဲ့အထဲ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ၊ ဒါကတော့ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ သက်သက် ချောက်ချလိုက်တဲ့အလုပ်ပါကွာ၊ တို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ကတော့ သူရယ်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး"

သူတို့လေးဦးသည် အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြ၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ သူတို့လေးယောက်အပြင် အခြားမည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှမရှိဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် သူတို့အနီး၌ ပဉ္စမလူတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။

သူသည် ဤအမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ကြိုတင်ရောက်နေသူဖြစ်သည်။ အသက်ကိုထိန်း၍ရှူနေရသဖြင့် အလွန်နားပါးလှသည့် စင်လုံပင် မသိဘဲဖြစ်နေသည်။

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"သိပ်တော့လည်း စိတ်မပျက်ကြနဲ့ဦးဟေ့၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်က သူ့မှာ အင်မတန်များတာ၊ တခြား ထောင်ချောက်တစ်ခုခုရှိမှာတော့ သေချာတယ်၊ တိုက်ခိုက်ရ သတ်ပုတ်ရတာကလေးတွေ လာချင်လာလိမ့်မယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက နာကြည်းစွာပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဆိုတာကတော့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကို ကမ်းကုန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဆိပ်ငွေ့လွှတ်ပြီး သတိမေ့အောင်လုပ်တယ်၊ မေ့သွားမှတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုခုခံနိုင်တော့မှာလဲ၊ သူ့ကို ဝမ်းလင်းဝါးနဲ့ပေးစားရင် ရေ့သွားနောက်လိုက်ညီမှာပဲ"

စင်လုံက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်မေးသည်။

"ကြောင်ကလေး၊ မင်း- ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ဖူးပြီးပြီလား"

"သူက အဆိပ်ငွေ့သုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း လဲကျသွားတာပဲ၊ မျက်နှာကို အဝတ်နဲ့စည်းတယ်၊ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ဆို့တယ်၊ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်မြင်ရတော့မလဲ၊ မမြင်ရဘဲနဲ့တောင် တော်တော်ကလေး ဒုက္ခပေးနေပြီ၊ မြင်များ မြင်မိရင်တော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ လိပ်ပြာလွင့်သွားမလားမသိဘူး"

"သူ- ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းနဲ့မှ မခန့်မှန်းမိဘူးလား"

"မခန့်မှန်းမိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ၊ သူ ဘယ်သူများလဲ"

စင်လုံက ရယ်ရင်းပြောသည်။

"ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဆိုတာ ဝေဝေပေါ့ကွာ"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ မှောင်ကြီးထဲ၌ ထခုန်လိုက်သည်။

"ဘုရားရေ အစ်ကိုကြီး နောက်ပြောလိုက်တာများလား"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ငါလည်း ပထမတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ဘဲ ထင်ခဲ့မိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့---"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ အထိတ်တလန့် မပြေသေးဘဲ ပြောလိုက်မိသည်။

"ဝေဝေတဲ့လားဗျာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပုစွန်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင်သတ်ရဲမယ့်ပုံ မရှိပါဘူး။ ဘာ့ကြောင့်များ ဒီလို ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်"

စင်လုံက လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သည်။

"အမျိုးသမီးဆိုတာ မူလကတည်းက ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ အမျိုးပဲကွာ၊ ဝေဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အခက်တကာ့ အခက်ဆုံးတွေထဲက အခက်ဆုံး မိန်းကလေးကွ၊ သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ လိုက်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သူ့ဦးနှောက်ကို ဘယ်သူမှလိုက်လို့မမီဘူးကွ"

ထိုစဉ် အမှောင်တွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏တခစ်ခစ် ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"စင်လုံ- ရှင်က ကျွန်မကို ချီးကျူးတယ်၊ အဲဒီအတွက် အချည်းနှီး မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီကျေးဇူးအတွက် ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သေခွင့်ရမယ်"

သူမ၏ရယ်သံကြောင့် အားလုံး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းထကုန်ကြလေသည်။

ထိုတဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် စင်လုံသည် သူ၏ကျောကုန်းရှိ ထန်းကြိုးသွေးကြောကို တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် စင်လုံသည် လက်ပြန်ရိုက်လျက် ကာကွယ်လိုက်သည်။

ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ၏တိုက်ကွက်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လျင်မြန်လှသည်။

သို့သော် စင်လုံက ကောင်းစွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံ ကျွန်တော့်ကိုလွှဲပေးဗျာ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့တိုက်မယ်၊ ဝိညာဏ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲ ဆိုတာ စမ်းကြည့်ချင်တယ်"

စင်လုံက မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ၏ တိုက်ကွက်များကို ခုခံကာကွယ်နေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"အစ်ကိုကြီးနဲ့တိုက်နေတာ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဝင်ကူတယ်ဗျာ၊ အခုတော့ ခက်နေတယ်"

အဖေမဲ့လူက ရုတ်တရက်ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

"စင်လုံဆိုတာ ကူညီဖို့လိုတဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကိုတိုက်နိုင်မယ့်လူဆိုလို့ သိုင်းလောကထဲမှာ စင်လုံတစ်ယောက်တည်းရှိတာဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား အဖေမဲ့နောင်ကြီးတောင် သိသွားပြီကိုး။ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်"

"သိရတာပေါ့ဗျာ၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဆိုတာ ရက်ရက်စက်စက် ယုတ်မာတဲ့နေရာမှာသာ တော်တာပါဗျာ၊ သိုင်းပညာမှာတော့ စင်လုံကို မမီပါဘူး"

"ဟား- ဟား- ဟား မှန်တယ်ဗျ၊ အဖေမဲ့နောင်ကြီး ပြောတာ တစ်လုံးမှမမှားပါဘူးဗျာ"

ထိုစဉ်---

"ဖြန်း"

"အား--"

ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မထံမှ အော်သံကြားလိုက်သဖြင့် အဖေါ်မဲ့လူက ကျေနပ်စွာပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံ လက်ဦးမှုရပြီဗျ"

စင်လုံထံမှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအနိက်မှာပင် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ၏တခစ်ခစ်ရယ်သံ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"စင်လုံ- ရှင် ကျွန်မကို သတ်ဝံ့လို့လား"

စင်လုံထံမှ ဖြည်းညင်းစွာ ဖြေကြားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"မသတ်ဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မသတ်ဝံ့ပါဘူး"

ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ဘာပြောတယ်၊ ရှင်မသတ်ဝံ့ဘူးဟုတ်လား။ ရှင် ဒီလောက်သွေးကြောင်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မိဘူး၊ ရှင်လူညံ့"

စင်လုံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတွားလိုက်သည်။

"ခက်တာပဲဗျာ၊ တကယ့်ကို ခက်တော့တာပဲ၊ ကျုပ်ကိုလိမ်ညာလို့မရဘူးဆိုတာလည်း သိထားကြတယ်၊ ဒီလိုသိထားရက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ လူတိုင်းက လိမ်ချင်ညာချင်နေကြရတာလဲ မသိတော့ပါဘူး"

အဖေါ်မဲ့လူနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့က ထိတ်လန့်တကြားမေးလိုက်မိကြသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားကို လိမ်ကြပြန်ပြီလား၊ ဘယ်သူတွေ လိမ်လို့လဲ၊ သူက ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ မဟုတ်ဘူးလား"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာပြီး စင်လုံမဖြေမီ ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဘယ်ကလာ- ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ မဟုတ်ရင် သူက ဘယ်သူလဲ"

"သူလား- သူက--"

ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားမဆုံးမီ ဒေါသတကြီး အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ၊ ဘယ်သူပြောရဲသလဲ၊ စင်လုံ- ရှင်ကျွန်မကိုသတ်မလား။ မသတ်ဘူးလားပြော၊ မသတ်ရင်တော့ ရှင်တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားလိမ့်မယ်"

စင်လုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း--

"ချစ်ချစ် မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အဓမ္မသတ်ခိုင်းနေရတာလဲ၊ ကျုပ်က လူသတ်သမားမှမဟုတ်ဘဲကွာ၊ မင်းသတ်ခိုင်းတိုင်း သတ်ရမှာလား"

ထိုမိန်းကလေးထံမှ နာကျည်းစွာအော်လိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ရှင်- ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင်မှားနေပြီ"

"ကျုပ်မမှားပါဘူး။ မင်းမှားနေတာပါ၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မသာ မင်းနေရာရောက်နေရင် ရယ်ပြီးတော့ မတိုက်ခိုက်ဘူးချစ်ချစ်ရဲ့ သူသာမင်းနေရာရောက်နေရင် ကျုပ်ဟာ တစ်သက်

မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်သက်လောက်တောင် သေနေလောက်ပြီ၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ မင်းရဲ့သိုင်းပညာကလည်း ကွာခြားလွန်းပါတယ်"

အဖေမြဲ့လူသည် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်မိတော့သည်။

"အား- ကျုပ်ကတော့ ညံ့ပါ့ဗျာ၊ ဒါတွေကို လုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။ နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတာအမှန်ပဲဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက် ဝင်ပြောပြန်သည်။

"စကားပြောသံလည်း မတူဘူး။ ရယ်သံလည်း မတူဘူး၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မရယ်သလို ဘယ်မိန်းကလေးမှတူအောင် မရယ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဆိုတာ ရှုးကြောင်ကြောင် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်ထွက်လာပြီး စင်လုံကို သတ်ပါ့မလား"

ချစ်ချစ်က ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ချေ။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တော့သည်။

ချစ်ချစ်ကမူ ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုကြွေးရင်း—

"စင်လုံ— ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့သေအောင် မသတ်ရတာလဲရှင်"

စင်လုံက စကားကို နှစ်သိမ့်စွာပြောလိုက်လေသည်။

"ချစ်ချစ် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အတင်းသတ်ခိုင်းရတာလဲ၊ မင်းဟာ တစ်စက်ကလေးမှ နားလည်မှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါလားကွာ၊ အခုလို စုစုစည်းစည်း တွေ့လိုက်ရတာ

တို့အတွက်အင်အားပဲကွ သိရဲ့လား"

ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည်များ တွေတွေကျဆင်းလျက်—

"ကျွန်- ကျွန်မ ဒါတွေသိပါတယ်၊ ဒါ- ဒါပေမယ့် ဒါတွေကိုသိလည်း ကျွန်မဘဝက ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲရှင်- ကျွန်မက အသက်ရှင်နေဖို့မှ မကောင်းတော့တာတဲ့၊ အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာအနှစ်သာရမှမရှိတော့တာဘဲ"

စင်လုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး-

"အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တဲ့စကားတွေပဲ ချစ်ချစ်ရယ်"

"ဟင့်အင်း ရှင့်အတွက် အဓိပ္ပါယ်မရှိပေမယ့် ကျွန်မအတွက်ကတော့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မအဖို့ သေစရာ လမ်းတစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်၊ သေမယ်- သေမယ်၊ သတ်လိုက်စမ်းပါ စင်လုံရယ်- ရှင့်လက်ထဲမှာပဲ သေစမ်းပါရစေ"

ချစ်ချစ်၏စကားဆုံးသောအခါ အဖေမြဲ့လူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

"အင်း- အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံပဲ၊ လူတော်တော်များများက စင်လုံကိုသတ်ချင်ကြတယ်၊ မိန်းကလေးအတော်များများကလည်း စင်လုံရဲ့လက်ထဲမှာပဲ သေဆုံးချင်ကြပြန်တယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ မတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်ဆန်းပါပဲဗျာ"

ချစ်ချစ်က နာကြည်းစွာအော်လိုက်လေသည်။

"ရှင်တို့ မသိကြဘူးလား။ ရှင်တို့အားလုံး တကယ်ပဲမသိကြဘူးလား"

စင်လုံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ ဘာသိရမှာလဲ၊ မင်းပဲ ရှင်းပြစမ်းပါဦးကွာ"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံအား ထပ်မေးနေပြန်သည်။

"စင်လုံ- ရှင်တကယ် မသိဘူးလား။ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား"

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏ပခုံးကလေးအား လှမ်းဆွဲ၍ ရင်ခွင်ထဲ၌ပွေ့ဖက်လိုက်ကာ ကျောကလေးအားပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့်နေလိုက်တော့သည်။

"ချစ်ချစ်ရယ်- အားလုံး အေးချမ်းနေပါပြီကွယ်၊ တိတ်ပါတော့ကွယ်"

စင်လုံ၏မေတ္တာကရုဏာအပြည့်အဝပါသည့် စကားသံက ပူလောင်ဆူပွက်နေသည့် မည်သည့်နှလုံးသားကိုမဆို ငြိမ်းအေးသွားစေနိုင်လောက်ပါသည်။

သူ၏စကားသံတွင် ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ စာနာခြင်း၊ သဘောထားကြီးခြင်းတို့ အပြည့်အဝပါသဖြင့် ယခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အားလုံးကို သင်ပုန်းချေပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

အတန်ကြာနှမ်သိမ့်ပေးပြီးသောအခါတွင် ချစ်ချစ်၏ ငိုသံမှာ တဖြည်းဖြည်းတိုးတိတ်သွားတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရှိုက်သံများထွက်လာသည်။

အဖေါ်မဲ့လူသည် ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံတို့၏ ကြင်နာယုယနေပုံများကို မြင်တွေ့ရသည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် အသံများကိုနားထောင်ရုံမျှနှင့် နွေးထွေးသော မေတ္တာတရား၏ရောင်ပြန်ဟပ်မှုများကို ခံစားရပြီဖြစ်နေပါ၏။

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါး၏အေးစက်စက်ရယ်သံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

"အင်း- သိပ်ပြီးကြည့်ကောင်းမယ့် ချစ်သူစုံတွဲပါပဲဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက သရော်တော်တော် မေးလိုက်သည်

"ဒီလောက်မှောင်နေတဲ့အထဲမှာ မင်းက မျက်စိနောက်နေသေးလို့လား"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်က ချစ်ချစ်ရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းဗျ၊ ကိုယ့်ဇနီးလောင်း တစ်ပါးသူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်နေရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်နေရာမှာ ကိုယ်စား ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး"

စင်လုံထံမှ အထိတ်တလန့် အာမေဋိတ်သံပေါ်လာပြီး ချစ်ချစ်ကို ဖြေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးမှာလည်း မမျှော်လင့်သည့် သတင်းစကားကြောင့် သူ့နားထဲသို့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား ခံစားလိုက်ရပြီး ဆွံ့အ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါး၏ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"စင်လုံ ခင်ဗျား ချစ်ချစ်နဲ့ချစ်တင်းစကားပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ရှောင်ပေးဖို့ အချိန်တော့စောင့်ဦးမှပေါ့ဗျ"

ဝံကြောင်ကလေးက နားမလည်စွာမေးလိုက်လေသည်။

"ဘာတွေလဲ- မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေပြန်သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ဒီတစ်သက် မိန်းမ မရနိုင်ဘူးလို့များထင်နေလို့လား။ သူ့ကိုရမှပဲ

ကျုပ်က မိန်းမရတော့မှာလား။ လောကမှာ မိန်းမသားဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်နေလို့လား"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်သည်။

"ဒါ- ဒါဖြင့် မင်း မင်းဆိုလိုတာက---"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျုပ်ကိုမှ မချစ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ယူပြီးတော့ ဘာအနှစ်သာရရှိတော့မှာလဲ၊ သစ်သားအရုပ် တစ်ခု ယူထားသလိုပဲဖြစ်နေတော့မှာပေါ့၊ တကယ့် သစ်သားအရုပ်တစ်ခုကိုယူထားတာမှ ထမင်းဖိုး အကုန်သက်သာလိမ့်ဦးမယ်"

"မင်းပြောတဲ့ စကားက တကယ်ယုံရမယ့်စကားမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ရင်ထဲ အသည်းထဲကထွက်လာတဲ့စကားကော့ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟား- ဟား- ဟား ဝံကြောင်ကလေး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အပြစ်မတင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ၊ ဘယ်လောက်လိမ်တတ် ညာတတ်တဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မှန်ကန်တဲ့စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းတော့ ပြောတတ်ပါတယ်ဗျ"

သူသည် ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံတို့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ကဲ ခင်ဗျားတို့ ချစ်တင်းစကားပဲ ပြောပြော၊ ဘာပဲ လုပ်လုပ်၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ချစ်ချစ် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို အခုပဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီဗျို့- ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပါစေတော့ဗျာ"

ချစ်ချစ်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် စကားပင် ပြောမထွက်နိုင်တော့ချေ။

ဝံကြောင်ကလေးက ပေါ့ပါးစွာရယ်မောရင်း---

"အင်း--ကောင်းပါလေ့ကွာ၊ ဝမ်းလင်းဝါး မင်းနဲ့ငါ ခဲ့ကြတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လူစကား သူစကားပြော ဒီတစ်ကြိမ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကံခေချင်တော့ ဒီမှာ က်မရှိတဲ့ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မင်း လူလိုစကားပြောတဲ့အတွက် အရက်သုံးခွက်လောက်ဂုဏ်ပြုပြီး တိုက်လိုက်ချင်ပါရဲ့ကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောသည်။

"အရက်သုံးခွက်လောက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ၊ အရက် သုံးရာလောက်ဆိုရင်တော့ သိပ်မဆိုးဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ ဟား- း- ဟား"

"မှန်တယ်ကွာ၊ မှန်တယ်၊ ငါ့အတွက်ပါဆိုရင်တော့ က်ထပ် အရက်ခွက်သုံးထောင်ထောက်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူ ယ်ဟေ့ ဟား- ဟား- ဟား"

ထို့နောက် အမှောင်ထုကြီးအတွင်း၌ ငြိမ်သက်တိတ် က်သွားတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးတွင် ပြောစရာ ဆိုစရာစကားတွေ အ ကြီးရှိနေသည်။

သူနည်းတူ အခြားသူများတွင်လည်း ရှိနေသည်သာ ပါ၏။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ချစ်နှင့်စင်လုံတို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးလိုစိတ် မရှိကြပါချေ။

အချိန် အတော်အတန် ကြာသွားသောအခါ ဝမ်းလင်း မှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကျုပ်ဗျာ- တစ်ခုတွေးနေမိတယ်"

"ဘာများ တွေးနေရတာလဲကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက တဟားဟားရယ်မောရင်း--

"မီးအိမ်မရှိတာ နာတယ်လို့ တွေးနေတာပါဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏ နောက်ရွတ်ရွ စကားကို သဘောပေါက်သွားပြီး တဟားဟားရယ်လေတော့၏

"လူဆိုးဟာ လူဆိုးပဲကွ၊ လူလိုသူလို စကားတစ်ခွန် ပြောတယ်၊ နောက်ထပ် လူစကားမပြောတော့ဘူး"

အဖေါ်မဲ့လူသည်လည်း တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်နေမိသ သူကရယ်ရင်း--

"ဒီမှာ မီးအိမ်တော့ မရှိဘူး၊ သစ်ပင် တစ်ပင်တေ ရှိနေတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြမေးလိုက်သည်။

"ဗျာ သစ်ပင်- ဘာ သစ်ပင်လဲ"

အဖေါ်မဲ့လူက ရယ်ရင်း ပြောသည်။

"ကြက်ဟင်းခါးသီးပင်လေ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် အဖေါ်မဲ့လူ၏စကားကို ချက်ခ သဘောပေါက်သွားပြီး အားရပါးရရယ်မောပြန်လေတော့သည်။

ဤလူများတွင် ဟာသဓာတ်ခံနှင့် အတွေးအခေါ် ကျက်မှုများ ရှိနေချေသည်ကား---။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တတွေဟာ ကြက်ဟင်းခါးသီး အောက်မှာ စောင်းတီးနေတဲ့လူတွေပဲဗျ၊ ခါးခါးသီးသီးကြုံတွေ့ တဲ့ကြားထဲမှာ သာယာရွှင်ပျော်မှုကို ရှာဖွေနိုင်ကြတဲ့လူတွေပဲ"

ဝံကြောင်ကလေး၏ရယ်သံသည် တဖြည်းဖြည်းရပ်သွား တော့သည်။ သူသည် ပစ္စက္ခအခြေအနေကို ပြန်လည်သတိရမိ သွားလေပြီ။

သူတို့အားလုံးသည် ထွက်ပေါက်မရှိသည့်ကျောက်လိုဏ်ဂူ အတွင်း၊ ပိတ်မိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လူအားလုံးသည်လည်း ဝံကြောင်ကလေး တွေးလိုက် သကဲ့သို့ တွေးမိကြပြီး လုံးဝငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ တော့သည်။

အတန်ကြာမှ အဖေါ်မဲ့လူက စင်လုံအား မေးလိုက်သည်။

"စင်လုံ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ဟိုအမျိုးသမီးဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါလား၊ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူးဗျ"

စင်လုံက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

"သူက ဒီအတိုင်း ကျုပ်တို့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ တခြားအကြံအစည်ရှိဦးမှာပါ"

"ဘာအကြံအစည်မျိုး ဖြစ်နိုင်သလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

"ကျုပ် ခန့်မှန်းမိပြီဗျို့"

"ကဲ- ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

"ဪ- မီး"

"မှန်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ခန့်မှန်းမိပါ တယ်၊ သူက ဂူထဲက ကျုပ်တို့ထွက်နိုင်မယ့်လမ်းမှန်သမျှ ပိတ်ဆို့ ပြီးသွားပြီ၊ မီးနဲ့တိုက်သတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု တော့ ခြွင်းချက်ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီနေရာက ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ

တွေချည်းဆိုတော့ မီးနဲ့တိုက်ဖို့ကလည်း ထင်သလောက်တော့ မလွယ်ဘူး"

"အဖေမိ့ နောင်ကြီး- သူက ခင်ဗျား ထင်သလောက်တော့ ဉာဏ်တုံးမယ်မကောင်ဘူးဗျာ၊ ကောက်ရိုးခြောက်တွေ မြက်ခြောက်တွေ သယ်ယူပြီး ပစ်သွင်းရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား"

"အား- မှန်သဗျာ၊ သိပ်မှန်တယ်၊ အဲဒီလို ရှို့လိုက်လို့ကတော့ မီးမလောင်တာတောင် မှိုင်းတွေကြားထဲမှာ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေမှာပဲ"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူသာ မီးရှို့ချင်ရင် အခုအချိန်ထိ စောင့်မနေဘူးဗျ၊ စောစောကတည်းက ရှို့ပြီးနေပြီ"

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံ၏သဘောကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံ သူ မီးကို အသုံးပြုနိုင်သလား"

"ဟင့်အင်း- မီးတော့ အသုံးပြုမယ်မထင်ဘူး"

"ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပြီ၊ ရေ- ရေတွေနဲ့ ဒီဂူထဲလောင်းထည့်ရင် ကျွန်တော့်တို့သေနိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ဝမ်းလင်းဝါးက မရယ်ချင့်ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

"ဒီကျောက်ဂူကြီးက လိုဏ်ခေါင်းကြီးပဲဗျ၊ ဘယ်ကလာရေတွေ အများကြီးရနိုင်မှာလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား လှမ်းမေးလိုက်ပြန်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ရေကို အသုံးမပြုနိုင်ဘူးလား"

စင်လုံက ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း- သူသုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မီးရှို့တာတွေ၊ ရေလောင်းထည့်တာတွေက သမားရိုးကျနည်းလမ်းတွေပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြ ပြန်မေးလိုက်သည်။

"သမားရိုးကျနည်းလမ်းတွေ ဟုတ်လား"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်- သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းသလောက် တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် မိုက်မဲတယ်၊ သူ့ဦးနှောက်ဟာ သာမန်သရဲတစ္ဆေကလေးတွေရဲ့ ဦးနှောက်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မာန်နတ်ဆိုးဆယ်ယောက်ပေါင်းရဲ့ ဦးနှောက်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ သူဟာ လူတိုင်းစဉ်းစားမိတဲ့နည်းလမ်းမျိုးကို လုံးဝ သုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ ဘုရားတ မိတော့သည်။

"အင်းလေ- ဒီသမားရိုးကျနည်းတွေ မသုံးပါစေနဲ့လို့ဘဲ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုတောင်းနေပါတယ်"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

"စိတ်ချပါကွာ၊ သူက ငါတို့ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သေစေမှာပါ"

ချစ်ချစ်မှာ တအံ့တသြဝင်ပြောသည်။

"စင်လုံ- ရှင်- သူ့အကြောင်း အတော်ကလေး သိနေပါလား---"

စင်လုံသည် မချိပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။

သူ၏အပြုံးကို မည်သူမျှ တွေမြင်မိကြလိမ့်မည် မဟုတ်
ပါချေ။

"ခုအခြေအနေရောက်တော့မှ သူ့အကြောင်း မသိသေ
ဘူးဆိုရင် အဲ့ဒီလူလောက် ထုံတဲ့လူ ဒီလောကထဲမှာ ရှိပါတော့
လားကွာ၊ သေမင်းက ငါတို့နဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရောက်နေ
ပြီချစ်ချစ်ရဲ့"

ချစ်ချစ်က မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

"သူက ဒီလောက်တောင် စွမ်းနေသလားရှင်"

စင်လုံက ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

"သူဟာ သာမန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူ
ဒီအထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူအားလုံး ဒီအချက်ကို ဘယ်သူကမှ ငြ
ပယ်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဒီလောက်တောင်ပဲ ဖြစ်နေတာကိုး။ သူဒီနားမှာ မ
တာ သိပ်နာတာပဲ၊ ရှင့်လိုလူမျိုးဆီက ဒီစကားမျိုး ကြားလိုက်
ရင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခုနစ်ရက်တောင် သူ ထမင်းစားနိုင်မ
မထင်ဘူး---"

ချစ်ချစ်သည် လုံးဝအပူအပင် မရှိချေ။

သူမအဖို့ စင်လုံသည်သာ သူမ၏ကမ္ဘာဖြစ်၏။ သူမအ
၌ စင်လုံရှိနေလျှင် သေရမည်ကိုလည်း မမှုချေ။

ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသေခံမည်သာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်လူများကဲ့သို့ တွေးတောစိုးရိမ်နေခြ
အလျဉ်းမရှိပေ။

အဖော်မဲ့လူက အေးစက်စက်မေးလိုက်သည်။

တစ်ပါးသူအား မေးနေသည်နှင့်မတူတဲ့ သူ့ဖာသာ တစ်
ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေသည်နှင့်တူနေသည်။

"သူတစ်ပါး မစဉ်းစားတဲ့ နည်းလမ်းတဲ့၊ ဘယ်လိုနည်း
လမ်းမျိုးပါလိမ့်"

ဝံကြောင်ကလေးက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဘာနည်းလမ်းပဲသုံးသုံး ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းကို သုံးစမ်း
ပါစေဗျာ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ စောင့်နေတာ
က ဝေဒနာခံစားရတာထက် ပိုဆိုးပါတယ်ဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားက သူ့ကိုမြန်မြန်လာစေချင်တယ် မဟုတ်လား။
သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ--၊ သူ အမြန်ဆုံးရောက်လာတော့မှာပါ။
ခင်ဗျားကို အကြာကြီး စောင့်နေခိုင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး"

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် အမှောင်တိုက်ကြီးအတွင်းမှ
ခြေသံသဲ့သဲ့ကို စတင်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ခြေသံမှာ ဖွဖွကလေးနင်းလာသည့် အသံဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် အသက်ရှူသံကိုပင် ဖိထိုးသံကဲ့သို့ ကြားနေ
ရသည်။ ဤနေမျိုး၌ ထိုခြေသံသည် အတော်ကလေးကျယ်လောင်
နေသည့် ခြေသံဖြစ်နေပါလေ၏။

အဖော်မဲ့လူက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်
လိုက်ပြီး အခြားသူများကို တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးကလည်း တိုးညင်းစွာပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့မှခန့်မှန်းလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြန်မေးလိုက်၏။

"မင်းကတော့ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်ပေါ့"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်၏။

"ကျုပ်မခန့်မှန်းနိုင်လို့ ခင်ဗျားတို့လည်း မခန့်မှန်း လောက်ဘူးလို့ သေချာပေါက်ပြောလိုက်တာဗျ"

ထို့နောက် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

သူတို့အား ဝိတ်ဆို့ထားသည့် ကျောက်တုံးကျော အချို့ကို ဖယ်ရှားနေသည့်အသံများ ကြားရပြန်သည်။

မကြာမီ မီးအိမ်အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် ထို ပေါက်ငယ်အတွင်းသို့ ဖြာခနဲ ကျဆင်းလာသည်။

အလင်းရောင်သည် အဖော်မဲ့လူ၏ မျက်နှာပေါ် တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ကျရောက်လာသည်။ လူအားလုံး မျှော် တောင့်တနေသည့် အလင်းရောင်ပါတည်း။

အဖော်မဲ့လူမှာ မှောင်ထဲ၌ အချိန်အတန်ကြာ ခဲ့ရသဖြင့် အလင်းရောင် မျက်နှာပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ကျရော လာသောအခါ စူးရှပြာဝေသွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်ခွာသွားမိသည်။ မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့်ကာရင်း လှမ်း လိုက်မိ၏။

"အပြင်က ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်ကိုမေးတာလား"

အပြင်ဘက်မှအသံသည် ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာ ထိုအသံ၌ ကြောက်စရာ စွမ်းအားတစ်ရပ် ပါနေကြော

ကြားရသူတိုင်း သိလိုက်မိသည်။

ထိုအသံရှင်၏ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် တောက်ပနေသည့် မျက်လုံး နှစ်လုံးကိုလည်း အားလုံးက တွေ့လိုက်ကြရသည်။

လူသားမျက်လုံး၌ အဘယ်မှာလျှင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် မျိုး တောက်ပါအံ့နည်း။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၌သာလျှင် ဤကဲ့သို့ အရောင်မျိုး ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အဖော်မဲ့လူသည် ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်သွားပြီး—

"ဒါ- ဒါ- ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးပဲ"

ထိုအပေါက်ငယ်အတွင်းမှ အေးစက်စက် ရယ်မောသံ ပေါ်လာသည်။

"မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိသေးတာပဲ၊ ကောင်းတယ်ဟေ့"

ထိုစကားများသည် အဖော်မဲ့လူအား ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက် သကဲ့သို့ တွန့်လိမ်သွားစေသည်။

သူသည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ တဖြည်း ဖြည်းဆုတ်သွားမိရာ နောက်ဆုံးကျောက်ဂူနံရံနှင့် ကျောကပ်မိသွားမှ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးထံမှ အေးစိမ့်သောစကားသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"ငါ- ဒီနေရာက လာစောင့်နေလိမ့်မယ် ဆိုတာ မင်းတို့ အားလုံး ဘယ်သူမှ တွေးမိကြမယ်မထင်ဘူး"

အဖော်မဲ့လူက တစ်ဆို့စွာပြောလိုက်၏။

"ခင်- ခင်ဗျား၊ ဘယ်လို သိသွားတာလဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား- အဲဒီမေးခွန်းကို မင်းမမေးသင့်ဘူး။ မင်းက ငါနဲ့အတူတူ အတော်ကြာကြာ နေခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့အကြောင်း ပိုသိသင့်တယ်၊ ဒီသိုင်းလောကထဲမှာ ငါမသိတဲ့ အကြောင်းရယ်လို့များ ရှိသေးလို့လား"

အဖော်မဲ့လူမှာ အာစေးအထည့်ခံထားရသူကဲ့သို့ ထပ်မံ၍ စကားမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

မီးအလင်းရောင်သည် ဝံကြောင်ကလေး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြန်၏။ ဝံကြောင်ကလေးသည်လည်း ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လျက်ရှိပြီး စူးရသော အလင်းရောင်ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ သုံးလှမ်းမျှဆုတ်ခွာသွားမိသည်။

"အဖော်မဲ့လူ သစ္စာဖောက်လို့ မင်းဟာ ခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တာပဲ"

"သူက ကျုပ်ကို ဘယ်သတ်မလဲဗျ၊ သူက လူစိတ်ရှိတာကိုး၊ ခင်ဗျားလို—"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ဆဲဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်လုံးများထဲ၌ ကြီးမား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာဩဇာများ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မဆဲဝံ့တော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်သွားရသည်။

မီးအလင်းရောင်သည် ဝမ်းလင်းဝါး၏မျက်နှာပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိသွားပြန်၏။ သူသည် ကျောက်ဂူနံရံကိုကျောမှီ၍ ရပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်နေသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အေးစက်စက်ရယ်လျက်—

"ဒါကတော့ နာမည်ကျော်ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဝမ်းလင်းဝါး ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝမ်းလင်းဝါးကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ရှိမှာ မဟုတ်လို့ပဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပေါ့ပျက်ပျက်ရယ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျား လူကဲခတ် တယ်တော်ပါလား"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက—

"မင်းအကြောင်းတော့ ငါ ကြားဖူးနေတာ ကြာနေပါပြီ၊ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ရှိနေတဲ့လက်ရှိ လူတော်တွေထဲက ရှားရှားပါးပါးတစ်ယောက်လို့ သိထားရတယ်၊ မင်းရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကလည်း ထက်မြက်တဲ့အရည်အသွေးရှိကြောင်း ပြနေတယ်"

"ဒီလို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတဲ့အတွက် အင်မတန်မှ ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်"

"သိပ်ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့၊ ဒီလို ထက်မြက်တဲ့သွင်ပြင်လက္ခဏာရှိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရှုပေါ်ပေါ် သွပ်ချောင်ချောင် အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေရတာလဲ"

"ဗျာ- ကျုပ်က ဘာများလုပ်လို့လဲ"

"ကိုယ် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖာသာ မသိဘူးလား။ ငါ့ကို ရန်သတ္တုရမပြုတဲ့လူဟာ တစ်သက်လုံးအေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေသွားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ငါ့ကို ရန်သတ္တုရပြုလာတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ သေမင်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ခွာကြည့်ဖို့ကြိုးစားတဲ့လူဟာ ရှူးကြောင်ကြောင်လူမျိုးကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ စင်စစ်တော့ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျာ သိပ်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အခြေအနေက ဖန်တီးလာတော့လည် ရန်ဖြစ်ရတော့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်ကိုသာ ခင်ဗျ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားအဖို့---"

ရှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီးထံမှ အေးစက်စက် ရယ်မေ သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"မင်းက ခုမှ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတာကိုး။ မင်းသ အသိဉာဏ် ပညာရှိခဲ့ရင် ခပ်စောစောကတည်းက ဒီကျောက် ထဲရောက်နေခဲ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုတော့ သိပ်နောက်ကျသွ ပြီ"

မီးအိမ်အလင်းရောင်သည် ထပ်မံရွေ့လျားသွားပြန်တော ၏။ နောက်ဆုံး စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့၏ မျက်နှာပေါ်သို့ က ရောက်သွားတော့သည်။

ချစ်ချစ်၏မျက်လုံးများသည် မီးရောင်ရှိရာသို့ ကြည့် မနေချေ။

စင်လုံ၏မျက်နှာကိုသာ ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများ၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ပြည့်လျှမ်းလျှက် ရှိနေသည်။

သူမသည် စင်လုံ၏ပါးများကို ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ် ရင်း ပြောလိုက်၏။

"အခုမှပဲ တွေ့မိတော့တယ်၊ ဒီရက်တွေထဲမှာ ရင်တော် တော် ပိန်သွားတာပဲနော်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက် ည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့အင်အား ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ် တာ ဒီမြင်ကွင်းက သက်သေပြလိုက်တာပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ပြင်းတရားကိုတောင် မေ့လျော့သွားစေနိုင်တယ်၊ အင်း- စင်လုံ လုံ၊ မင်းလည်း သိုင်းလောကထဲမှာ အတော်ကံကောင်းတဲ့လူငယ် ယောက်ပါပဲလား"

စင်လုံက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ဤ ကျောက်ဂူထဲ၌ မျက်နှာတစ်ချက်မျှမပျက်ဘဲ ရယ် နိုင်သူဟူ၍ စင်လုံတစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့အင်အားနဲ့တန်ဖိုး ဒီလောက်ကြီးမားတာ သိပေမယ့် တချို့ကတော့ တန်ဖိုးမထားတတ်ကြပါဘူးဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း မေးလိုက်

"မင်း- ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောနေတာလဲ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသလဲဆိုတာကို ခင်ဗျား သိသင့် ပါဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဒီအဓိပ္ပါယ်မျိုးဟာ ငါ့အတွက် ပါဘူးကွာ၊ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့အတွက် အသက်နဲ့ ပြလျက် တွေ့နေရတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာပေပဲ"

"ခင်ဗျား တကယ်ဝမ်းသာပါ့မလားလို့ ကျုပ်သံသယရှိ တယ်ဗျာ"

"မင်းတို့အထင်မှားနေတာပါကွာ၊ မင်းတို့တွေ သေသွား

ရင် ငါ့လောက်စိတ်ထိခိုက်မယ့်လူ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ မင်းတ
မယုံရင်တော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဟား-ဟား- ဟား"

ဝံကြောင်ကလေးသည် သူတစ်ပါး၏ သေရေးရှင်ရေး
ပြက်လုံးထုတ်နေသည့်ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ဒေါသထွက်လ
မိသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

"တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး လှောင်
တာလား"

သူသည် ဝံကြောင်ကလေးဒေါသထွက်နေပုံကို ကြည့်ရ
လွန်စွာ သဘောကျနေတော့၏။

"ဟား- ဟား- ဟား မင်းတို့အားလုံးကို ငါမသတ်နိုင်ခဲ့
ငါ့ဘဝမှာ အတော်စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်၊
ခုတော့ မင်းတို့အားလုံး စုံစုံညီညီစောင့်နေကြတော့ ငါသိပ်
သာပါတယ်ကွာ"

ဝံကြောင်ကလေးက အော်ဟစ်၍ မေးလိုက်၏။

"ဒါဖြင့်ရင်လဲ သတ်လေဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပိုစကားပြေ
နေတာလဲ"

"ငါက ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် မသတ်သေးသလဲဆို
ကို မင်းတို့ တကယ်တမ်းသိချင်စိတ် ရှိကြရဲ့လား"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ရုတ်တရက် ရယ်ရင်းကြားဖြတ်
ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကို သတ်မိရင်တော့ ခင်ဗျား
နောင်တရစေရမယ်ဗျာ"

"ငါ့ဘဝမှာ နောင်တရတယ်ဆိုတာ တကြိမ်တစ်ခါမှ

ဘူး။ နောင်လည်း နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ခါ၍ ရယ်နေတော့၏။
ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မေးလိုက်သည်။

"တကယ်လားဗျ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ စမ်းကြည့်ဗျာ၊ ကျုပ်
ကို အလျင်ဆုံးသတ်ကြည့်စမ်းပါ"

"မင်းက တယ် အာမခံကောင်းပါလား၊ ကြည့်ရသေးတာ
ပေါ့ကွာ၊ စင်လုံကကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

"ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ လော
ပြောဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ကို သတ်မှာ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာသိလို့
ကျုပ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား၊ မင်းဟာ တော်သလောက်ကျော်
သရေတဲ့လူပါပဲလား။ မင်းဟာ အပါးနပ်ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး
ကျတော့ ငါ့စဉ်းအိုးထဲရောက်လာတဲ့ လိပ်တွေပါပဲလားကွာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် တဟားဟားရယ်နေရင်းမှ
ချက်ချင်းတည်ကြည်သွားသည်။

"မင်းတို့ကို ချက်ချင်းသတ်ချင်ရင်ရတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့်
ငါက ချက်ချင်း မသတ်ချင်သေးဘူး၊ မင်းတို့ ရွေးချယ်ရမယ့်
လမ်းနှစ်သွယ်ကို ချပေးမယ်၊ မင်းတို့ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးကြ
ပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့လမ်းနှစ်သွယ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည်။

"ပထမလမ်းကတော့ ချက်ချင်း သေရမယ့်လမ်းပဲ"

"ဒုတိယလမ်းကကောဗျာ"

"ဒုတိယလမ်းကတော့ နည်းနည်း အပေးအယူရှိတယ်၊ မင်းတို့အားလုံးကို ငါက သတ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိ မရှိ မင်းတို့ သိချင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ကို တစ်နာရီ ထွက်ပြေးခွင့်ပြုမယ်၊ တစ်နာရီကြာမှ ငါလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လို ထွက်ပြေးခွင့်ပြုဖို့အတွက် မင်းတို့ကငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးရမယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြ ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား။ တစ်နာရီတောင် ပြေးခွင့်ပြုမှာလား"

"တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့နှုတ်က ထွက်လာတဲ့စကားက ပေါ့ ပျက်ပျက် တန်ဖိုးမရှိတဲ့စကား ဖြစ်ပါ့မလား။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ စွမ်းအားရှိသလောက် ပြေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီအချိန် အတွင်းမှာ ငါ့လူ တွေက မင်းတို့ကို လက်ဖျားနဲ့မထိစေရဘူး"

ဂူအတွင်းရှိလူများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများဖြင့် မေးခွန်းထုတ်နေကြတော့၏။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏အစီအမံနောက်ကွယ်၌ လျှို့ဝှက် ကောက်ကျစ်မှုတစ်ခု ရှိရမည်ကိုမူ အားလုံး သတိမမေ့ကြပေ။

သို့သော် တစ်နာရီဆိုသော အခွင့်အရေးမှာ သူတို့အားလုံး အသက်ရှင်လွတ်မြောက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးမှအပ အခြားသူများသည် သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သူများ မဟုတ်ကြပေ။

သို့သော် ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် မငဲ့သော်လည်း အခြား သူများအတွက်ငဲ့ရသဖြင့် တစ်နာရီပြေးခွင့်ရမည့်အခွင့်အရေးကို

မြောက်ဝမ်းသာ အလိုရှိမိကြသည်။

စင်လုံသည် ဝမ်းမြောက်သည့် အရိပ်အယောင်လည်း ဝမ်းနည်းသည့်အရိပ်အယောင်လည်းမပြဘဲ မှန်တန်းမျက်နှာ မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့က ဒုတိယလမ်းနဲ့သွားချင်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဘာ ပြန်ပေးရဦးမှာလဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား ငါ့သဘောထားကို မင်းတို့သိထား ယုံကြည်တယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုအဖိုးအခမျိုး လိုချင်တယ်ဆို စင်လုံသိပါလိမ့်မယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက ဒရောသောပါး ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ မခန့်မှန်းတတ်ဘူးဗျ၊ ဘယ်လိုအဖိုးအခမျိုးလဲ၊ များလိုချင်တာ ဘာလဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ရယ်သံသည် ရုတ်တရက် တန့်သွား၏။

"ငါလိုချင်တဲ့အရာဝတ္ထုက သိပ်ခက်ခဲလှတဲ့ အရာဝတ္ထု ဘူး။ မင်းတို့ပေးချင်ရင် အလွယ်တကူ ပေးနိုင်တဲ့ဟာမျိုးပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ပြောစမ်းပါဗျာ၊ အရေးထဲ ခင်ဗျားက ပဟေဠိဝှက်နေ တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ"

"ကျုပ်က လူဦးခေါင်းတစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်"

"ဘယ်သူ့ဦးခေါင်းလဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ အသံသည် ရုတ်ခြည်းတင်းမာ သည်။

"ငါဟာ ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်တဲ့လူတွေကို အမှန်း ဒါကြောင့်မို့ သစ္စာဖောက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အသက်ရ မပေးခဲ့ဘူး"

ထိုအချိန်တွင် အဖော်မဲ့လူသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြ တော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့ မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် လေပူတ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဆိုလိုတာက အဖော်မဲ့လူကိုလား"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ခက်ထန် မာကျော ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့သာ သူ့ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပေး ကို အခုချက်ချင်းလွှတ်ပေးမယ်၊ တစ်နာရီတိတိ ပြေးခွင့်ပြ

ဝမ်းလင်းဝါးသည် တောက်ပြောင်ဝင်းလက်သည့်မ များဖြင့် အဖော်မဲ့လူအား ကြည့်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံးထဲ ဆန်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

သို့သော် ဝံကြောင်ကလေး၏ ဒေါသတကြီး ဒေ လိုက်သံကြောင့် ဝမ်းလင်းဝါးမှာ တုန်လှုပ်သွားမိတော့သ

"အဖော်မဲ့နောင်ကြီးကို လက်ဖျားနဲ့တို့ဝံ့ရင် တို စမ်း။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်အသက်ရှင်နေခဲ့တာ၊ သူ့ကို လ နဲ့ထိရင် ကျုပ်အသက်စွန့်ပြီး တိုက်မယ်၊ ကျုပ် မသေသေ တော့ ယင်ကောင်တစ်ကောင်လာနားတာတောင် အနား

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အေးစက်စက်ရယ်လိုက်သည်။

"မင်းဟာ အတော်ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တစ်ယောက် အသေခံတာနဲ့ လေးယောက် အသက်ချမ်းသာခွင့်ရနိုင်တယ်၊ လေးယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အသက် ဘယ်လောက်ကွာခြားသလဲ၊ ရူးမနေတဲ့လူ တို့ ငါပြောတဲ့ ဒုတိယလမ်းကိုရွေးချယ်မှာ သေချာတယ်"

ဝံကြောင်ကလေး၏ တဂျစ်ဂျစ်အံကြိတ်သံသည် ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ၏အသံသည်လည်း ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

"ခင်ဗျားဟာ တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနည်းနဲ့ အကျပ် ကိုင်ရတာလဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ပြန်လည် ဟိန်းဟောက်လိုက် ၏။

"ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနည်းနဲ့အကျပ်ကိုင်ရသလဲ ဟုတ်လား။ ငါကို ရင်းပြနေရဦးမှာလားကွ၊ ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်တဲ့လူဟာ ဘယ် တော့မှ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့ပေါ့၊ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ရင် သူ့အတွက် သေဒဏ်ပဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်လိုလက်ရ ထောက်ခံလိုက်၏။

"ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတွေကို ထိန်းချုပ်တဲ့နေရာ မှာ ဒီနည်းထက် ကောင်းတဲ့နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါမှန်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အပြစ်မတင်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ကာ---

“မင်းကြိုက်သလို တောက်ခံနိုင်တယ်၊ ငါကတော့ အဖေ မဲ့နောင်ကြီးနဲ့ လက်တွဲမယ်၊ ငါမသေသရွေ့ အဖော်မဲ့နောင်ကြ မသေစေရဘူး”

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းတွ လိုက်သည်။ ဝံကြောင်ကလေး၏ သိုင်းပညာစွမ်းအားမှာ လွန်စွ အဆင့်မြင့်သည်။

စင်လုံကိုပင် မီလုမီခင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ပါက မိမိအဖို့ လွယ်မည်မဟုတ်ချေ။

“ခင်ဗျားကို ဒီလောက် ရှုံးကြောင်ကြောင်နိုင်လိမ့်မ လို့ တစ်ခါမှမထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စင်လုံကတော့ခင်ဗျားလို ဟု မယ် မထင်ဘူး။ ဒီလူက ခင်ဗျားထက်ခေါင်းကောင်းပါတယ်”

ချစ်ချစ်က စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။

“ရှင် သွေးခွဲစကား မပြောနဲ့၊ စင်လုံလည်း အစ်ကိုကြ ဝံကြောင်ကလေးနဲ့ အတူတူပဲရှင့်”

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ စင်လုံ မေးနေတာ၊ ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ စင်လုံလက်ခံရင်ပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗ က သေလောက်အောင် ကန့်ကွက်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘ

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလင်းဝါး၊ ငါကတော့ မင်းလောက် သေရမှာကြော တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ချစ်ချစ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးကမူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အဖော်မဲ့လူ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စီးကျသွားသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် တဟား ဟားအော်ဟစ်ရယ်မောနေသည်။

“စင်လုံကွ- စင်လုံ- ကြောင်ကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ လူကဲခတ်မမှားခဲ့ဘူးကွ၊ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ၊ သေရမှာကြောက်တဲ့လူဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာသေရတယ်၊ သေမှာ မကြောက်တဲ့လူဟာ တစ်ကြိမ်ပဲ သေရတယ်”

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ- ကျွန်မက အစ်ကိုကြီး ဝံကြောင်ကလေးထက် ကောင် အကဲခတ် တော်ခဲ့တာရင့်၊ သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတာကိုပဲ ကြည့်ပါတော့ရှင်”

အာဂ အမျိုးသမီးပါပေ။ သူမသည် အသက်ရင်ခွင့်နှင့် ချမ်းသာမှုကို မရွေးချယ်ခဲ့ပေ။ သေခြင်းနဲ့ သစ္စာရှိမှုကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

အဖော်မဲ့လူသည် စောစောက တုန်လှုပ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ တည်ငြိမ်မှုရရှိသွားပေပြီ။

သူ့မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများ၏ သူ့ရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်က သူ၏ကိန်းဝပ်နေသော သူ့ရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရွှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီးက အေးစက်စက်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အခုထက်ထိတော့ ကောင်းများပါလောက်အောင် သတ္တိရှိတဲ့လူငယ်တွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်

ဒီသတ္တဝါတွေ တစ်မွန်းတည့်ခံပါ့မလားလို့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက် လေသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မီးရောင်ရှိနေရာအပေါက်ကလေးမ ရွှေကြယ်ပွင့်များအလား တောက်ပသည့်အရာဝတ္ထုကလေး ခုနစ်ခု ရစ်ခုခန့် ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုများသည် အဆိပ်လုံးကလေးများကဲ့သို့ အ ရှိန် မပြင်းထန်လှချေ။

တဝီဝီမြည်သံလည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။ ထိုအသံကြားလိုက် သည်နှင့် လူအားလုံး ကြက်သေသေသွားတော့၏။ စင်လုံမှာ လွှတ် နဲ့ အော်လိုက်မိသည်။

“မကောင်းဘူးဗျာ၊ ရွှေပိုးကောင် အဆိပ်ပျားနဲ့ တိုက် သတ်တာကတော့ မတရားပါဘူး”

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက တဟားဟားရယ်မောရင်း-

“အင်း- စင်လုံ- စင်လုံ- မင်းမသိတာ ဘာမှ မ လောက်အောင်ပါပဲလား။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ဒီပျားရဲ့အစွမ်းက သိကြမယ် မထင်ဘူး။ ဒီပျားကလေးရဲ့အဆိပ်ဟာ လောကမှ အပြင်းထန်ဆုံး အဆိပ်အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်၊ သူ့အတုပ်ခံပြီ ရင် ခုနစ်ရက်တိတိ အဆိပ်တက်မယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်ကိုယ်လုံ ပုပ်ပြတ်ရှိခွေးပြီး သေဆုံးရမယ်”

ဝံကြောင်ကလေးသည် သူတို့ရှေ့၌ပျံဝဲနေသည့် ရွှေပိ ကောင်အဆိပ်ပျားများကို ရှုမှန်းစွာကြည့်ရင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြ ထလာသည်။ သူ၌ အင်္ကျီမပါသဖြင့် အဆိပ်ပျားနှင့်လွှတ်ကင် အောင် ရှောင်တိမ်းနေရတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးမှာမူ သူ၏အင်္ကျီလက်စရည်ဖြင့် အဆိပ်ပျား ကို ဝေယမ်းခတ်ယူလိုက်သည်။ ရွှေရောင်မီးပွင့်ကလေးပမာ တောက်ပနေသည့် အဆိပ်ပျားနှစ်ကောင်ပါလာသည်။

အဖော်မဲ့လူကလည်း၊ လေထဲ၌ခုန်လျက် အဆိပ်ပျားအ ကို ကန်ပစ်လိုက်သည်။

အဆိပ်ပျားတစ်ကောင် လွင့်စဉ်သွားသည်။

စင်လုံမှာမူ သူ၏လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တတောက် တောက် တောက်ထုတ်လိုက်၏။

ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် အဆိပ်ပျားငါးကောင် တောက်ခနဲ ထောက်ခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။

တခဏ်အားဖြင့် ရွှေပိုးကောင်အဆိပ်ပျားများ၏အန္တရာယ် ကင်းရှင်းသွားသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ရယ်လျက်—

“လက်ချောင်းကလေးတွေ တောက်ထုတ်ပုံ သိပ်ကောင်း ပါလားဟေ့”

“ခင်ဗျားကလည်း စင်လုံအကြောင်း ခုမှပဲ သိတော့သ လား။”

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အပြုံးမပျက်ပါချေ။

“အေးလေ၊ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေရဲ့ စွမ်းအားကို အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတာပဲ၊ စိတ်ချပါကွာ၊ ဒီလက်ချောင်းတွေ အသုံးချစေရပါဦးမယ်၊ အခုလွှတ်လိုက်တဲ့ ရွှေပိုးကောင် အဆိပ်ပျားရှစ်ကောင်က မင်းတို့အတွက် ပုံစံနမူနာပြဖို့လောက် ခဲ့တာကွ၊ ငါ့ဆီမှာ ပျားအိမ်တွေနဲ့မွေးထားတဲ့ အဆိပ်

ပျားတွေက ထောင်လိုက် သောင်းလိုက် ရှိနေပါသေးတယ်၊ ကောင်တွေ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လွှတ်ပေးတဲ့အခါ မင်းတို့ လို ကာကွယ်ကြမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ၊ အဲဒီအ ရင် မင်း ရယ်နိုင်ဦးမလားဆိုတာလည်း ကြည့်ရဦးမယ်"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ တကယ်ပင် မရယ်နိုင်တော့ပါ

ထိုအခါ ဝမ်းလင်းဝါးက တစ်စခန်းထလာတော့သ

"ဝံကြောင်ကလေး၊ ခင်ဗျားက ဆက်ပြီး သူ့ရဲ့ကောင် ချင်သေးလို့လား၊ သူ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စား လက်ထဲ အပ်လိုက်စမ်းပါ၊ သူ့တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အာ ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါ ယမ်းလိုက်လေသည်။

"အဲဒီကိစ္စတော့ ထပ်မပြောနဲ့ကွာ၊ သေကာမှသေ အဖေါ်မဲ့နောင်ကြီးကိုတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင်ထိခွင့်မပေးဘူး

ဝမ်းလင်းဝါးက အတော်ကလေးစိတ်ရှုပ်နေသည်။

"စင်လုံ ခင်ဗျားသဘောထား မပြောင်းသေးဘူးလား၊ ပဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲလား"

စင်လုံကရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"တစ်ခါတစ်ရံ ကျုပ်ကပိုကြောက်တတ်သေးတယ်၊ လိုအခါမျိုး ဆိုပါတော့ကွာ"

ချစ်ချစ်ကလည်း တက်ကြွစွာပြောသည်။

"ကျွန်မလည်း စင်လုံအတိုင်းပဲ၊ "အဖေါ်မဲ့လူ"နဲ့ အ တူ လိုက်သေမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သည်။

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ အခုမှ တကယ့်ကို ဒုက္ခတွေတော့တာပဲ၊ အရူးတွေကြားထဲကို ကျုပ်က ရောက်နေခဲ့တာကိုးဗျ၊ ရူးတာမှသွက်လွန်းပါအောင် ရူးနေတဲ့အရူးတွေ ဘယ်ဆေးနဲ့မှ ကုလို့မရနိုင်တဲ့ အရူးတွေ"

အဖေါ်မဲ့လူ၏ အေးစက်စက် စကားသံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မိတ်ဆွေတို့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့ရဲ့ကတိစကားကိုတော့ ထိန်းသိမ်းတတ်တယ် ၊ သူက တစ်နာရီအတွင်း ခင်ဗျားတို့ကို လက်ဖျားနဲ့ မထိဘူးဆိုရင် လုံးဝ မထိဘဲနဲ့ နေမယ့်လူမျိုးပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုတို့ကို တစ်နာရီအတွင်း စိတ်ချလက်ချ ပြေးခွင့်ပြုမှာ သေချာပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက အဖေါ်မဲ့လူအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ရင်း၊ ခပ်မာမာပြောလိုက်၏။

"တော်စမ်းပါနောင်ကြီးရာ၊ ဒီစကားကို ထပ် မပြောစမ်းပါနဲ့၊ လူဆိုးဆိုရင် ဘယ်လူဆိုးမှ ယုံရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကတိတည်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့မယုံဘူးဗျို့ ယုံလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံး သေအတူ ရှင်အတူပဲ"

ဝံကြောင်ကလေး၏ တစ်ဖောင်တည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွား၊ မိတ်ဆွေစစ် စိတ်ဓာတ်ကား "အဖေါ်မဲ့လူ"အား လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်စေတော့သည်။

ပျက်စီးဆုံးပါးသောအခါ၌လည်းကောင်း-
ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်သည့်အခါ၌လည်းကောင်း-
ဘေးရောက်သောအခါ၌လည်းကောင်း-
အဖေါ်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လာသူသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မည်လေသည်တကား။

အဖေါ်မဲ့လူသည် တုန်ယင်လှိုက်လှဲမှု အပြည့်အငြဖြင့် တစ်ခွန်းချင်းပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို စတွေ့တော့ သိပ်ဆိုးမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်သတိပြုမိပါတယ်၊ အခုလောက်သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိမယ့် လူမျိုးတွေလို့တော့ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ကျုပ် တစ်သက်မှာ မရနိုင်ဘူးလို့ ထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်း နှစ်ယောက်ကို အခု ကျုပ် ရရှိလိုက်ပါပြီ၊ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ဆိုရင်တော့ သုံးယောက်ပေါ့၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ရွှင်ပျော်ပျော်မြူးစားကြီးကို ဒီလောက်မကြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေ အကျဉ်းအကျပ်ရောက်နေတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေအတွက် ကျုပ်ရဲ့သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ် ပြန်ပြသင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့--"

အဖေါ်မဲ့လူသည် သူ့စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ကျောက်ဂူနံရံသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လျက် ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ချလိုက်တော့သည်။

"ခွပ်" ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကြက်ဥကို မြေပြင်သို့ ပေါက်ချလိုက်သည့်အလား အဖေါ်မဲ့လူ၏ဦးခေါင်းမှာ ကွဲကြေသွားလေတော့သည်။

နီရွှေသောသွေးများသည် တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းပြန့် စွန်း[illegible]ကျနေတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ ဟိန်းလိုက်ပြီး [illegible]ချဲလိုက်သည်။

သို့သော် အဖေါ်မဲ့လူ၏စိတ်အကြံကို လုံးဝမရိပ်မိသဖြင့် [illegible]လိုက်တော့ချေ။

ဝံကြောင်ကလေးက ယူကျုံးမရစွာပြေးပွေ့လိုက်သည်။

အဖေါ်မဲ့လူသည် ရတ်တရက် အသက် ထွက်မသွားသေး [illegible] ဖြည်းညင်းစွာ စကားပြောနေသေးသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း [illegible]နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

"မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ရရင် သေပျော်ပါပြီ၊ အခု [illegible] သုံးယောက်များတောင်၊ သုံးယောက်ကြီးများတောင်---"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ရောင်ကြီး။ ခင်ဗျား ကြောင်သွားပြီ၊ သွက်သွက်ခါအောင် ကြောင်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားမို့ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ"

အဖေါ်မဲ့လူက ဖြည်းညင်းစွာရယ်လိုက်သည်။

သေဖို့ဆဲဆဲ ရယ်နိုင်ခြင်းကပင် သူ၏ ထိမထင်သော [illegible]ကို တစ်စွန်းတစ်စ ဖေါ်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

"ခင်ဗျားတို့ကတောင် လူပေါ်လူကြောင်တွေ အရှုံးတွေ လုပ်နိုင်ကြသေးရင် ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့[illegible] ကျုပ်အတွက် အသက်ပေးဝံ့ကြတာသိလို့ ကျုပ်မျက်ရည်ကျအောင် ပီတိဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့

ခင်ဗျားအတွက် အသက်မပေးဝံ့ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အသက်ရှင် ရစ်ခဲ့ကြပါ"

သူ့အသံသည် ပြောရင်း မပီမသဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့မာန်သွင်း၍ တစ်ချက်အေ လိုက်ပြီး အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်မှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုကြွေးမိတော့သည်

"လူဆိုးတွေထဲမှာ လူကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါ တယ်ရှင်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ လူတော်လူကောင်းတွေရဲ့ အ အတွက်ဟာလည်း မနည်းလှပါဘူးရှင်"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဘက်သို့ လှည့် မေးလိုက်သည်။

"ကဲ- ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့လူတော့ သေပြီ

"သေသွားပြီလား၊ ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ့စကား နာခံသူတွေ အသက်ရှင်ကြလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို ခုခံသူတွေ သေရစေမ မင်းတို့ရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်မှာပဲ"

စင်လုံက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကြွေးကြော်မနေပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျာ လက်ရုံးတပည့်ကြီးဖြစ်တဲ့ အဖေမဲ့လူလည်း သေပြီ၊ ခင်ဗျာ ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်လည်း သေတဲ့လူသေ၊ လွင့်တဲ့လူ လွ ကုန်ပြီ ၊ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေ လက်ရုံးတွေ ပေါက်ကုန်ပြတ်က ပြီ၊ ကျန်နေသေးတဲ့တပည့်တွေ ခင်ဗျားကို စွန့်ကုန်တဲ့အခါမှ ခင်ဗျ ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ အဖေမဲ့လူ သေရတာထက် ကြေကွဲစရ ကောင်းလိမ့်မယ်"

စင်လုံက ပြုံးရယ်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"အခု အဖေမဲ့လူသေတာက သူ့အနေနဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် စရာ အကြောင်းရှိသေးတယ်၊ သူဟာ သူ့အတွက် အသက်စွန့် ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ဘေးမှာ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရတာ၊ ခင်ဗျား ကျတော့ ရန်သူတွေကြားထဲမှာ ခွေးသေ ဝက်သေ ဇာတ်သိမ်းရမှာ ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား ငါက ဒီတပည့်တွေ ကိုယ်ရံတော် မရှိခင်ကတည်းက အောင်မြင်လာခဲ့တာကွ၊ ငါဟာ သိုင်းလော ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ချင်ဝင်၊ ထွက်ချင်ထွက် မွှေနှောက် ခဲ့တဲ့လူပဲ ငါ့ကို တားနိုင်တဲ့လူမရှိဘူး၊ ဖျက်စီးနိုင်မယ့် လူမရှိ ဘူး။ ကြိုတော့-

မင်းတို့ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခုကို ထပ်ပြော ရဦးမှာပေါ့၊ အခုဆိုရင် သွားလေသူ ငါ့ကိုယ်ရံတော် ငပျော့ တွေထက် အစွမ်းအစရှိတဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်ကို ရရှိ ပြီကွ၊ ဟား- ဟား- ဟား"

စင်လုံမှာ ထိုစကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူသည် ဂ္ဂမြေ လုံးဝပျက်ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ဘယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခင်ဗျားကတော့ လက်မထောင်ပြီး တောင်နေနိုင်ပြီပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား လက်ထောက်က ဘယ်သူ လဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား စင်လုံရာ၊ မင်းသိချင်ရင် စုံစမ်း ပေါ့၊ ငါ့လက်ထောက်ကိုတော့၊ ငါက ကောင်းကောင်းလျှို့ဝှက်

ထားမှာပဲပေါ့၊ သူ ဘယ်သူဆိုတာ မင်း လုံးဝစဉ်းစားလို့ မရ
ဘူး၊ အခု မင်းတို့ကိုရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်တာကလဲ သူ့အကူအ
ကြောင့်ပေါ့ကွာ-

သူကသာ ငါ့ကို ကူညီနေရင် ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိမ့်
ရတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ ကောရာစ်လုပ်ချင်ရင်တောင် ရ
ဘယ်ကွာ"

ဂူတွင်းရှိ ပိတ်မိနေသူ အားလုံးသည် ထိုစကားကြေ
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်တော့သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး ဤမျှ ချီးကျူးနေလျှင် ဝ
ထက် အရည်အချင်းကောင်းရမည်မှာ သေချာနေတော့သည်

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးသည် သူလိုချင်သည့် အချက်
အော်ပြောလိုက်၏။

"ဘယ်လောက်ပဲတော်တော်၊ ကျုပ်တို့အတွက် အ
မကြီးလှပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားရဲ့ကတိစကားပဲ၊ ကျု
ကို လွှတ်ပေးပေတော့"

"ဟား- ဟား- ဟား ဖြစ်ပါတယ်၊ ထွက်လာခဲ့ကြ
မင်းတို့ကို ဂူအပြင် ထွက်မလာနိုင်အောင် ငါ ဘာနဲ့မှ မတားပါ
ငါ့လူတွေနဲ့လည်း မတားနိုင်ဘူး၊ ရွှေပိုးကောင် အဆိပ်များလ
မလွှတ်ဘူး၊ မင်းတို့ စိတ်တိုင်းကျ ကြိုက်သလိုသာ ထွက်ခဲ့ကြ
တော့"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတော့၏။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ကတိကိုယ် မ
ထိန်းဘူးလား"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက တဟားဟားရယ်ရင်း--

"အခု- မင်းတို့နဲ့ငါ စကားပြောနေတဲ့ကြားထဲက ကျောက်ဂုံးတွေက လျော့ရှိလျော့ရဲ့တွေပါ၊ မင်းတို့ ထွက်ပေါက်ရနိုင်ပါဘယ်ကွာ၊ မင်းတို့ထွက်လာတဲ့အခါ ငါက အပေါက်ဝက ဆီးပြီး မဖမ်းပါဘူး။ ငါ့ကတိအတိုင်း မင်းတို့ကို တစ်နာရီတိတိ ထွက်ပြေးခွင့်ပြုပါမယ်၊ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ငါမင်းတို့ကို လက်ဖျားနဲ့ မတို့ပါဘူးကွာ ဟား- ဟား- ဟား"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ရယ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေတော့၏။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ကမူးရှူးထိုးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး- ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး နေဦးဗျ မသွားနေပါဦး။ ကျုပ်ပြောပါရစေဦး"

သူ၏အော်ဟစ်သံသည် ကျောက်ဂူထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။ သူသည် ဒေါက်တည်ရာမရပဲ ပြိုကျပိတ်ဆို့နေသည့် ကျောက်ခဲကြီးများကို ပြေး၍ဖယ်ရှားတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါး ဖယ်ရှားလိုက်သည့် ကျောက်ခဲများမှာ စောစောက ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး စကားပြောခဲ့သည့် အပေါက်အား အပြင်မှ ပိတ်ဆို့လိုက်သည့် ကျောက်ခဲများဖြစ်နေသည်။

ထိုကျောက်ခဲ လေးငါးဆယ်လုံးခန့် ဖယ်ပစ်လိုက်သောအခါ ထိုအပေါက်မှနေ၍ မီးအလင်းရောင်တန်း ထိုးဝင်လာတော့၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်၏။

"သူက ကျုပ်တို့ကို လိမ်ညာမပြောဘူးဗျ၊ ဒီကျောက်ဝုံး

တွေက တကယ့်ကို ကချော်ကချွတ်တွေ ဖြစ်နေတာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝမ်းလင်းဝါးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"မင်းကလဲကွာ၊ ငါတို့ချက်ချင်း မသေနိုင်ပါဘူး။ သေရမှာ ဒီလောက်လဲ ကြောက်လန့်မနေစမ်းပါနဲ့"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဝံကြောင်ကလေး၏ စကားကြောင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ငေါ့တော့တော့ပင် ပြန်ပြောလိုက်တော့၏။

"ကျုပ်ကတော့ မသေချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တခြားသေချင်လို့ သေကြောင်းကြံမယ့်လူများရှိနေရင်တော့ ကျုပ်က မကန့်ကွက်ပါဘူး"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့လေးယောက်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို တက်ညီလက်ညီ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရာ သုံးနာရီခန့်ကြာသောအခါတွင် လူတစ်ကိုယ် ကောင်းစွာဝင်ထွက်နိုင်သည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ထွင်းဖောက်နိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထွက်နိုင်သည့်အပေါက် အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းသွားသဖြင့် မီးအလင်းရောင်ကို ပိုမိုရရှိလာသည်။

သူတို့လေးယောက်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် တစ်ယောက်ချင်း တိုးထွက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး လေးယောက်စလုံး ပိတ်နေသည့် အကန့်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာကြ၏။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ကြေးမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

သူတို့သည် မှောင်ထဲ၌ အချိန်အတော်ကြာနေခဲ့ကြရာမှ

င်းချင်းလုသောမီးအိမ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျက်ကန်းများသဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

မျက်စိများကျင့်သားရ၍ သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်သော ခါ သူတို့သည် ဝက်ံပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသည့် ဂူပေါက် များကို တွေ့မြင်လိုက်တော့သည်။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သည့်လမ်းသည် မည်သည့် မ်းဖြစ်သည်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မခန့်မှန်းနိုင်ကြပါချေ။

ကံကောင်းထောက်မလျှင် ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်နိုင် ည့်လမ်းကို လျှောက်မိနိုင်သော်လည်း ထိုသို့ ကံကောင်းနိုင်ရန် ွှမှာ လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းလှသည်။

အများဆုံး သူတို့ရောက်သွားနိုင်သည့်လမ်းမှာ အန္တရာယ် ွယ်သွယ်ရှိနေမည့် လမ်းများသာဖြစ်၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတွားလိုက်သည်။

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ အညာခံရပြန်ပြီ၊ သူ ကျုပ် ကို လွှတ်ပေးတာ ဘာအစီဥ္စာယ် ရှိတော့မလဲဗျ၊ လမ်းပြသူ ိတဲ့ ဟောဒီဝက်ံပါလမ်းထဲက ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ ထွက်နိုင်မှာ တ်ဘူး။ အရှင်လတ်လတ် ဂူထဲမှာသေရမယ့်ကိန်းဆိုက်လာပြီ"

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝံကြောင်ကလေးသည် "အဖော်မဲ့လူ"၏ လာင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရောက်ထုတ်ယူလာသည်။ သူက ်ချင်းထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းလင်းဝါးပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ုံး တစ်နေ့ကုန် အစာငတ် ရေငတ်နေခဲ့ကြရပြီးပြီ၊ နောက် တစ်ရက် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်လောက်သာ ထပ်ပြီး အစာ

တော်ရင်တော့ ကျုပ်တို့အားလုံး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါ ရှင်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာ ရည် ဉာဏ်သွေးပေါ့၊ ငါတို့အားလုံး အစာတော်ရေတော်နဲ့ အား ကုန်သွားအောင် တမင် ညှင်းထားတာ၊ ကျောက်ဂူဝ ရောက် ဆိုပါတော့၊ ဒီပျော့ခွေနေတဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ ဘယ်နှစ်လ ပြေးနိုင်မှာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက နာကြည်းစွာ ဝင်ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ခြေတွေလက်တွေ မသယ်နိုင်လောက်အေ အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေတော့ တစ်နာရီမပြောနဲ့၊ ဆယ်မ ပြေးခွင့်ပေးတောင် ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီလူ လောက် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့လူကတော့ ဒီလောကထဲမှာ ရှိမှ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ- ဆွိ"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ကိုယ်လုံးကိုမှီလျက် တိုးညင် ပြောလိုက်၏။

"ရှင်တို့တွေ ဒီအကြောင်း မပြောခင်က အဟုတ်သ ကျွန်မ ဘာမှ မခံစားမိဘူး၊ အခုရှင်တို့ ဒီအကြောင်းပြောလို ရော၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာဆာလိုက်တာ လွန်ပါရောပဲရှင်"

စင်လုံသည် မီးအိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ကြောင်ကလေးရေ၊ မီးအိမ်ယူခဲ့စမ်းကွာ၊ ထွက်ရ လမ်းကို မီးအလင်းရောင်နဲ့ အကဲခတ်ကြည့်ကြရအောင်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် မီးအိမ်ကို အပြေးအလွှာ ပေးလိုက်၏။

စင်လုံသည် မီးအိမ်ကိုမြှောက်၍ ထွက်နိုင်မည့်အပေါက် များကို အကဲခတ်နေသည်။

မည်သူကမျှ စင်လုံအား အနှောင့်အယှက် မပေးဝံ့ကြ ။ စင်လုံသည် မီးကိုမြှောက်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်နေတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးက မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်၏။

"အစ်ကိုကြီး ဘယ့်နယ့်လဲ၊ ထွက်ရပ်လမ်းကလေးများ တွေ့ရဲ့လား"

စင်လုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူလိုက်သည်။

"မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ခြေရာတွေကိုတော့ တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့ ဘယ်လမ်းကိုရွေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်"

စင်လုံဦးနှောက်ခြောက်ပြီဆိုလျှင် အခြားသူများ၏ ဦးနှောက် ပီးတောက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ မှိန်၍ လာသည်။ နောက်ဆုံး "ဟုတ်"ခနဲ ငြိမ်းသွားတော့၏။

စောစောက သူတို့နေခဲ့ရဖူးသည့် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းသော အမှောင်ထုကြီးသည် တဒင်္ဂအတွင်း သူတို့အား ဝါးမြိုသွားတော့၏။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စင်လုံလက်ထဲမှ မီးအိမ်ကိုလှမ်းယူပြီး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

"တို့- တကယ့်ကို ယုတ်မာတဲ့လူကြီးဗျာ၊ မီးစာကုန် ဆီ ကုန်တာ ဖါမျိုးမှ အစစ်ပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးကလည်း နာကြည်းစွာဝင်ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်လူဆိုးကြီးဗျာ၊ သူက ခြေတစ်လှ ချင်းစီကို အသေအချာတွက်ပြီးမှ မီးအိမ်တစ်လုံးချထားပေးခဲ့တ သူ့ကို သဘောထားကြီးတဲ့ လူကြီးလို့ထင်အောင် မီးအိမ်တစ်လ ချထားပေးခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ အပြင်ရောက်မယ့်အချိန် ဆီခန်းမီးသေမယ့်အချိန်ကို သူက ချိန်ကိုက်တွက်ဆပြီးပြီ"

စင်လုံသည် မှောင်ထဲ၌ မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"သူလုပ်ပုံက ကြောင်ကကြွက်ကို မစားဘဲနဲ့ ဆော့ကစ နေတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ၊ ငါတို့ ထွက်မပြေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သူက ကော ကောင်း သိသွားတယ်ကွ"

ဝမ်းလင်းဝါးက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာမေးလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကလေးတစ် မှ ခင်ဗျားစဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူးလားဗျာ"

"အဖမ်းခံရတဲ့ ကြွက်တွေက ဘာ စဉ်းစားနိုင်တော့မှာ ကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ထူးခြားစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

"ဟား- ဟား- ဟား- ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်သိ ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလိုစကားမျိုးပြောရင် ခင်ဗျားမှာ လွတ်မြောက် ဖို့ စဉ်းစားပြီးနေပြီ၊ ပြောဗျာ၊ ဘယ်ကသွားရမှာလဲ"

"အားလုံး ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကျောက်နံရံကို မှေး လျှောက်ကြမယ်၊ ကျုပ် ရှေ့ဆုံးက သွားမယ်၊ ချစ်ချစ်က ကျ နောက်ကကပ်ပြီး လိုက်မယ်၊ လူအားလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယော မကွာစေနဲ့"

"ကျွန်မနောက်က ဝမ်းလင်းဝါး ကပ်မလိုက်စေနဲ့နော်

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်က နောက်ဆုံးကပဲ လိုက်ပါ့မယ်"

"အစ်ကိုကြီး ဝံကြောင်ကလေး၊ အစ်ကိုကြီးနောက်က ဝမ်းလင်းဝါးလိုက်လာမယ်တဲ့၊ သတိထားနော်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးက တစ်စက်မှ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး"

"ဟား- ဟား- ဟား- စိတ်ချစမ်းပါ ညီမလေးရာ၊ ဒီကောင်က လူပါးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီဂူထဲက အသက်ရှင်ပြီး မလွတ်သရွေ့ ဘယ်တော့မှ လုပ်ကြံမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး"

"အဲဒီလိုလဲ သဘောမထားနဲ့ဦး၊ သူ့လိုလူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ချထားလို့မရဘူး၊ သူနဲ့အတူတူ သွားတာထက်စာရင် မြွေပွေး ပါးပိုက်ပိုက်သွားတာကမှ တော်လိမ့်ဦးမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချရင်း--

"အင်း- မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ဗျာ"

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်သလဲ ပြော---"

"ကျုပ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ တစ်စက်ကလေးမှ အကောင်း မပေါ်ဘူး။ ကျုပ်သာ စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ရှိနေရင် ခင်ဗျားနဲ့စင်လုံ"

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ချစ်ချစ်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက် ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း ဒီအချက်ကို မမေ့ပါဘူး၊ ရှင့်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး အမြဲတမ်း မဟုတ်တာတောင် တစ်ခါတစ်ရံရှိ နေရင် သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ အမြဲတမ်းသာ စိတ်ကောင်းထားနိုင်ရင် အားလုံးက ရှင့်အပေါ် သိပ်ကောင်းကြမှာပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ စကားသံ ထွက်မလာတော့ချေ။

ချစ်ချစ်၏စကားများက သူ့အား စဉ်းစားခန်းဝင်စေသ[illegible] လား မဆိုနိုင်ပေ။

ချစ်ချစ်က ဆက်ပြောသည်။

"ရှင်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ လူကောင်းဖြစ်ဖို့[illegible] ပါတော့တယ်၊ ရှင်သာ ဆန္ဒရှိရင် တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ လူ[illegible] လူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ အဲ့ဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ ကျွန်မက မျှော်[illegible] ပါတယ်၊ လူတော်လူကောင်း လုပ်ရတာက လူဆိုးလူယုတ်လု[illegible] တာထက်စာရင် အများကြီးပျော်စရာကောင်းပါတယ်"

ချစ်ချစ်စကားဆုံးသည်နှင့် စင်လုံသည် စတင်ထွက်[illegible] သွားတော့၏။

လူလေးယောက်သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ၌ စမ်း[illegible] လမ်းလျှောက်နေကြ၏။

လေးယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေကြသဖြင့် [illegible] ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောမိကြပါ။

သူတို့သည် အတန်ကြာ လျှောက်လာခဲ့ပြီးသည့်[illegible] အောင် သရဲလည်းမတွေ့ စုန်းမီးလည်း မတွေ့ ပိုးစုန်းကြ[illegible] လည်း မတွေ့ကြချေ။ အမှောင်ဝဲဩယ သံသရာကြီးအတွ[illegible] နစ်မွန်းပြီးရင်း နစ်မွန်းနေကြသည်။

ဤသို့မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့ကြရာ သူတို့၏စိတ်[illegible] သုံးရက်မျှ အချိန်ရှိလောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းကြသည်။

သို့သော် သူတို့ရှေ့တွင် အမှောင်မှတစ်ပါး တခြားမည်[illegible] အရာမျှ မမြင်တွေ့ကြရသေးပါချေ။

ဝံကြောင်ကလေးမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျေ[illegible]

[illegible]။ နေကတ်သည့်အလေ့အကျင့်ရှိသူဖြစ်၍ အခြားသူများကဲ့သို့ [illegible]ရှုရှု၍မှာ မျှပ်တည်းမနေနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲလှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံ ခင်ဗျား လမ်းမမှားပါဘူးနော်"

စင်လုံမဖြေမီမှာပင် ချစ်ချစ်က ဝင်ပြောသည်။

"ဟို စင်လုံက ဘယ်တော့မှ လမ်းမမှားပါဘူးရှင်၊ အစ်ကို [illegible]က ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ"

"ငါက စိုးရိမ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုလောက် လျှောက်ပြီးမှ [illegible] တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေမိလို့ပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဝံကြောင်ကလေးကဲ့သို့ ဝင်မေးချင် [illegible]။ သို့သော် စင်လုံနှင့်စကားမပြောရဘဲ ချစ်ချစ်နှင့်ရန်ဖြစ် [illegible]များရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်း ဖြစ် [illegible]သည်။

မိန်းမများနှင့် ငြင်းသူသည် ဦးနှောက်ချွတ်ယွင်းသူဖြစ် [illegible]ဟု ဝမ်းလင်းဝါးက ခံယူထားသည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံး အတန်ကြာ ဆက်လျှောက်နေ [illegible]သည်။ အမှောင်မှတပါး အခြားမည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရ [illegible]ချေ။

ဂူပေါက်ဝကို မြင်ရသည်ဆိုလျှင် အလင်းရောင်ကို မုချ [illegible]ရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဝမ်းလင်းဝါးလည်း မအောင့်အည်းနိုင်တော့ချေ။

"စင်လုံ- ကျုပ်တို့ ဝင်လာတုန်းက ဒီလောက်အကြာကြီး [illegible]ရပါလားဗျာ"

စင်လုံက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

"ငါတို့ဝင်လာတုန်းက လမ်းပြတဲ့လူရှိတယ်၊ သူ့မီးအိ ကြည့်ပြီး သွက်သွက်လျှောက်နိုင်ကြတယ်၊ အခု- ငါတို့ စမ်း ဝါးနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေကြရတယ်"

ချစ်ချစ်က ကြားထဲမှ ရန်တောင်သည်။

"ရှင်ဟာ- ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မတောင် မညည်းသေ ရှင်က ညည်းချင်နေပြီလား၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စဉ်း ကောင်းတာပေါ့ရှင်"

သူတို့ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။ သူတို့စိတ်ထဲ၌ လျှေ ရင်း လျှောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းမြောင်းလာသည်ဟု ကြရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အင်အား အချည့်နဲ့ဆုံးဖြစ်သည့် ချစ်ချ ပို၍ ခံစားရသည်။

"စင်လုံ- လမ်းမှားသွားပြီ မဟုတ်လား"

ဝမ်းလင်းဝါး၏ အေးစက်စက်လေသံက ကျောက်ဂူ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စင်လုံထံမှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟုတ်တယ်- မှားသွားပြီ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ရသည့် လေသံ

"ခင်ဗျား ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်သင့်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လုံးရဲ့ အသက်ကို ခင်ဗျားလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထားတာဗျ၊ ခင်ဗျား လုပ်လိုက်တာက ကလေးကစားသလို ဖြစ်မသွားဘူးလ

ဝံကြောင်ကလေး၏ ဒေါသတကြီးအော်သံက ကျော

ကျိုးတော်မှလုံ၊ ပဲ့တင်ထပ်သွားစေတော့၏။

"ကိုယ့်လက် မြှောက်ကြည့်လို့မှ ကိုယ် မမြင်ရတဲ့နေရာ မှာ လမ်းမမှားစေရဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မှာလဲ၊ နောက်ပြီး သူက ကျုပ်တို့အားလုံးကို တမင်သက်သက်လမ်းမှားထဲ ခေါ်လာ တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ စကားကို မင်း လုံးဝမပြောသင့်ဘူး"

မျှစ်ချစ်က အံကလေးကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"စင်လုံရဲ့ အစွမ်းကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ရှင်တစ် ယောက်တည်း ထွက်သွားလို့ရတာပဲ၊ သွားပါ၊ ရှင့်တစ်ယောက် တည်း လမ်းမှန်ကို ရှေ့သွားပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သူ့အမှားကို ချက်ချင်းသတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ၌ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာချိုသွေး တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်စကားမှားသွားတယ်၊ ဒီလောက်မှောင်မိုက်နေတဲ့ ကျောက်ဂူထဲက လွတ်အောင် ဆောင် ကြဉ်းပေးမယ့်သူက နောင်ကြီးစင်လုံတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်သူ့နောက်ကပဲ လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ"

သူတို့အားလုံး စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်လာ ကြပြန်၏။ မည်မျှလျှောက်နေကြရသနည်းဆိုသော် သူတို့အားလုံး၏ ခြေထောက်များမှာ ပျော့ခွေကျမတတ် ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းဗိုက်၏ ဆာလောင်မှုကို အောင့်အည်းသည်းခံ နိုင်သော်လည်း၊ ရေငတ်ခြင်းကိုမူ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။

သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခြေထောက်ပင်လျှင် ဤမျှ

လမ်းလျှောက်နေရလျှင် တစ်စုံတစ်ခုချွတ်ယွင်းလာနိုင်သည်။

သူတို့လေးယောက်အနက် ချစ်ချစ်မှာ ခွန်အားအနည်း[illegible] ဆုံးဖြစ်ရာ ခြေတရွတ်ဆွဲလျှောက်ရတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးမှာ ချစ်ချစ်တစ်ယောက် လွန်စွာပင်ပ[illegible] နေသည်ကို ခန့်မှန်းရိပ်မိသဖြင့် စင်လုံအား လှမ်း၍ပြောလိုက်[illegible]

"အစ်ကိုကြီး လူတွေအားလုံး ပန်းနေကြပြီ၊ ခဏအန[illegible] ယူပြီး ဆက်လျှောက်ကြရင် ကောင်းမလား မသိဘူး"

စင်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"နားလို့ကို မဖြစ်သေးဘူးကွာ၊ နည်းနည်းလောက် [illegible] တင်းပြီး လျှောက်ကြပါ၊ ချစ်ချစ်လည်း ကြိုးစားပြီးလျှောက်[illegible] မနားတာကလည်း အကြောင်းရှိလို့ပါ၊ အနားယူလိုက်ရင် ဘယ်[illegible] မှ မတ်တပ်ပြန်ရပ်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပါ"

"ကျွန်မ မညောင်းပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မပင်ပန်းသေးပါ[illegible] လျှောက်ကြပါ၊ ဆက်ပြီးလျှောက်ကြပါ၊ ကျွန်မငွဲတင်းပြီး လိုက်[illegible] မယ်"

စင်လုံက နူးညံ့စွာပြောလိုက်သည်။

"တယ်တော်တဲ့ ကလေးမပါလား၊ ဒါဆိုရင် မကြာ[illegible] ထွက်ပေါက်တွေ့ရစေမယ်ကွာ"

ချစ်ချစ်က ရွှင်မြူးစွာရယ်လိုက်သည်။

"စင်လုံ ရှင့်စကားကြားလိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်မမှာ အ[illegible] သစ်တွေ ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ဆက်လျှောက်ကြမယ်၊ ရှင်နဲ့အတူ[illegible] လျှောက်ရရင် အမောဆိုသေလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူးရှင့်"

"ဟား- ဟား- ဟား တယ်ဟုတ်သဗျာ၊ ကျုပ်ကျရင်[illegible]

[illegible]ရှည်၊ စဉ်းစားနေတော့တာပဲ၊ ရှင်နဲ့အတူတူလျှောက်ရ[illegible] အမောဆိုသေလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ခွန်းမှ [illegible]ခဲ့ပါလား"

ဝမ်းလင်းဝါ၏ နောက်ပြောင်မှုစကားသည် ချစ်ချစ်အား [illegible] မဖါသထွက်သွားစေလေသည်။ မြွေဟောက်မလေး တစ်[illegible]ပါပေ။

"ဟုတ်တယ် ရှင့်လိုလူယုတ်မာနဲ့ ကျွန်မကပျော်ပျော်ကြီး [illegible]သွားနေရမှာလား၊ ရှင့်မျက်နှာမြင်ရတာနဲ့ ကျွန်မ မြန်မြန် [illegible]တော့မှာပဲ"

ထိုစဉ် ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား လှမ်းပြောလိုက်[illegible]။

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံ အခု ကျွန်တော်တို့က လက်ဝဲဘက်ကို [illegible]ပြီးလျှောက်လာကြတာမဟုတ်လား၊ လက်ယာဘက် ကပ်ပြီး [illegible]ရင် ထွက်ပေါက်ကို ရနိုင်မလား မသိဘူး"

စင်လုံက စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်သည်။

"အခု လမ်းကလည်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပြီလို့တော့ မဆိုနိုင် [illegible]ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လျှောက်တာကတော့ ဆက်လျှောက် [illegible]မှာပဲ၊ ထွက်တာကလည်း ထွက်နိုင်ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အနေး [illegible]တော့ ကွာမယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက အံကြိတ်၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဂူအပြင်ကို မှချရောက်နိုင်ရ[illegible] အနေးနဲ့အမြန်ပဲကွာမယ်"

ဤသို့ဖြင့် လေးယောက်စလုံး အံတင်းတင်းကြိတ်လျက်

ဆက်လျှောက်လာကြပြန်တော့သည်။

ဤသို့ လျှောက်နေရင်း မည်မျှ အချိန်ကြာသွားသ
မသိ၊ ချစ်ချစ်၏ခြေထောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိလ
လေသည်။

"ချွမ်း- ချလွမ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ပျက်စွာ အော်လိုက်မိသည်။

"သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ကျုပ်တို့တော့ ငါးပါးမှောက်
တာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက သဘောမပေါက်သဖြင့် ပြန်မေးလ
သည်။

"ဘာတွေ အော်နေတာလဲကွ"

"ခင်ဗျားတို့ သတိမထားမိဘူးလား။ ချစ်ချစ် ဝင်တ
လိုက်တာ စောစောက ကျုပ်ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တဲ့ ကြေးမီးအိမ်

"သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဒါဖြင့် ငါတို့ စထွက်တဲ့
ကို ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာပါလိမ့်ကွာ"

"သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တို့အတ
သင်္ချိုင်းမြေများ ဖြစ်နေသလား မသိပါဘူးဗျာ"

ထိုစဉ် စင်လုံ၏တက်ကြွသော ရယ်သံကို ကြားလို
သဖြင့် ဝံကြောင်ကလေးနှင့်ဝမ်းလင်းဝါးတို့ နားမလည် သ
မှုပေါက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

စင်လုံက အားတက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကြောင်ကလေး ငါတို့ထွက်နိုင်ပြီကွ၊ ဒီနေရာပြန်ရေ
ပြီဆိုရင် သေချာပေါက် ထွက်နိုင်ပြီ"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံ- ဒီနေရာ ပြန်ရောက်ရင်---"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြောလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ ခင်ဗျား စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား။ ကျုပ်တော့
[illegible]တာကို ဘာမှ နားမလည်ဘူးဗျာ"

စင်လုံက ရယ်လိုက်သည်။

"ဒီကျောက်ဂူက လက်ဝဲဘက်တစ်လျှောက်လုံး စက်ဝိုင်း
[illegible] မဖြစ်တတ်ဘူး။ ဂူပေါက်တစ်ခုဆီ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း
[illegible]တယ်။ အခုဆိုရင် ငါတို့ လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံ
[illegible]ရဲ့ပဲကွ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အတောမသတ်အောင် ရယ်မောလေ
[illegible]သည်။

အသက်ရှင်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် သမ်း
[illegible] မဟုတ်ပါလား။ သူသည် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

"မှန်တယ်ဗျာ၊ မှန်တယ်၊ ဒီကျောက်ဂူ လိုဏ်ဂူမျိုးဟာ
[illegible]"

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်၏အသံပေါ်လာသည်။

"ဘယ်လိုလဲရှင့် ဝမ်းလင်းဝါးရဲ့ အခုတော့ စင်လုံရဲ့အ
[illegible]ကောင်းကြောင်း ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား"

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်မောရင်း---

"ခင်ဗျားကျုပ်ကို အရမ်းအရမ်း မပြောနဲ့ဗျာ၊ စောစောက
[illegible]ပါပြီ၊ ဒီကျောက်ဂူထဲကလွတ်မြောက်အောင် ဆောင်
[illegible] လူဟာ စင်လုံတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့"

ထိုစဉ် စင်လုံက ဂူပြင်ထွက်နိုင်ရန် မည်သို့ လျှောက်[illegible] မည်ကို ညွှန်ကြားသည်။

"ကဲ အားလုံး ညာဘက်လက်နဲ့ ညာဘက်ကျောက်[illegible] ကို ကိုင်ကြ၊ ဘယ်ဘက်လက်တွေက လူစုမကွဲအောင် စမ်း[illegible] ထိန်းကြ၊ အားလုံး ဆက်လျှောက်ကြပေတော့"

လူအားလုံးသည် အားအင်များ ကုန်ခန်းလျက် ခြေက[illegible] လက်ပန်းကျနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် အသက်ရှင်နိုင်မည့် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြ[illegible] သမ်းလာသောအခါ အားသစ်ခွန်သစ် လောင်းလိုက်သကဲ့သို့ [illegible] သစ် စိတ်သစ်ဖြစ်သွားကြပြီး သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်လာ[illegible] ပြန်သည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် လျှောက်ပြီးကြသောအခါ သူ[illegible] အရှေ့ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် နံနက်လင်း အရုဏ်ဦးတွ[illegible] တွေ့ရတတ်သည့်အလင်းရောင်မျိုးကို တွေ့လိုက်ကြရတော့သ[illegible] ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာလေလေ ဂူဝကို ပီပီသသ မြင်ရလေ[illegible] ဖြစ်လာသည်။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏လက်ကို ဆွဲလျက် ဝမ်းသာအ[illegible] အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"စင်လုံ ဟိုရှေ့မှာ လင်းရောင်ခြည်၊ ကျွန်မ- ကျွ[illegible] သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ရှင်နဲ့အတူတူသေရမှာကို ကျွန်မ သိပ်ဝမ်း[illegible] ခဲ့တယ်၊ အခုကြည့်စမ်း မသေတဲ့အပြင် လောကကြီးထဲမှာ [illegible] နဲ့အတူတူ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရဦးမယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လော[illegible] ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်- လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ၊ ဂူထဲက လွတ်ပြီ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ဟစ် နေလေသည်။

စင်လုံက ရှူးခနဲ သတိပေးလိုက်သည်။

"သိပ်ပျော်မနေကြနဲ့ဦး။ ငါတို့ မလွတ်မြောက်သေးဘူး။ အခုမှ အစပဲရှိသေးတယ်"

"ဗျာ"

"ရှင်"

လူအားလုံး၏အာမေဋိတ်သံက ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြမေးလိုက်သည်။

"အခုမှ အစရှိသေးတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အစပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့က ရွှင်ပျော်ပျော် [illegible]ကြီးကို မေ့သွားတာကိုး။ သူက ငါတို့ကို ဂူဝမှာ စောင့်နေမှာ သေချာပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါတို့ ဂူပြင်ထွက်လာနိုင် တာဟာ လွတ်မြောက်ခြင်းရဲ့အဆုံးကို ရရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခရဲ့ အစကို ရရှိလိုက်တာပါ"

❁

အခန်း(၃၇)

လွတ်မြောက်ခြင်းအဆုံး ဒုက္ခ၏အစ

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ဂူပေါက်ဝ၌ အမှန်တကယ် ပင်ရှိနေပါသေးသည်။ ဂူဝတွင် တဲငယ်တစ်ခုကို အကျအန ထို ထားပြီး ထိုတဲငယ်၏အောက်တွင် ကော်ဇောခင်းထားသည့် ကုလာ ထိုင် တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုကုလားထိုင်ပေါ်၌ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အကျအနထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

သူ့ရှေ့၌ အရက်အိုးများ၊ အထူးထူး အထွေထွေသော ဟင်းလျာများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။

မိန်းမချောကလေးများသည်လည်း သူ့ပတ်လည်၌ ဝန်း လျက်ရှိနေသည်။ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရှိနေလျှင် အရက်နှင့်မိန်း ချောများ မုချရှိမည်ဆိုသည့် အဆိုစကားနှင့် လုံးဝကိုက်ညီလျက် ရှိနေတော့သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဓားရှည်ကိုကိုင်ဆွဲလျက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်သုံးယောက်တို့သည် သူ့နောက်ပါး

ကြီးများသဖွယ် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။

ဤကား စင်လုံတို့တစ်သိုက် ကျောက်ဂူဝမှ ထွက်ထွက် လိုက်ရသော မြင်ကွင်းပေတည်း။

စင်လုံသည် ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာသူဖြစ်ရာ ရွှင်ပျော်ပျော် က သူ့အား အလျင်ဆုံးမြင်ရသည်။

သူ့၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပ ပြောင်လက်နေပြီး သည့် ပုံသဏ္ဍာန်လည်းရှိနေသည်။

သို့သော် သူ၏ ပျင်းရိပျင်းတွဲဟန်က မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမ ယောင်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

"အင်း- အံ့ဩစရာပါပဲ၊ မင်းတို့အားလုံး ရောက်လာကြပြီ ကဲ- ညှော်သည်တော်ကြီးများ ကြွကြပါ--၊ ကြွကြပါ"

စင်လုံက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ဗျာ- ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ သူများကို စိတ်ပျက် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ နေမှာကို သိနေပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို စောင့်ကြို စိတ်ပျက်သွားရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ကြိတ်၍ ဒေါသထွက်

"ခွေးကောင်- မင်းက ငါ့ကို သရော်နေတာပေါ့လေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ မင်းဘယ်လောက်သရော်နိုင်မ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကျ

တဲ့အခါကျမှ မင်းကို ငါလက်စားချေမယ်"

ဤစကားများကား စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်သည့် စက
များသာဖြစ်ပါ၏။

သူ တကယ်တမ်း ပြောလိုက်သည့်စကားများကမူ ပျား
နှောသော စကားများဖြစ်နေသည်။

"ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ ငါကလည်း မင်းတို့ထွက်လာမယ်ဆို
ကြိုသိထားပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့သာ အပြင်ထွက်မလာရင် ငါ
ဒီနှစ် ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာ ပျင်းရိနေတော့မှာပဲကွ"

စင်လုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ထွက်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ လူသားတွေ လျှောက်လို့ မပေါက်
ဆိုတဲ့ ခရီးများ ရှိနေသေးလို့လား"

စင်လုံသည် ဂူဝမှနေ၍ ရှင်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးရှိရာ
လျှောက်လာသည်။

သူ့နောက်မှ ချစ်ချစ်၊ ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလ
တို့သည် ကိုယ်ကိုမတ်သားလျက် ရင်ကော့လျှောက်လာကြ
ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူ့ဖို့ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် စင်စစ်အားဖြင့် လောကငရဲ ခံစားနေကြ
သာဖြစ်သည်။

သူတို့ခြေထောက်များသည် ပျော့ခွေကျမတတ် နှ
သည်။ သူတို့၏ဝမ်းဗိုက်များသည်လည်း အူနှင့်ပေါင်းလေ
ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မျိုး၌ သင်းပျံ့သောအရက်နံ့နှင့် မွှေးကြိုင်
ဟင်းလျာနံ့များက သူတို့၏နှာညွှန့်ကို ချူလျက်ရှိနေသည်။

သူတို့၏ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ အစာအိမ်သည်
ထက်အောက်ပြောင်းပြန် ပြေးလွှားနေသကဲ့သို့
သည်။

ရှင်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးသည် တလက်လက်တောက်ပနေ
ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်ယာလက်ဖြင့် ရွှေအ
ကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

အောက်တွင် ပယင်းရောင်အရက်များကလည်း
တောက်ပနေသည်။

အရက်ခွက်ကို မော့မသောက်သေးပါချေ။ အ
မြှောက်ပြထားပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

"မင်းတို့ပုံစံကြည့်ရတာ အလျှင်စလို ခရီးနှင်နေချင်ပုံပဲ၊
ဒီအရက်ပွဲနဲ့ ညှော်ခံမလို့ စဉ်းစားနေတာ၊
စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါ့ဂုဏ်ပြုညှော်ခံပွဲက ခရီးထွက်
နောင့်နှေးကြန့်ကြာအောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေတယ်၊
ဒီအရက်၊ ဒီဟင်းလျာတွေနဲ့ ညှော်မခံတော့ပါဘူးကွာ၊
အဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းပေး
"

စကားဆုံးသည်နှင့် အရက်တစ်ခွက်လုံး ကုန်စင်
လေသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်မော
သည်။

ကလေးသည် ရုတ်တရက် ဟစ်၍ ဟစ်၍ ရယ်
။ ရှင်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးက ဝံကြောင်ကလေးအား
ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုံးသွပ်သွားပြီလားဟု စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးဖြစ်

ဝံကြောင်ကလေးက အရယ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်–

"ဟင်း- ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်တည်း အရက်သောက်
မပျင်းဘူးလား။ ခင်ဗျားအတွက် အဖော်ရအောင် မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ခေါ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် သွက်လက်သော ခြေလှ
ဖြင့် ဂူထဲသို့ဝင်သွားသည်။

မကြာမီပင် ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ၏ပခုံးထ
ဖေါ်မဲ့လူ၏အလောင်းကြီး ပါလာလေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဤမျှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ကြားထဲက အဖေါ်မဲ့လူ၏အလောင်းကြီးကို အပါ သယ်
လေသည်တကား။

သူသည် ဂူ၏အတွင်းဘက်ကျကျ၌ အလောင်း
ခေတ္တထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အား သရော်နေသည့် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စား
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် နည်းလမ်းကိုလည်း စဉ်း
မိသဖြင့် အဖေါ်မဲ့လူ၏အလောင်းကြီးအား သွားရောက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးထံသို့ ခြေလှ
ဖြင့် လျှောက်သွားပြီး ဘေးနားရှိ လွတ်နေသည့်စားပွဲတစ်
အဖေါ်မဲ့အလောင်းကြီးအား အသာအယာ လဲလျောင်း
လေသည်။

အဖေါ်မဲ့၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အေးခဲတောင့်တ

[illegible]။ သူ၏မျက်လုံးများကမူ ဒေါသနီးများထွက်နေသည့်
[illegible] ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေ
[illegible]။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ဘေးပတ်လည်၌ ဝိုင်းနေသည့်
[illegible]များသည် သူတို့ဘေး၌ အလောင်းကြီးရောက်လာ
[illegible] တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်
[illegible]သည်။

ဝံကြောင်ကလေးပစ်လိုက်သည့် မြားသည် ပစ်မှတ်တည့်
[illegible] ထိမှန်သွားသည်။

အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပီတိဖြစ်၍ ရယ်မောနေသည့်
[illegible]မြို့စားကြီးမှာ ရုတ်ချည်း အရယ်ရပ်သွားသောကြောင့်
[illegible]။

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကို ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဖေါ်မဲ့
[illegible]အလောင်းကြီးကို ကြည့်၍ ပြောနေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

"အဖေါ်မဲ့နောင်ကြီး။ ခင်ဗျားဟာ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး
[illegible] နေ့ညမပြတ် အဖေါ်အဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်
[illegible] ပျက်ကွက်မှာစိုးလို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ သခင်ကြီးဆီ
[illegible]ပါတယ်၊ ဒီတော့ လူကိုယ်တိုင် အဖေါ်အဖြစ် နေမပေး
[illegible]လည်း၊ ဝိညာဉ်အနေနဲ့တော့ အဖေါ်အဖြစ် နေပေး
[illegible]ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ၏အရက်ခွက်ကြီးကို
[illegible] ရုန်းမခံဆောင့်ချလိုက်ပြီး ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ အော်ဟစ်

လိုက်၏။

"ဟော့ကောင် မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ကြောင်၏မျက်လုံးများမှ လှသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား စူး ကြည့်လိုက်သည်။

" ဘာလဲ ခင်ဗျားကြောက်နေသလား။ ညညမှာ စကားပြောမယ့်ဝိညာဉ်တွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ နည်းမှာ ဘဲဗျာ၊ အဖေါ်မဲ့လူ့ရဲ့ဝိညာဉ်တစ်ခုတိုးလာလို့ ဘာဖြစ်လာမှာ

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် တင်းမာခက်ထန်လှစွ လိုက်လေသည်။

"ဟောကောင် မင်း ထွက်မသွားသေးဘူးလား ဒါ

ဝံကြောင်ကလေးသည် စကားမဆုံးမီပင် တဲ လျှောက်သွားတော့သည်။

သူသည် တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း တစ်ယောက် စကားပြောသွားသည်။

"တစ်သက်လုံး မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေရဲ့ တံခါ ညကျရင် မကောင်းဆိုးရွားတွေ လာခေါက်တတ်တယ်ဆိုပဲ ဟုတ်မှာပါပဲလေ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ မျက်လုံးများ၌ ဒေါ တရိပ်ရိပ်ထလာသည်။

သူ၏လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်သ ရွှေအရက်ခွက်သည် စက္ကူခွက်ကဲ့သို့ကြေမွတွန့်လိမ်သွားတော

ထိုစဉ်-

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး လက်ညှိုးထောင် ပြလိုက်သည်။

"တစ်နာရီနော်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက် လိုက်လေသည်။

"အေး- တစ်နာရီပဲ၊ တစ်နာရီထက် ပိုလိမ့်မယ်တော့ [illegible] ဂါရုဏ မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်းကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ကလိ [illegible]လေသည်။

"ဘယ်နှယ် ကျုပ်ကို ဒေါသတကြီးအော်နေရတာလဲဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဧည့်သည်တော်လို့ ခင်ဗျားပဲပြောတာ မ ဟုတ်လား"

သူသည် သရော်ပြုံးပြုံးလျက် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

စင်လုံသည် ဝမ်းလင်းဝါးနှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့ နှစ် ယောက်၏ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်စစ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေမိ၏။

ထိုနှစ်ယောက်သည် သေမင်း၏နှုတ်ခမ်းမွေးကို သွားဆွဲ [illegible] ဖြစ်တော့သည်။

စင်လုံသည် စိတ်တွင်းမှ ပြောနေမိသည်။

"အင်း- တကယ့် ဆန့်ကျင်ဘက် လူနှစ်ယောက်လာတွဲ [illegible]ကို၊ ၊ ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ထား ကွေ့ကွေ့ဂေါက် [illegible] ဖုစရိုက်သမား၊ ဝံကြောင်ကလေးက ဖြောင့်ဖြောင့်မတ် [illegible] သစရိုက်သမား-

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို တကယ့်အရေးအကြော
မှာတော့ သူတို့ရဲ့စွမ်းရည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရတာပဲ

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံမည်သည့်အရာကို တွေးနေကြေ
ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စင်လုံ၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ရင်း
လိုက်သည်။

"စင်လုံ ရှင့်လူနှစ်ယောက်ကတော့ သာမန်လူတွေမ
ဘူးနော်၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကို သူတို့မို့လို့ ဒီလို ကလိရဲ
သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ"

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏လက်ကိုဆွဲလျက် ရှင်ပျော်
မြို့စားကြီးရှေ့၌ သွားရပ်လိုက်သည်။

" ကဲ ကျုပ်တို့တော့ ခရီးထွက်ကြတော့မယ်၊ ဒီနေ့
ပြီးရင်တော့ နောက် တော်တော်နဲ့ တွေ့နိုင်ကြတော့မယ်မထင်
ဒါကြောင့်မို့ အခုကတည်းက ကြိုတင်နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏မျက်နှာပေါ်၌ ဒေါသရိပ်
ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ၊

သူက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

"မပူပါနဲ့ကွာ၊ မကြာခင် ပြန်တွေ့ရမှာပါ၊ အဲဒီအ
တော့ စိတ်သာချနေ"

"အေးဗျာ၊ ကံကြုံရင် ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့၊ ခင်
ဟာ ကတိတစ်လုံးနဲ့ လူလုပ်နေတဲ့လူမို့ တစ်နာရီအတွင်း
ကျုပ်တို့ ပြန်မဆုံနိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်"

"ဟား- ဟား- ဟား စင်လုံ၊ စင်လုံ သတ္တိရှိသလော
ဉာဏ်ကောင်းသလောက် အပြောလိမ္မာတဲ့ လူပါပဲကွာ-

[illegible]လောကလုံးမှာ ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို သိတဲ့လူဟာ မင်း
[illegible] ရှိတယ်၊ သိုင်းလောကထဲက သူရဲကောင်းဆိုလို့ ငါ
[illegible] မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

သူသည် စကားကိုဖြတ်ရင်း စင်လုံအား ရှုရှုဝါးဝါး
[illegible]။

"စင်လုံ ငါက မင်းကို ညှော်ဝတ် အကျေဆုံး ပြုစုခဲ့တယ်၊
[illegible] ငါ့ကိုရန်မူဖို့ ကြံစည်ရတာလဲ"

စင်လုံက ပေါ့ပျက်ပျက် ရယ်မောပြောလိုက်သည်။

"အရင်းဆုံး၊ အရိုးဆုံးပြောရရင်တော့ ကျုပ်ကို လူအဖြစ်
[illegible]ကိုက ခင်ဗျားနဲ့ အပြတ်အသတ် ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား ရှင်းသဟော့၊ ငါလည်းကြိုက်တယ်၊
[illegible]တော့ ငါလည်း ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်းလို လူမျိုးကို
[illegible]ကြီးအဖြစ် လေးစားပါတယ်-

ကျုပ်လက်ထဲ ခင်ဗျားကျရောက်လာတဲ့အခါမှာ သာမန်
[illegible] သေပုံမျိုးနဲ့ မသေစေရပါဘူး။ အာဇာနည်
[illegible]သေပုံမျိုးနဲ့ သေရပါစေ့မယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်ပေး
[illegible]ကောင်ကတော့ အဲဒါပါပဲဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဒီလိုစကား
[illegible]တဲ့လူဟာ ဒီလောကထဲမှာ စင်လုံတစ်ယောက်ပဲရှိလိမ့်
[illegible] မင်းဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်
[illegible]ပြီတယ်၊ မင်းကိုတော့ ငါ ညှော်ဝတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်
[illegible]"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် လက်ဖြင့်ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်

ပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရှင်ပျော်ပျော် မြို့စ

ရှေ့ရှိ အရက်အိုးထဲမှအရက်များကို ရွှေခွက်ထဲသို့ လောင်းထ

ပြီး စင်လုံရှိရာသို့ယူဆောင်သွားသည်။

ထို့နောက် စင်လုံအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သ

ချိုမြသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်လျက်---

"သခင်လေးစင်လုံ ဂူထဲမှာ ရင်တို့တယ်လောက်

လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့သိနေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ

ဟန်ဆောင်ကောင်းနေရတာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီး

ဒူးထောက်အညွှံခံလိုက်ရင် အသက်လည်း ချမ်းသာရ

တစ်သက် စားလို့မကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ရရှိမယ်"

စင်လုံသည် အရက်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ပြုံးနေသည်

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ဝုန်းခနဲထလာကာ

ကလေးအား လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မိန်းကလေးသည် " ဝုန်း" ခနဲ မြည်ဟည်းလျက် အ

လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

သူမသည် လဲကျနေရင်းမှ ကြောက်ကြောက်လ

တုန်တုန်ယင်ယင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"သ- သခင်ကြီးဝမ်၊ ကျွန်- ကျွန်မ စကားပြောမှ

လို့လားရှင်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ခက်ထန်မာကျောစွာပြော

သည်။

"စင်လုံဟာ သူ့ရဲကောင်း။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုစော်

[illegible] မှားပြောရသလဲ"

စင်လုံက သူ့လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း [illegible]ပြောသည်။

"သူ့ကိုမွှင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုအပြစ် [illegible]ပါဘူး"

ကျုပ်ကို ဒီလိုသဘောထားတဲ့အတွက် အများကြီး ဂုဏ် [illegible]ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကလည်း သူ၏အရက်ခွက်ကို [illegible]မြှောက်လိုက်သည်။

"မင်းနဲ့ငါရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ ဟောဒီ အရက်နှစ်ခွက်ထဲက [illegible]ထဲမှာပဲ ရှိတယ်လို့ ငါယူဆတယ်-

ဒီအရက်တွေသောက်ပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မံ ဆုံတွေ့ [illegible]ရတဲ့အခါမှာတော့ မိတ်ဆွေအဖြစ် စကားပြောနိုင်ကြတော့မယ် [illegible]"

"ကျုပ်လက်ခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အခုလို အရက် [illegible]ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ဖြစ်မယ့် ကိစ္စ [illegible]"

"မှန်တယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မင်းနဲ့ငါဆုံအောင် မွေး [illegible]ကိုက လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး-

ဒီနေ့ သောက်ရတဲ့ အရက်တစ်ခွက်ဟာ သာမန်ရိုးရိုး [illegible]ပေါင်း၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့မရဘူးလို့ [illegible]ပါတယ်"

စင်လုံက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး—

"ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ယူပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကလည်း သူ၏အရက်ခွက် မြှောက်ပြရင်း---

"မင်းကိုလည်း ဂုဏ်ပြုပါတယ်"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး အရက်ခွက်ကို ပြိုင်တူ သောက်လိုက်ကြလေသည်။

မိန်းမချောများ၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်လူငယ်များ၊ အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသည့် မြင်းစီးသူရဲကောင်းများ အစရှိသ လူများစွာသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

စင်လုံနှင့် သူတို့၏သခင်ကြီး အရက်သောက်ပွဲသ သူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေသည်။

သူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ကြက်သီးထစေသည်။ သူတို့ စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။

ဤကဲ့သို့သော ရန်ဘက် သူရဲကောင်းနှစ်ဦး၏ ဂုဏ် အရက်သောက်ပွဲမျိုး ရှေးပဝေသဏီမှ ယခုအထိ မည်မျှ ပါသနည်း။ သမိုင်းစဉ်အဆက်ဆက် မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိ လိမ့်မည်။

ချစ်ချစ်သည်လည်း ထိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ရင် မှ ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။ မျက်ရည်ကျမတတ် ခံ နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့တိုက်လိုက်သ သစ်ရွက်ကြွေများ တရဲရဲလွင့်လာသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စိတ်လက်မကောင်းသေ

[illegible] ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်ရင်း ညည်းတွားလိုက်သည်။

"ငါ့ကို မွေးပြီးတဲ့နောက် စင်လုံကို ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မွေး [illegible]"

[illegible] သူ့လက်ထဲမှ ရွှေအရက်ခွက်ကို မြေပေါ်သို့ [illegible]လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးခါးသီးသီး အော်ဟစ်လိုက်လေ [illegible]။

"သွားကြ- သွားကြ ငါ့အနားက မြန်မြန်သွားကြ"

စင်လုံသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဦးညွှတ်ဂါရ [illegible]လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့ [illegible]။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ [illegible] လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး--

"စင်လုံ ကျွန်မတော့ တကယ်ကို နားမလည်နိုင်ဘူးရှင့်၊ [illegible] ရှင့်ကို တကယ် လေးစားပုံရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်တို့ [illegible] ကြိုးစားရပြန်တာလဲ"

"သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိလို့ပါကွာ၊ ကျုပ်မှာလည်း သူလိုပဲ [illegible] မရှိပါဘူး။ တစ်ခေတ်တစ်ခါပေါ်တဲ့ ရန်ဘက် သူရဲ [illegible]တွေဟာ ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြရတာပဲ"

"ရှင်- တစ်ခေတ်တစ်ခါ ရန်ဘက် သူရဲကောင်းတဲ့ [illegible]။ သူကလည်း သူရဲကောင်းပဲလား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ဆိုးရွားတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊ [illegible]တယ်၊ ယုတ်မာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သူရဲကောင်း [illegible] ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ"

ချစ်ချစ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

"သူ့ရဲကောင်း- သူ့ရဲကောင်း- ဒီဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပါယ်[illegible] ကျွန်မတော့ နားမလည်တော့ပါဘူးရှင်"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ တဲကလေးကိုလည်း မတွေ့[illegible] တော့ပါ။

ထိုအခါကျမှ သူတို့လေးယောက်စလုံး၏ ခြေထောက်များ[illegible] ၌ ပိသလေးများဆွဲထားသကဲ့သို့ ခံစားမိကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်က ညည်းတွားလိုက်သည်။

"စင်လုံ ကျွန်မတော့ ရေငတ်လှပြီ၊ ရေရနိုင်တဲ့နေရာသွား[illegible] ပါလားရှင်"

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်ရင်း—

"အစ်ကိုကြီးစင်လုံကတော့ အရက်တစ်ခွက်ကို ကောင်[illegible] ကောင်းသောက်လိုက်ရတော့ အတော့်ကို ဟန်ကျသွားမှာပဲ"

"ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးဝံကြောင်ကလေးက မနာလိုဖြစ်သွား[illegible] လို့လား"

"ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဟာ၊ ငါက မနာလို ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါတို့[illegible] သူ့ရဲကောင်းကြီးကို ရန်သူဖြစ်တဲ့လူ့ဘဝတောင် လေးစားရတယ် ဆို[illegible] ပြီး ငါကဂုဏ်ယူမိတာပါ"

"ကျွန်မမှာသာ လှပတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိရင်[illegible] အစ်ကိုကြီးဝံကြောင်ကလေးနဲ့ ပေးစားတယ်"

"ဟ- ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ စကားက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ"

"စကားက ဘယ်မှမရောက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ စိတ်ထား[illegible] က ပွင့်လင်းဖြူစင်လွန်းလို့ပါ"

"ဟား- ဟား- ဟား နင့်မှာ ညီမပုမရှိတာ၊ နင်မွေးလာ [illegible]ကလေးကိုပဲ စောင့်ပြီးယူမှဖြစ်တော့မှာပေါ့"

ချစ်ချစ်မှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။

"ဟင်းနော်- အစ်ကိုကြီး၊ တော်ပါတယ်ဆိုမှ ပိုပြီး ဆိုးမ[illegible]"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ [illegible] ရယ်စရာပြောနိုင်တာကို ချီးကျူးမဆုံးတော့ပါဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက အရယ် မပျက်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်[illegible]

"မင်းဘာသိလို့လဲ၊ အခုအချိန်မျိုးကမှ ရယ်စရာပြောလို့[illegible]"

"အင်း- ပြောကြ- ပြောကြ၊ ဒီနေရာမှာ ပြောလို့မဝသေး[illegible] ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ တဲသွားအောက်မှာ ဆက်[illegible] ကျုပ်ကတော့ စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကနေ[illegible] ပြေးရမှာပဲ"

စင်လုံက အေးစက်စက်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး၊ ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ ငါတို့ အလျင်စလိုပြေးရင် [illegible] မလွတ်ဘူး၊ မြန်မြန်ပြေးလေ ခန္ဓာကိုယ်စွမ်းအား[illegible]"

"ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ပြေးချိန်တစ်နာရီကို အကွက်ကျကျ[illegible]လို့တယ်"

"ဒါဖြင့် အခု ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ"

"ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ စမ်းချောင်းတစ်ခုခုလိုက်ရှာရမယ်၊ [illegible]
တို့အားလုံး ရေတဝကြီးသောက်ဖို့လိုအပ်နေတယ်၊ ရေဟာ တ[illegible]
သံမဏိပဲ၊ သူ့ကို ဗိုက်ထဲထည့်ထားရင် အဆာဒဏ်ခံနိုင်တ[illegible]

❁

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် လက်တစ်ဖက်က ရွှေ[illegible]ကိုကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ၏မုတ်ဆိတ်မွေး[illegible]ကို ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ၏ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေခြင်း[illegible]ပါသည်။

ထိုစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်[illegible] ပြေးဝင်လာသည်။

သူ၏အမူအရာမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသည်။ အမော[illegible]နိုင်လှသည်။ သူသည် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ရှေ့၌ ဒူး[illegible]လိုက်သည်။

"အရှင်ကြီးခင်ဗျာ။ စင်လုံကို မြင်တွေ့ခဲ့ပါပြီ"

"မြန်မြန်ပြောစမ်း"

"ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ဆယ့်ကိုးယောက်တို့ဟာ [illegible]တဲ့အတိုင်း၊ တချို့က ဥယျာဉ်ကြားမှာ၊ တ[illegible]များမှာ တချို့က--"

"တိတ်စမ်း- ဒါတွေကို ငါသိတယ်၊ အပိုစကားတွေမ[illegible]
နဲ့၊ လိုရင်းကိုပြောစမ်း"

"သူတို့လေးယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိရတဲ့အ[illegible]
မှာ သူတို့ သိပ်ပြီးလမ်းမလျှောက်နိုင်ကြတော့ပါဘူး၊ ဒါ- ဒါပေ[illegible]
စင်လုံဆိုတဲ့လူကတော့ ရွှင်ရွှင်ပျပျပါပဲ၊ လေးယောက်ထဲမှာ [illegible]
ရယ်မောမောနဲ့ အလန်းဆန်းဆုံးရှိတဲ့ လူကတော့ စင်လုံပါပဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျ[illegible]
အောင် ဆုပ်လိုက်မိသည်။

"ဒီကောင်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သ[illegible]

"ဝံကြောင်ကလေးဆိုတဲ့ကောင်ကော၊ ဘယ်လိုနေသ[illegible]

"အဲဒီလူကတော့ အတော်ကလေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်[illegible]
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြူးချစ်ချစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘာ[illegible]
ပြောပြီး ရယ်နေမှန်း မသိဘူး၊ စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက် [illegible]
နေကြပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ [illegible]
လိုက်သည်။

"ဘာပြောတယ်ကွ၊ သူတို့ ကြောက်ကြောက်လန့်[illegible]
မပြေးကြဘူးလား"

"ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မပြေးကြဘူး၊ သခ[illegible]
ခင်ဗျား၊ သူတို့အားလုံးဟာ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ဘာမှ အ[illegible]
စလိုဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး မတွေ့ရပါဘူး၊ စကားတပြောပြောနဲ့ [illegible]
နေကြတာပါပဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲကို ဖြန်းခနဲ
[illegible]သည်။

"[illegible]လိုက်ပါလားကွ၊ တယ်စွမ်းတဲ့ စင်လုံပါလား၊
[illegible] သူက ရှိပြိုင်ဘက်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိရမှာ
[illegible]"

[illegible]နေသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က အံ့
[illegible] ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"[illegible] ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လမ်းလျှောက်တာ ဘာများ
[illegible]ရှိလို့လဲဟင်၊ သူတို့ ဘာများစွမ်းလို့လဲ၊ ကျွန်မကို
[illegible] သခင်ကြီးရှင့်၊ ကျွန်မ နားမလည်လို့ပါ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

"[illegible] ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးလမ်း
[illegible] မရှိဘူး၊ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးကြမယ်၊ ဂူထဲ
[illegible] သူတို့ရဲ့အားအင်တွေ ကုန်ခန်းလာခဲ့တာဆိုတော့
[illegible]လန့်လန့်ထွက်ပြေးကြရင် တစ်နာရီမကြာခင်မှာ
[illegible] လဲကျကုန်မှာသေချာတယ်၊ ငါတွက်ထား
[illegible] စင်လုံဟာ ဆင်ကြံ့ကြံ့နေပြီ"

[illegible]ကလေးသည် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

"[illegible] စင်- စင်လုံဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် တော်
[illegible]"

[illegible]သည် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ကုလား
[illegible] မှန်တက်သွားစေမတတ် ဒေါသဖြစ်သွားစေသည်။

"[illegible]ပြောတယ်၊ စင်လုံဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်--

ဟုတ်လား"

ထိုအမျိုးသမီးလေးမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ် လေသည်။ ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားပြီး တုန်တု ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"သူ- သူက အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါ ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးရဲ့ခြေဖျားကိုတော့ မီတာမဟုတ်ပါဘူး

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဒေါသသည် ရုတ်ချည်း ပျောက်သွားလေသည်။ ဝတ်စုံနက်လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်၍မေး လေသည်။

"အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်နေရာလောက် ရော နေပြီလဲ"

"အခုလောက်ဆိုရင် စမ်းချောင်းကလေးတွေ ရှိတဲ့ ကိုသွားနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့ ကြီးမှာ တ ဟား ဟားရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား စင်လုံ၊ စင်လုံ စမ်းချောင်း ဘက် ရောက်သွားပြီဆိုမှတော့ ငါ့အစွမ်းကို မင်းမသိဘဲ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ကောင်းတယ်၊ ငါလိုချင်သလို တစ်ကွက် ဝင်ပြန်ပြီပေါ့ကွာ"

ဧအးပြစ်ပြည်နေသော စမ်းရေများသည် တသွင်သွင် …ရှာရှုက်ရှိနေသည်။ စမ်းရေစီးသံက တူရိယာဂီတတစ်ခုကို တီး [illegible] သို့ လွန်စွာသာယာလှသည်။

ချစ်ချစ်က ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ထခုန်လိုက်တော့သည်။

"တွေ့ပြီ- တွေ့ပြီ၊ စမ်းရေကိုတွေ့ပြီ၊ ထမင်းခုနစ်ရက် …ရှိ ကိစ္စမရှိဘူး။ ရေတစ်မနက် မသောက်ရတာ ကိစ္စရှိ …လူတွေလည်း နွမ်းခွေနေပြီ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် အရေးတကြီး …ပြောသည်။

"ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ အကြံအစည်ဘယ်လိုရှိမှန်း မ …။ လူလူတွေလွှတ်ပြီး စမ်းချောင်းဘေးနားမှာ ချထားရင် …ရှိမယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ထောင်ချောက်ထဲ ပြေးဝင်သလို …ရှိမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရှေ့ကသွားမယ်"

စင်လုံက ခေါင်းခါယမ်းရင်း----

"ဝမ်းလင်းဝါး အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ကွ၊ သူဟာ တစ် …တော့ ငါတို့ကို လုံးဝမတိုက်နိုက်ဘူး၊ ဒီလျှောက်တော့ [illegible] ရပါတယ်ကွာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အသေအချာ …နေရတာလဲ"

စင်လုံက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

"သေချာတာပေါ့ ကြောင်လေးရာ၊ ငါက သူ့ကိုသူရဲကောင်း …ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုပြီး အမွှန်းတင်ဆက်ဆံခဲ့တာကိုး၊

ဒီတော့ သူ ဘယ်နှယ်သိက္ခာအကျခံလို့ ဖြစ်တော့မလဲ၊
တစ်ကြောင်းကလည်း ရှိသေးတယ်၊ သူ ဘယ်လောက်သ
ကြီးတယ်ဆိုတာလည်း ပြချင်သေးတာကိုး၊ ငါတို့ သေ
သွားရော "ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ မဆိုးပါလား"လို့
မှာ လေးစားသွားစေချင်သေးတယ်၊ ဒီအချက်တွေကို
သူ ငါတို့ကို တစ်နာရီအတွင်း မသတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ

ချစ်ချစ်က အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံ- သူ- သူ ရေထဲမှာ အဆိပ်တွေခတ်ထ
မသိဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒါတော့ စိတ်ချစမ်းပါ၊ ရေစီးထဲမှာ အဆိ
မလွယ်ပါဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက ချစ်ချစ်အား ရယ်မောရင်
ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် ဝမ်းလင်းဝါးကို သည့်ပြင်နေရာမှာ အ
ချင်နေ၊ အဆိပ်ပညာမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှမမီဘူး"

ချစ်ချစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ
တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဂုသောက်ခွင့်ပြုမယ်မထင်ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာအထောက်အထားတွေ တွေ့
"အထောက်အထားတော့မရှိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှုမျိုး ကျွန်မ ခံစားတတ်တယ်၊ အ

[illegible] စိမ်းရေကို ကျွန်မတို့ လွယ်လွယ်ကူကူသောက်နိုင်
[illegible]ဘူး"

"ဟား- ဟား- ဟား ဒီခံစားချက်မျိုးကတော့ ခုအချိန်
[illegible] ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ကဲ စမ်းချောင်းဆီ
[illegible]"

[illegible]ယောက်စလုံး စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ခပ်သွက်
[illegible] လျှောက်သွားသည်။ စမ်းချောင်း၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ လုံးဝ
[illegible] ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။

[illegible]ခြားသည့်အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရပါချေ။
[illegible]ကလေးသည် ရေစပ်သို့ ရှေးဦးစွာပြေးဆင်းသွားနေလေသည်။

ထိုတခဏ်အတွင်းမှာပင် သူတို့၏အထက်ဘက် ရေညှာ
[illegible] တခစ်ခစ်ရယ်သံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ဝက်ကလေးတို့ရေ- မင်းတို့ ချိုးထားတဲ့ရေတွေကို ဟိုလူ
[illegible] သောက်တော့မယ်တဲ့ ကြည့်ကြပါဦးကွာ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် အလန့်တကြား လှမ်းမျှော်ကြည့်
[illegible]သည်။ သူတို့၏အထက်ဘက် ရေညှာအရပ်၌ ကျေးတော
[illegible]တင်ထားသည့် မိန်းမငယ်သုံးယောက်နှင့် ရေထဲ
[illegible] ရုန်းရုန်းလှုပ်နေသည့် ဝက်အကောင် ငါးဆယ်ခန့်ကို
[illegible]ရလေသည်။

ထိုမျှသာမကသေး၊ နောက်ထပ်နွားများ၊ ဆိတ်များပင်
[illegible] ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်လေသည်။

ထိုရွှာန်များသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက် ရေထဲ၌
[illegible]သည့်အကောင်က လူးလိမ့်၊ မစင်စွန့်သည့်ကောင်က မစင်

စွန့်၊ ကျင်ငယ်စွန့်သည့်အကောင်က ကျင်ငယ်စွန့် စသည်
ရန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ယခင်က အေးမြကြည်လင်နေသော စမ်းရေတို့သ[illegible] တစ်ခဏအတွင်း ညစ်ပတ်နောက်ကျိသွားလေတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် လက်ခုပ်ထဲမှရေများကို သွန်ချ[illegible] လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒေါသတကြီး ခုန်ထလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျေးတောသူ မိန်းမငယ်တို့က သီ[illegible] သံပြိုင် သီဆိုနေကြလေသည်။

"မြို့စားကြီးရှင်ပျော်ပျော် ၊ အကြံပိုင်တဲ့ သိုင်းလူ[illegible] စင်လုံနော် လူငယ်လေး၊ သောက်ရေမြင်လျက် နီးရက်ဝေး- ဟေ[illegible] ဟေး- ဟေး- ဟေး--"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ အရူးသဖွယ် ခုန်ထလိုက်မိ[illegible] တော့သည်။

ချစ်ချစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလို[illegible] မိလေသည်။

"ကျွန်မ ပြောတာ မမှားဘူးနော်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် နာကြည်းစွာ ပြောလိုက်မိ[illegible] သည်။

"လူယုတ်မာ၊ တိရစ္ဆာန်"

"ဟုတ်တယ် ဒီလိုအကြံဉာဏ်မျိုးကတော့ အောက်တ[illegible] ကျလွန်းပါတယ်ရှင်၊ ဒီနည်းမျိုးနဲ့တော့ စင်လုံကို မယှဉ်ပြိုင်သ[illegible] ပါဘူး"

[illegible] ဝမ်းလင်းဝါးကမူ မည်သို့မျှ ဝေဖန်ချက်မပေးဘဲ [illegible] သွားသည်။ ရေလယ်မှ ရေလက်တစ်ခုပ် ခပ်ယူပြီး [illegible]လိုက်တော့သည်။

ချစ်ချစ်က အလန့်တကြား အော်လိုက်လေသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး၊ ရှင်- ရှင် ဒီရေတွေကိုသောက်တယ်၊ ဟုတ် [illegible] ဒီရေတွေထဲမှာ မစင်တွေ၊ ကျင်ငယ်တွေ ပါနေတယ် ဆိုတာ [illegible]လားဟင်"

ချစ်ချစ်၏စကားက ဝမ်းလင်းဝါးအား အနည်းငယ်မျှမျက် [illegible]ပါဘူး။ သူက ဣန္ဒြေရရပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား၊ အတွေ့အကြုံ နုပါသေးတယ်၊ သဲကန္တာရထဲမှာ [illegible]ဆိုရင် ကိုယ့်ကျင်ငယ်ရေကိုတောင် အမွန်အမြတ်ပြန် [illegible]ရသေးတယ်"

"ဒါ- ဒါ ဒါပေမယ့်ရှင်၊ အခုဟာက အခုဟာက---"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပေါ့ပျက်ပျက်ရယ်လိုက်လေသည်။

"လူဆိုတာ ပီးစင်ကြည့်ကရတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် [illegible]ကို ဆက်ပေးနေတာက ဟောဒီညစ်ပတ်နေတဲ့ စမ်းရေ [illegible]များတို့ သောက်မထားရင် နောင်ဘာမှ သောက်နိုင်ခွင့် [illegible] မဟုတ်ဘူး"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏လက်ကိုဆွဲ၍ မေးလိုက်တော့သည်။

"စင်လုံ- ရှင်ကော ဒီစမ်းရေကို သောက်မှာလားဟင်"

စင်လုံက မချိပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

"ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွယ်၊ ကျုပ်က ဒီစမ်းရေမျိုးကို မသောက်ဝံ့ [illegible]။ မသောက်ရလို့ သေရင်လည်း သေပါစေတော့"

ချစ်ချစ်၏ မျက်နှာကလေးမှာ ဝင်းပသွားတော့

"ကျွန်မလည်း သေချင်သေပါစေတော့"

ဝံကြောင်ကလေးကလည်း ခေါင်းခါရင်း ပြေ

လေသည်။

"ငါလည်း သေချင်သေပါစေတော့"

ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတို့မည်သည် သားကောင်

အသက်သာအသေခံမည်။

မြက်ကိုတော့ စားမည်မဟုတ်ချေ။ ဂုဏ်နှင့်သိ

တန်ဖိုးထားသော လူစားမျိုးအတွက် အသက်သည် ဂုဏ်နှ

တို့၏ ခြေနင်းသဲမှုန့်မျှသာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

စင်လုံသည် စမ်းချောင်းငယ်ကို ကြည့်လျက် စိတ်

မျိုးပေါက်လာသည်။

"ကဲ- ငါတို့တတွေ ဟောဒီစမ်းချောင်းအတိုင်းလျှော

ကြစို့၊ သူတို့မြင်ချင်မြင်ကြပါစေ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။

ရှေ့မှာ ထင်ထင်မြင်မြင်ကြီး လျှောက်သွားတယ်ဆိုရင် သူ

စားရခက်လိမ့်မယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးလိုက်သည်

"အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်း မမေ့မနေနဲ့

❁

ရှပ်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးသည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်

[illegible] သောက်နေသည်။ ထိုစဉ် ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့်

[illegible] ပြေးဝင်လာသည်။ သူသည် ဒူးထောက်လျက်

[illegible]အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး--

"သခင်ကြီး- သူတို့အားလုံး စမ်းချောင်းဘေးကို ရောက်

ရှိနေပါပြီ"

"ဟား- ဟား- ဟား ငါ အဲဒီနေရာနားမှာ စောင့်မကြည့်

[illegible] သိပ်နာတယ်၊ သူတို့မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ

[illegible] သိပ်ကြည့်ချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီးသာ အဲဒီလူတွေမြင်ရင် ရယ်မိမှာ

သေချာပါတယ်"

"ဆိုစမ်းပါဦး။ ဒီကောင်တွေ ငါးရံ့ပြာလူးဖြစ်နေကြပြီပေါ့"

"ဝံကြောင်ကလေးဆိုတဲ့လူကတော့ ခွေ့ခွေ့ခုန် ဒေါ်ပွနေ

[illegible] သူတို့ထဲမှာပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ မျက်ရည်ကျမလို

[illegible] စင်လုံလည်း သိပ်ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိတော့ပါဘူး"

ရှပ်ပျော့ပျော့မြို့စားကြီးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ရယ်

မောလေတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ငါက ဒီအကွက်တွေ ကြိုတင် မြင်

[illegible]။ သူတို့ ရေသိပ်ငတ်နေကြတယ်၊ သူတို့ရှေ့မှာ ရေတွေ

[illegible] မြင်နေကြရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသောက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်

[illegible] အခံရခက်မယ့်ဝေဒနာလဲကွာ"

"ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး"

"ဆိုစမ်း"

"ဟို- ဟို ဝမ်းလင်းဝါးဆိုတဲ့ လူငယ်ကတော့ တကယ့် စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒီလောက် မသတီစရာကောင်းတဲ့ ချေ သေးရေတွေ ရောနေတဲ့ ရေတွေကို သောက်လိုက်တာမှ အဝ

"ဝမ်းလင်းဝါး- ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဝမ်းလင်းဝါးဆိုတဲ့ လူငယ်ပါ"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး မရ ချေ။ သူက လေးလေးနက်နက် မြည်တမ်းရေရွတ်လိုက်ပါသ

"တယ်ဟုတ်တဲ့ ဝမ်းလင်းဝါးပါလား။ သူက ဒီလိုဘ မရက်မစွံ့ မကြောက်မလန့် ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ လူစားပါလာ ကို ငါအထင်သေးလို့ မရတော့ဘူး။ သူလည်း စင်လုံလောက် လိုက်နိုင်တဲ့ လူပါကလား"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ဘေးရှိ မိန်းကလေးများမှာ အောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးရယ်၊ ဒီချေးရေ သေးရေတွေသော မှတော့ ဒီလူ့ကို ဘယ်လို---"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အေးစက်စက် ရှင်းပြလို သည်။

"မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ စင်လုံဟာ အကောင်းဘက် စံနမူနာတင်လောက်တဲ့လူ၊ ချီးကျူးလောက်တဲ့လူ၊ အကျဉ်းအက ကျတဲ့ အခါမျိုးမှာ မီးစင်ကြည့် ကနိုင်တဲ့ လူမျိုးကို ဘယ်တော အထင်သေးလို့မရဘူး-

ဒီလိုလူမျိုးက ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြ ကိုယ့်ကို တစ်ကွက်ကွက်မှာ ပြန်ဒုက္ခပေးတတ်တယ်-

ကလဲ့ဆိုတဲ့ လူကောင်းကလေးဟာ ဝမ်းလင်းဝါးကို [illegible] တစ်ချက်ရှိတယ်၊ သူဟာ ဝမ်းလင်းဝါးလို မျက်နှာ [illegible] ဂုဏ်သိက္ခာနိမ့်ကျစေမယ့်အပြုအမူကို လုပ်ရမှာ သိပ် [illegible] ဒါဒီအချက်နဲ့ပဲ သူကျဆုံးရမှာပဲ၊ အဲဒီ အချက်နဲ့ပဲ [illegible] အနိုင်ယူရမှာပဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ရှည်လျားစွာပြောရင်း အ [illegible] မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ စင်လုံတို့ရှိနေသည့် နေရာသို့ [illegible]နေသည့်အလား-

ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်သည်။

"လူတို့ အခြေအနေမျိုးရောက်နေရင် ငါလည်း ဝမ်းလင်း [illegible] မသန့်တဲ့ရေတွေကို သောက်မိလိမ့်မယ်"

မိန်းမချောလေးများအားလုံး ခေါင်းငုံ့သွားကြတော့သည်။ [illegible]ကြတော့ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတောက် [illegible] လူငယ်တစ်ယောက်ပြေးလာပြန်သည်။

"သခင်ကြီး၊ သူတို့တတွေ စမ်းချောင်းအတိုင်း ခရီးဆက် [illegible]"

"ဘာ--"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ အံ့သြလွန်းသဖြင့် အာမေဋိတ် [illegible]လွှားတော့သည်။ သူက အရေးတကြီးဆက်မေးသည်။

"သူတို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မပြေးကြဘူးလား"

"မပြေးပါဘူးသခင်ကြီး၊ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပဲ [illegible]နေကြပါတယ်၊ နွားကပ်ဟိုလင်သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးကို

လာကြည့်တဲ့ ဧည့်သည်တွေလိုပါပဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား
သည်။

"အချိန်တောင် အတော်ကလေးကုန်နေပြီ၊ ဒီကောင်
ဘာကြောင့် ကြန့်ကြာနေကြသလဲ၊ စင်လုံ- စင်လုံ- မင်းဘာတွေ
နေသလဲ၊ မင်း ဘာတွေကြံထားသလဲ စင်လုံရယ်"

☸

သူတို့သည် စမ်းချောင်းဘေးမှ လျှောက်လာခဲ့ကြ
ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကြက်ဟင်းခါး၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ နွား စသည့် တိရစ္ဆာန်
များကို မကြာခဏ အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် တွေ့ကြရသည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်များကြောင့် စမ်းချောင်းတစ်လျှော
သန့်စင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

စင်လုံသည် ရေ့မှခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေသ
ချစ်ချစ်က သူ၏ပခုံးကိုမှီတွဲ၍ လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏နီတွေး
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် ယခုအခါ ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲလျှ
နေချေပြီ။

ပျောက်ပျက်ပျောင်းလဲနေသော မျက်လုံးကလေးများသည်လည်း
ပျောက်ကွယ်ပျောင်းလဲ မပျော့လျက်ရှိနေချေပြီ။

ထိုသော် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးကလေးကား သူမ
နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ မှီတွဲလျက်ရှိနေသေးသည်။ စင်လုံ၏ဘေး၌သာ နေ
ရ၍ ပင်ပန်းကိုတောင်မှ သူမအနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ဝံ့သည် မဟုတ်
လား။

ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံနှင့်အမီ ခပ်သွက်သွက်က
လျှောက်လာ၏။

"အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးဆီမှာ စိတ်ကူးတစ်ခုခု အကြံအစ
ရှိမှာပဲ ခုခုတော့ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြဦးလေ ရှင်းပြပါလား"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းကို ဝံကြောင်ကလေး
မမြင်ရချေ။ လက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။

သို့သော် လက်ချောင်းများ အကြားမှ
ထွက်ပေါ်တောက်ပနေသည်ကိုတော့ ဝံကြောင်ကလေး တွေ့နေရ
သော်လည်း မည်သည့်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ကိုတော့ အတိအကျမသိပါချေ။

ဝံကြောင်ကလေးသည် မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်
သည်။

"အစ်ကိုကြီး- အဲ အဲဒါ"

"ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာ မင်း ခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့ကွ"

"ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးက မချိပြုံး ပြုံးရင်း ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"ခု အချိန်မျိုးမှာတောင် နောင်ကြီးစင်လုံက ပဟေ ချင်စိတ် ရှိနေသေးတာကိုး"

စင်လုံက ဝမ်းလင်းဝါးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။ ဝံ ကလေးဘက်သို့သာ ကြည့်ရင်း စကားပြောသည်။

"ငါလက်နက်ပုန်းသုံးတာ မင်းမြင်ဖူးသလား"

"ဟင့်အင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး"

"ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ ငါလက်နက်ပုန်းမသုံးတတ် ထင်နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံက မည်သည့်အဓိပ္ပါ ပြောနေမှန်း မသိပါချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

စင်လုံက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ငါဟာ ဓားနဲ့လှံကိုလည်း သိပ်ပြီး သုံးလေ့မရှိဘူး။ ဘ လို့လဲဆိုတော့ အပျော့အင်အားသုံး သိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်း လို့ပဲ၊ အဆိပ်အပ်ဆိုတာတော့ တစ်သက်လုံး မသုံးသလော ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်နက်ပုန်းပစ်တဲ့ပညာမှာတော့ ဒီ လောကတစ်ခုလုံးကလူတွေ ငါ့ကို မမီဘူးဆိုတာ မင်းတို့ ထားကြပါ"

ချစ်ချစ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်က လက်နက်ပုန်းနဲ့လူမသတ်ချင်လို့ပေါ့ ဟုတ်

"ဒီလိုတော့လဲ တရားသေ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါသုံး တဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေက ပြင်းထန်လွန်းလို့ မသုံးတာပါ"

စင်လုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့လက်ကို နေရောင်ထဲ ၌ ဝေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ငွေရောင်တန်းကလေးများ လင်း လက်သွားလေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံ လက်နက်ပုန်းသုံးသည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားမိခဲ့ဖူးပါ။

သို့သော် ယခု သူ့လက်ထဲ၌ လက်နက်ပုန်းများ တွေ့နေ ရချေပြီ။

"အစ်ကိုကြီး ဒီလက်နက်ပုန်းတွေကို ဘာလက်နက်ပုန်းလို့ ခေါ်သလဲ"

"ဒါလား သူ့ရဲ့ စွမ်းအားက ကြောက်စရာကောင်းသလို သူ့နာမည်ကလည်း ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ "ငရဲကြီးရစ်ထပ် အဆိပ်အပ်" မိရုံနဲ့ နာရီဝက်အတွင်း ပုပ်ပြတ် သေဆုံးသွားစေနိုင် တယ်၊ ဒီအဆိပ်အတွက် ဖြေဆေးဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ကျုပ်က အဆိပ်ပညာမှာဆိုရင် ဖဲပ်ခေါင်းတင်ပါဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့အဆိပ်အပ်က ပြောသလောက်စွမ်းရဲ့လား"

စင်လုံက အားပါးတရ ရယ်မောလေတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား မင်းမသိတာနဲ့ဘဲ ဒီအဆိပ်က မစွမ်းရတော့ဘူးလား။ ငါ့လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်တာနဲ့ ဦးစိုက် ပြန်ကျလာတဲ့ လူတွေကို မင်းတွေ့ရစေ့မယ်"

စင်လုံသည် ရုတ်တရက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ လည်း ကောင်း၊ ပန်းပင်ချုံပင်များအကြားသို့ လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံး ကြီးများ နောက်သို့လည်းကောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်ခွန်းချင်းဆက်ပြောသည်။

"ဒီအဆိပ်လက်နက်က ပြင်းထန်ရုံ မကဘူး ထူးခြ
ဆန်းကြယ်မှုလည်းရှိတယ်၊ ဒီအဆိပ်လက်နက်နဲ့ ပစ်လိုက်လိုက်
ဘယ်လောက် လုံခြုံပါတယ်ဆိုတဲ့ နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိမှန်နိုင်စွ
တယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ထိတ်လန့်တကြားပြောလိုက်သည
"ဒီလိုလက်နက်မျိုး လူ့ပြည်မှာ တကယ်ပဲရှိရဲ့လားဗျ

စင်လုံက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

"ဘာလဲ မင်းက ငါ့စကားကို မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လာ
ကဲ- ကြည့်စမ်း ငါလက်တွေ့ပြမယ်"

သူသည် သစ်ပင်ထိပ်များသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည
ထိုတခဏ်အတွင်းမှာပင် သစ်ပင်ထိပ်များမှလည်းကောင်း၊ ပန်း
ချုံပုတ်များအကြားမှ လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးကျောက်ပြ
ကြီးများ၏နောက်တက်မှလည်းကောင်း၊ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဆင်းသ
ထွက်ပြေးကြသည့် လူရိပ်များကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ခန့်မှ
ခြေအားဖြင့် ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

စင်လုံသည် ထိုလူရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အ
စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တ ဟား ဟား အော်ပ
ရယ်မောလေတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ငါ့လက်န
ပုန်းတောင် မပစ်ရသေးဘူး။ ပုန်းနေတဲ့လူတွေတောင် ထိတ်လ
တကြား ထွက်ပြေးကြရပြီမဟုတ်လား"

ဝံကြောင်ကလေးက တအံ့တသြ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလက်နက်ပုန်းမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြားမိ
...ကိုကြီးအနေနဲ့ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုခဏ
... ပြပါလား"

...လင်းဝါးကလည်း ဒရောသောပါး ဝင်တောင်းပန်ပြန်

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဗဟုသုတအဖြစ် ကြည့်ပါ

စင်လုံက အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မင်းတို့ကြည့်လည်း ဘာမှ အသုံးပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး

ချစ်ချစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်ဇော ပြင်းပြလျက်ရှိနေပေ

"စင်လုံရယ်- သူတို့ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ကြည့်ပါစေ
... ဖြစ်တာပေါ့"

စင်လုံက ချစ်ချစ်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ဒီအထဲမှာ အကြည့်ချင်ဆုံးက မင်း မဟုတ်လား"

ချစ်ချစ်မှာ မျက်နှာကလေးနီမြန်းသွားပြီး ဦးခေါင်းငုံ့သွား
...သည်။

"အင်း- ကျွန်- ကျွန်မလည်း ကြည့်ချင်ပါတယ်"

စင်လုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

"ကဲလေ မင်းတို့ကတော့ ငါ့ရဲ့လူရင်းတွေပဲ၊ အခုအချိန်
...ကိုစွရှိတော့မယ် မထင်ဘူး။ ကဲ- ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြ"

စင်လုံက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။ သူ
မည်သည့် အဆိပ်အပ်မျှ မရှိချေ။ ငွေဒင်္ဂါးပြားလေး
တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဝံကြောင်ကလေးမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် စ
ပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ဒါ- ဒါ ဘာများလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မျက်
ငွေဒင်္ဂါးပြားလေးတစ်ပြားပဲ မြင်တာပဲ"

စင်လုံက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဟာ အဆိပ်အပ်ပဲ၊ ငရဲကြီးရစ်ထပ် အ
တာ ဒါပဲပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံ၏အမူအရာကို
သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အူလိုက်
ရယ်မိလေတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ကျွန်တော်က တကယ်
တဲ့ကောင်ပဲ၊ သိပြီ၊ သိပြီ ဒါက လူကို ခြောက်
အဆိပ်အပ်ပဲပေါ့၊ ပိုင်တယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ပိုင်ပါ

ချစ်ချစ်၏ဝမ်းသာမှုကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော
၏စိတ်ကူးနှင့် အကြံဉာဏ်အတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း လှမ်းပြောသည်။

"စင်လုံပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ လက်နက်ဟ
ရှိတဲ့ လက်နက်ထက်တောင် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်
ဒါကို စောစောကတည်းက ကျွန်မတို့ ရိပ်မိဖို့ကောင်

[illegible] စင်လုံ၏ လေ အဆိပ်အပ်များအ
[illegible] သူ၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့်စကား

[illegible] စလန်တွေထွက်သွားအောင်တော့ လုပ်နိုင်ပါ
[illegible] ထွက်ပြေးရမလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြော

❁

[illegible] ကြီးမှာ အေးဆေးစွာထိုင်၍ အရက်
[illegible] လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
[illegible] လှမ်းလျှောက်နေမိတော့သည်။
[illegible] ဤသို့ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ

[illegible]

[illegible] သည်မှာ အချိန်အတော် ကြာနေခဲ့ပြီ။
[illegible] အတွင်း အနံ့အပြားချထားသည့် သူ၏
[illegible] ယောက်မျှ ရောက်မလာသေး၍ ဖြစ်
[illegible]

ထိုစဉ်မှာပင် တရိပ်ရိပ်ပြေးဝင်လာသော လူရို
ခန့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူများ၏ ကြောက်လန့်တ
လာပုံမှာ ဒရောသောပါးနိုင်လှ၏။ ကမူးရှူးထိုးနိုင်လှ၏။

နောက်မှ အမဲလိုက်ခွေးများ အလိုက်ခံရသည့်
လေးများနှယ် ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျ
သည်။ သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်

"သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေပဲကွ။ မင်းတို့ကို
က ပြန်ပြေးလာနိုင်းလို့လဲ"

ရှေ့ဆုံးမှတစ်ဦးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့်
ငေါ့ အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

"သ- သခင်ကြီး၊ ဟို ဟို ဟို စင်လုံဆိုတဲ့လူ-

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏မျက်နှာမှာ ပျက်သည်ထ
လာတော့သည်။

"ဘာလဲ ငါကစပြီး မတိုက်ရသေးခင်မှာ သူကစ
နိုက်နေပြီလား။ မင်းတို့ထဲက ဘယ်နှစ်ယောက်သေသွားပြီ

ပြန်ပြေးလာသူများ၏ ခေါင်းဆောင်သည် ဦးခေါ
မမော့ရဲချေ။ မြေကြီးပေါ် လက်ထောက် ခေါင်းငုံ့ရင်းမှ
ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"သူ့ရဲ့ လက်နက်ပုန်းက"

"ဘာ--"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏အသံက တုန်ဟည်း
သည်။ အနီးအနားသစ်ပင်ပေါ်ရှိ ငှက်ကလေးများပင် လန့်

ပြေးသွားသည်။

"စင်လုံလိုလူမျိုးက လက်နက်ပုန်း သုံးသတဲ့လား။ ပြော
စမ်း။ ဘာလက်နက်ပုန်းလဲ"

"ကျွန်- ကျွန်တော်- ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး"

"ဘာ-"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်
သံက မိုက်ဟိုလင်သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ဟည်းသွား
[illegible]၏။

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ ကိုယ်အသပ်ခံရတဲ့ လက်
နက်ပုန်းတောင် ဘာလက်နက်ပုန်းမှန်း မသိကြဘူးလား"

"သူ- သူ သူက အဲဒီလက်နက်ပုန်းနဲ့ မပစ် မပစ်သေးလို့
ပါ"

"ဘာပြောတယ်ကွ၊ သူလက်နက်ပုန်း မသုံးရသေးခင်မှာ
မင်းတို့က ကြိုပြီး ထွက်ပြေးလာကြတယ်ဆိုပါတော့၊ မင်းတို့ရဲ့
သောက်ရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာတွေကို ငါ့လာပြဝံ့ကြသေးတယ်ပေါ့"

"ဒီ- ဒီလိုပါသခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အပြေးစောနေကြလို့
ပါ၊ သူ လက်နက်ပုန်းသုံးတဲ့အချိန်အထိ စောင့်နေရင် ကျွန်တော်
တို့အားလုံး သခင်ကြီးဆီကို ဘာ သတင်းမှ ပြန်ပို့ပေးနိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး"

"တိတ်စမ်း သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အား
လုံး သေကုန်အောင် သူက ဘာလက်နက်ပုန်း သုံးနိုင်မှာမို့လဲကွ"

"သူ- သူ့လက်နက်ပုန်းဟာ နာမည်ကိုက ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပါတယ်သခင်ကြီး။ "ငရဲကြီးရှစ်ထပ် အဆိပ်အပ်" လို့

ခေါ်တယ်သခင်ကြီး၊ ရှောင်တိမ်းဖို့မလွယ်သလို ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဖြေဆေးလဲမရှိပါဘူး"

"ကောင်းပြီ အဲဒီ အဆိပ်အပ်ရဲ့အစွမ်းကို မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုအတိအကျ သိလာရတာလဲ"

"သူ- သူ- သူ့ဖာသာ ပြောနေတာကို ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရလို့ပါ"

"တောက်- ဒီစကားတွေ မင်းတို့က ယုံတယ်ပေါ့"

"ကျွန်- ကျွန်တော်တို့မပြောနဲ့ စင်လုံဘေးက သူငယ်ချင်းတွေတောင် အံ့ဩထိတ်လန့်နေပုံရပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပြန်တော့သည်။

"သောက်ရူးတွေ သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ၊ အဲဒါမင်းတို့ကို ခြောက်လှန့်လိုက်တာကွ၊ စင်လုံဆိုတဲ့ ကောင်လေးက လက်နက်ပုန်းသုံးတဲ့ အလေ့အထမရှိဘူး၊ ကောင်းရောကွာ၊ လောကမှာ ဒီလောက်ပညာပါတဲ့ လက်နက်ပုန်းကော ရှိပါသေးရဲ့လားကွာ"

ပြန်ပြေးလာသည့် အထောက်တော် ခေါင်းဆောင်မှာ မြေကြီးနှင့်နဖူးကို ပွတ်တိုက်၍အရှိအသေပေးရင်း ရှင်းပြနေသည်။

"တခြား လူတစ်ယောက်ကသာ ဒီ စကားမျိုးပြောရင် ကျွန်- ကျွန်တော်တို့ မယုံပါဘူး၊ အခုဟာက စင်- စင်လုံကိုယ်တိုင်က ပြောနေတာမို့"

"တောက်- မင်းတို့က စင်လုံကို ဒီလောက်တောင်

[illegible] လန့်ရသလား"

[illegible]လူက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဝန်ခံသည်။

"ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့၊ ကြောက်၊ ကြောက်လန့်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏မျက်နှာသည် ညှိုပုပ်လာတော့[illegible]သည် အံကြိတ်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်နေသည်။

"စင်လုံ စင်လုံ မင်းဟာ ငါ့ကို အတော်အနှောင့်အယှက်[illegible] ကောင်လေးပါလား-

ကြည့်စမ်း၊ မင်းပါးစပ်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် စကားလေး[illegible] ထွက်လာရုံနဲ့ ငါ့ရဲ့ထိပ်တန်းသိုင်း သမားကြီးတွေ[illegible] တသားတည်းကျအောင် ပြေးလာစေခဲ့တယ်-

[illegible] မင်းက ငါ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်[illegible] မင်းကို ဗိုပြီးဖမ်းချင်လေပဲ၊ မင်းဘယ်လောက်ပဲ ပြေးနိုင်

[illegible]လက်က လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်[illegible]ပေါ့"

[illegible]သည် သူ၏ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အ[illegible] အရက်လောင်းငုံ့ကာ မော့ချလိုက်၏။

ထို့နောက် တ ဟား ဟားအော်ရယ်လိုက်သည်။

"စင်လုံ- စင်လုံ ဒီခြိုက်ဟိုလင်သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု[illegible] ငါ့ရဲ့ချုံနိုတပ်သားပေါင်း တစ်ရာ့ရှစ်ယောက် အစောင့်ချ[illegible]

[illegible]လေးသည်တော်တွေကလဲ စိန်သွားတပ်တဲ့ မြားတွေနဲ့[illegible] ပစ်ဖို့ ပုန်းအောင်းစောင့်နေကြသေးတယ်-

စင်လုံ မင်းမှာ ပုန်းစရာလမ်း လုံးဝမရှိဘူး။ ငါက … ဖမ်းမိဖို့ မသေချာရင် ဒီလို အမိုက်ခံပြီး ဘယ်ပြန်လွှတ်ပေး… ကွာ၊ ဟား- ဟား- ဟား”

❁

ချစ်ချစ်က စင်လုံ၏လက်ကိုဆွဲ၍--

“စင်လုံ- အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ပုန်းခိုပြီးစောင့်ကြ… တဲ့ အစောင့်တွေမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ အမြန်ဆုံးပြေးကြရ… နော်”

ဝမ်းလင်းဝါးက ချက်ချင်းထောက်ခံသည်။

“ချစ်ချစ်ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီခွါက်ဟိုလင်သစ်တော… ထဲမှာ နေရတာထက် ဒီသစ်တောရဲ့အပြင်မှာနေရတာက ပို… မယ်၊ အစောင့်တွေ မရှိတုန်း မပြေးရင် နောက်ပြေးလို့… မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုလူယုတ်မာကြီးက အယုတ်တမာ အကြံ… ထပ်ကြံစည်ဦးမှာ သေချာတယ်”

စင်လုံက ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်လေသည်။

“ငါတို့ ထွက်ပြေးလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

ဝမ်းလင်းဝါးက လွှတ်ခနဲအော်လိုက်လေသည်။

“စင်လုံ ခင်ဗျားရူးနေပြီလား၊ သွက်သွက်ခါအောင်ရူးနေပြီလား။ ကျုပ်တို့က လည်စင်းပေးဖို့ ဒီမှာ စောင့်နေရဦးမှာလား”

စင်လုံက ရယ်လိုက်၏။

“ဝမ်းလင်းဝါး မင်းဟာ အကြံဉာဏ်အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လူပါကွာ၊ အခုသဘောတရားကို မင်းတကယ်ပဲ မသိတော့ဘူးလား”

ဝမ်းလင်းဝါးက မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခွါက်ဟိုလင်သစ်တောအပြင်ဘက်ကို ထွက်မပြေးဘူးဆို… ကာလဲ သဘောတရားပဲလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သဘောတရားတွေ… ပီပျားနေပြီလို့ ဆိုရမယ်၊ ကျုပ်တော့ ဘာမှ မတွေးနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

စင်လုံက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်ပြောသည်။

“မင်းတို့မတွေးမိကြဘူးလား၊ ငါတို့ထွက်ပြေးနိုင်မယ်လို… တ်ရင် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ငါတို့ကို လွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းက ငါတို့ရဲ့ ပြေးပေါက်တွေ အားလုံးကို …ပိတ်ဆို့ပြီးပြီဆိုတဲ့ သဘောသက်ရောက်နေတယ်”

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

“ဒါချည်းပဲ ခင်ဗျား ခဏ ခဏပြောနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါကိုတွေးပြီး ကျုပ်တို့က အရှုံးပေး အမိခံရတော့မှာလား၊ ပြေးစရာ အခွင့်အရေးပေါ်နေတုန်း မြန်မြန် ပြေးရင် လွှတ်မြောက်နိုင်တာပေါ့ဗျ”

စင်လုံက သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး

ပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလူက အစစအရာရာ သေသေချာချာ တွက်ချက်စဉ်းစားပြီးမှ အလုပ်လုပ်တတ်တာ၊ စမ်းချောင်းက ရေကို ငါတို့မသောက်နိုင်အောင် လုပ်တဲ့အချက်ကို ကြည့်ပါလား-

ငါတို့ အားလုံး အာဟာရပြတ်အောင် သူက ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ ဟောဒီ ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောရဲ့ အနားသတ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အစောင့်တွေ နေရာမလပ်ချထားမှာ သေချာပါတယ်၊ ဆိုလိုချင်တာက ဒီသစ်တောရဲ့ အလယ်ဗဟိုက ခွါပြီး သစ်တောအစပ်ကိုပြေးလေ သေဘေးနဲ့ပိုနီးလေဆိုတာပဲ”

ချစ်ချစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မတို့က ဒီအထဲမှာ ပိတ်ဆို့ပြီး အသေခံရတော့မယ်ဆိုပါတော့”

စင်လုံက သူတို့၏ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ဒီအထဲမှာ အသေမခံရပါဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီအထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံနေနိုင်မယ့် နေရာတစ်ခုရှာရမယ်၊ မိုးချုပ်လာပြီး သစ်တောတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလာတဲ့အခါမှာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ နည်းလမ်းတွေရှာရမယ်”

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စင်လုံ၏စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အခု ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစောင့်တွေကင်းသွားရတာကလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပရိယာယ်ကောင်းလွန်းလို့ပါ၊ ကျန်တဲ့နေရာမှာတော့ အစ်ကိုကြီးပြောသလို အစောင့်တွေ အထပ်ထပ်ရှိနေဦးမှာပါ-

ကျွန်တော်တို့တွေ လုံလုံခြုံခြုံပုန်းနိုင်မယ့်နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားရှာမလဲ၊ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသွားတာနဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုခုဆီ နီးသွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ပုန်းခိုနိုင်မယ့်နေရာကို ငါရွေးပြီးပြီ၊ တို့ ဘယ်မှာပုန်းခိုဖို့ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိစေချင်လို့၊ ဒီနားက ကောင်တွေကို ခြောက်လှန့်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အခု ငါတို့အနေနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်ကြမယ်”

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏စကားကြောင့် မျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွားတော့၏။

“ရှင်- ကျွန်မတို့ ကျွန်မတို့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်ကြမယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်အထိတောင် ပြန်ဆုတ်ရမှာလဲဟင်”

ဝံကြောင်ကလေးကလည်း မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးပဲ စဉ်းစားပါဦး၊ ဒီခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လုံလုံခြုံခြုံပုန်းနိုင်မယ့် နေရာ ဘယ်မှာများရှိလို့လဲ”

စင်လုံက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့နောက်သာ လိုက်ခဲ့ကြပါကွာ၊ နောက်တော့ အလိုလိုသိလာပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလင်းဝါးက မသက်မသာပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ တွက်ကိန်း မမှားပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိ

တန်ကောင်းပါရဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့မှာ ပြေးချိန်နာရီဝက်တောင် ကျန်တော့ဘူးဆိုတာပဲ ကျုပ်က ပြောချင်တယ်"

☸

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ထမင်းစားသည့် တူတ[illegible] ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အရက်ဖြင့်တို့ကာ ခွိုက်ဟိုလ[illegible] သစ်တော၏မြေပုံကို ရေးဆွဲလိုက်သည်။ သူသည် မြေပုံရေးဆွဲရင်[illegible] နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသည်။

"သုံးဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်နှစ်၊ သုံးဆယ့်သုံး"

ထို့နောက် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

"ငါချထားတဲ့ စစ်ကြောင်းသုံးခုက ချုံခိုစစ်သည်တေ[illegible] ရှိကြသေးရဲ့လား"

ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလှသည့် လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လ[illegible] ပြီး ဂါရဝပြုကာ ဖြေကြားလိုက်သည်။

"ရှိပါတယ် သခင်ကြီး"

"ရှိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ခုထက်ထိ သတင်းမပို့သေးတ[illegible] လဲ"

"ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး။ ခုထိတော့ တစ်ယောက်[illegible]

[illegible]သေးပါဘူး"

ထိုစဉ် ထိုဗလကောင်းကောင်းလူ၏ နောက်ကွယ်မှ [illegible]တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့ရ သတ္တိရှိ[illegible]ကျထာမှာ အထင်းသားပေါ်နေ၏။ သူ့ရင်ဝတွင် ကြေး[illegible]တစ်ချပ်ရှိနေသည်။ "သုံး" ဂဏန်းကို ကြေးပြားပေါ်၌ [illegible]ထားသည်။

သူသည် မြင်းစီးသူရဲကောင်း သုံးဆယ့် ခြောက်ယောက် [illegible]မှ တတိယမြောက်သူရဲကောင်းဖြစ်လေသည်။

"နံပါတ်သုံး ဘာတွေထူးသလဲ"

"အခုထိတော့ ဘာမှ မထူးသေးပါဘူး၊ နံပါတ်ငါးကနေပြီး [illegible]ဆယ့်နှစ်အထိ သူရဲကောင်းတွေက ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောထဲ [illegible]တောက်လှမ်းနေကြပါတယ်"

"ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောရဲ့ အနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ နံပါတ် [illegible]ကနေ နံပါတ်နှစ်ဆယ့်သုံးထိ သူရဲကောင်းတွေစောင့်ကြပ် [illegible]၊ စင်လုံတို့လူသိုက်အနေနဲ့ ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောအပြင် [illegible]ထွက်သွားချင်ရင် နံပါတ်ဆယ့်လေး သူရဲကောင်းအုပ်စုကို [illegible]ကျော်တဲ့နဲ့ မထွက်နိုင်ပါဘူး"

"သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် နေရာအားလုံးကို [illegible]ပါပြီ၊ စင်လုံတို့ ရောက်လာရင် နံပါတ်ဆယ့်လေးအုပ်စု [illegible]တွေ့ရမှာပါ"

"မင်း၊ စီစဉ်ထားတာ သိပ်တော့မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာ [illegible] သတင်းလာမပို့တာလဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး"

နံ့ပါတ်သုံး မြင်းစီးသူရဲကောင်းက ဦးခေါင်းငုံ့
အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် အစီရင်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။ သူတို့ ကတော့ အတော်ကောင်းနေပါပြီ၊ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ လူသိုက် ရေခဲဆက်ထွက်မလာဘဲနဲ့ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ဒေါသဖြင့် အော်လ

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင် ရပ်နေတာလဲ၊ ရပ် ရေခဲဆက်လျှောက်ရမယ်"

နံ့ပါတ်သုံးက ဆက်ပြောသည်။

"သခင်ကြီးစင်လုံက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချုံနိုတ ကိုများ ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ပြီလားမသိဘူး"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စင်လုံဟာ အချိန်မကျဘဲနဲ့ ဘူး။ သူ စပြီးတိုက်ခိုက်ရင် သူ့သေတွင်း သူတူးတာပဲဖြ ကဲ- မင်းကိုယ်တိုင်သွားပြီး အခြေအနေကိုစုံစမ်း။ မြ အစီရင်ခံ"

နံ့ပါတ်သုံး မြင်းစီးသူရဲကောင်းသည် နောက် လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဦးညွှတ်အရိုအ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မကြာမီပင် မြင်ကွင်းမှ ပျော တော့သည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ကြုံးဝါးလိုက်သည်

"စင်လုံ မင်းမှာ အတောင်တွေ ပေါက်လာပြီ ကောင်းကင်က ပျံနိုင်ရင်တော့ ငါ့လက်က လွတ်နိုင်

ရ မလွယ်ဘူးဟေ့"

လက်ဖက်ရည်အိုး ဆူပွက်နိုင်လောက်သည့် အချိန်အတိ ကိုပြီးသည့်နောက်ဝယ် နံ့ပါတ်သုံး မြင်းစီးသူရဲကောင်းသည် ပြန်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူ့မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်စေရန် ကြိုးပမ်းလာ သည်၊ အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ လှမ်း လိုက်မိသည်။

"မြန်မြန်ပြောစမ်း။ ဘာအကြောင်းထူးသလဲ"

"စင်လုံ ရေခဲကိုဆက်လျှောက် မလာဘူးလို့ ချုံနိုထောက် တွေက အစီရင်ခံနေကြပါတယ်"

"ဒါဖြင့်ရင် သူ မူလနေရာမှာပဲ နိုကပ်နေပြီပေါ့"

"ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ဒီ ကို သွားရောက် ထောက်လှမ်းခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့ကို အရိပ် တောင်မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက် သည်။

"ဒါဖြင့် ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

"သူတို့လူသိုက် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သဘောပါပဲ"

"ဟိတ်စမ်း ဒီခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောထဲမှာ အပ်ကလေး ၊ ပျောက်တာတောင် ငါ့လူတွေနဲ့ ရှာနိုင်တယ်၊ ဒီလူ ယောက်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အတောင်ပေါက်ပြီးပျံသွားနိုင်ရင်တော့ သူတို့ပျောက်

သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်မယ်"

နံပါတ်သုံးမြင်းစီးသူရဲကောင်းမှာ တွေဝေသွားသည်။ နှုတ်မှ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်၊ ငှက်တွေလိုပျံသန်းသွားတဲ့ ပညာများ ရှိနေသလားမသိဘူး"

"တော်စမ်းကွာ၊ ဒီပညာမျိုး ဒီလောကမှာ မရှိဘူး၊ ဘယ်သွားနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားစမ်း"

ထိုစဉ် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏နောက်ဘက်မှ မိန်း လေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ရှေ့ဆက်မသွားဘူး၊ နေရာမှာလည်း ရပ်မနေဘူး တော့ နောက်ပြန်ဆုတ်တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော် လေသည်။

"စင်လုံလား နောက်ပြန်ဆုတ်မှာ၊ သူ့သေတွင်းထဲ ပြန်ဝင်လာမလား"

သူသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းစဉ်းစားနေသည်။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို အသိဉာဏ် ပွင့်လင်းသွား အလား စားပွဲကိုလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်လိုက်ပြီး အားပါးတရ ပြော မိသည်။

"အင်း- စင်လုံ စင်လုံ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ ဥ လည်း ပါးလိုက်တာ လစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှေ့ဆက် နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ ရိပ်စားမိလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူ့ပတ်ဝန်း

ကပ်သားတွေကို ခြောက်လှန့်ထုတ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လာ မယ်၊ သူ ဒီလိုလုပ်တာကို ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ တွက်ဆမိမှာ ဘူးလို့လဲ သူမျှော်လင့်ထားမိလိမ့်မယ်"

"သခင်ကြီး ကျွန်တော်ရဲ့ပိုင်နက်အတွင်း ပြန်ဝင်လာဖို့ က တော်တော်တန်တန်သတ္တိနဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"ဟား- ဟား- ဟား ဒီကောင်လား သတ္တိ မရှိမှာ၊ ဒီ ဂျစ်ကလေးကတော့ ငါ့ကို အတော်ကလေး ဒုက္ခပေးနိုင်ပါ တယ်၊ ငါဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက် ကျင်လာခဲ့တယ်၊ သူ့လိုစွမ်းတဲ့ ပြိုင်ဘက်မျိုး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အခုကြည့်စမ်း၊ ငါတွက်ထားတာ တလွဲတချော်ဖြစ် ပြီ"

"သခင်ကြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး သူက ဘယ်မှာပုန်းမှာလဲ"

"ဟား- ဟား- ဟား ဘယ်မှာပုန်းပုန်းပေါ့၊ မြေတွင်းတူး ပုန်းနေရင်လည်း မိအောင်ဖမ်းရမှာပဲ၊ သူဆုတ်တဲ့ လမ်း ကြောင်းအတိုင်း ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာရမယ်"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ရယ်သံသည် ရုတ်တရက် ရပ် သွားသည်။

"မြင်းစီးသူရဲကောင်းနံပါတ်တစ် ဘယ်မှာလဲ"

မျက်ချင်းလိုလိုပင် လူငယ်တစ်ယောက် ရင်ကော့ပြီး ထွက်လာသည်။

"အသင့်ရှိပါတယ်ခင်ဗျ"

"ကောင်းပြီ၊ နံပါတ်ကိုးနဲ့နံပါတ်တစ်ဆယ်ကိုခေါ်ပြီး ထိန်း ကောင်ကို သွားရှာကြ၊ စင်လုံတို့လူသိုက်ကို တွေ့ရင်

စောင့်ကြည့်နေ၊ မီးကျည်ပစ်တင်ပြီး အချက်ပေးလိုက်"

"အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်"

"မြင်းစီးသူရဲကောင်း နံပါတ်နှစ်"

"ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ"

"မင်းက နံပါတ်ဆယ့်သုံးနဲ့ အခြားလူကိုးယောက်ကို[illegible] သွားပြီး သူဆုတ်လာခဲ့တဲ့လမ်းတစ်လျှောက် ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီးရ[illegible]

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် နှစ်ပေါင်းသုံးလေးဆယ်[illegible] တွင်း၌ မလုပ်ခဲ့ဖူးသော အစီအစဉ်များကို ကိုယ်တိုင် ချမှ[illegible] ရတော့သည်။

တပ်ဖွဲ့ ဆယ့်နှစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ခွိုက်ဟိုလင်သစ်[illegible] တစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေစေသည်။

တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့၏တာဝန်များကို [illegible] ဆောင်ရန် ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားတော့သည်။

ခွိုက်ဟိုလင် သစ်တောကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှ[illegible] လာပေပြီ။

ချုံနိစောင့်ဆိုင်းသူများက စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ပိုက်စိပ်[illegible] ရှာဖွေသူများက တစ်လက်မမျှ မကျန်အောင် ရှာဖွေကြ[illegible] မည်။ စင်လုံတို့ မည်သို့ လွတ်မြောက်တော့အံ့နည်း။

မကြာမီပင် အမဲလိုက်ခွေးများ၏ တဝေါင်းဝေါင်[illegible] ကြားလိုက်လိုက်ရသည်။ ခွေးလေးကောင်သည် စင်လုံတို့ ပု[illegible] ခဲ့သည့်နေရာသို့ သွားရောက် အနံ့ခံကြသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွ[illegible] ဆုပ်နယ်ရင်း ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

"သားစိမ်း ငါးစိမ်းစားတဲ့ ငါ့ရဲ့အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေဟာ [illegible] အနံ့ခံကောင်းတယ်၊ ဒီခွေးတွေကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ရင် [illegible]လူတော်ပဲ"

❁

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏လက်ကိုဆွဲကာ စမ်းချောင်းထဲသို့ [illegible]လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်မှာ စင်လုံ၏အပြုအမူကို နားမလည် [illegible]ချေ။ သို့သော် စင်လုံဆွဲခေါ်ရာသို့ မျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသား [illegible] ပါသွားရသည်။

စင်လုံက ကမ်းစပ်မြေပြင်ပေါ်၌ တအံ့တဩ ရပ်ကြည့် [illegible] ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့အား လှမ်းခေါ်လိုက် [illegible]သည်။

"ကြောင်ကလေးနဲ့ ဝမ်းလင်းဝါး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆင်း [illegible]"

စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့သည် ဒူးဆစ်ခန့်ရေမြုပ်သည့် စမ်း [illegible]ကလေးအလယ်၌ ရပ်နေကြသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက ဘာမျှ အမေးအမြန်းမထူတော့ဘဲ [illegible] ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးကမူ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားလို[illegible]

"စင်လုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကတော့ တကယ့်ကို[illegible] သိပ်သိပ်ပါပဲ၊ ကျုပ်တော့ တစ်ကွက်မှကို နားမလည်[illegible] ဘူးဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးနည်းတူပင် ချစ်ချစ်လည်း မအော[illegible] နိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

"စင်လုံ မြေပေါ်မှာ လမ်းကောင်းကောင်း လျှော[illegible] ကို ပျင်းလာလို့လား၊ ရေထဲမှာ ကျောက်တုံးတွေ ကျောက်[illegible] ဘယ်လောက် လျှောက်ရခက်သလဲ"

စင်လုံက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ တိုးသည်ဆိုသေ[illegible] သူ့ရဲဘော်သုံးယောက်စလုံး ကြားလောက်သည်သာဖြစ်သ[illegible]

"ကုန်းပေါ်မှာ လျှောက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်ပျော်ပျော်[illegible] ကြီးကို ဘယ်တော့မှလျှော့မတွက်နဲ့၊ သူက အနံ့ခံကောင်း[illegible] လိုက်ခွေးနဲ့ လိုက်ရှာချင်ရှာမှာ၊ ရေထဲက လျှောက်သွားရ[illegible] လောက်အနံ့ခံကောင်းတဲ့ ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ် မလိုက်နိုင်တော့[illegible]

ချစ်ချစ်က တခစ်ခစ်ရယ်မောတော့သည်။

"ဘကယ်ပဲရှင်၊ စင်လုံကတော့ အားလုံးကို တစ်[illegible] ကျွန်အောင် တွေးထားတော့တာပဲ"

မကြာမီပင် ကျွဲအုပ် နွားအုပ်တစ်အုပ်ကို ထပ်[illegible] သည်။ စင်လုံက အားလုံးကိုအချက်ပြပြီး ထိုကျွဲ နွားများ၏ [illegible] မှ ဟစ်အော်လှန့်ခြောက်ရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

ချစ်ချစ် ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့သည်[illegible] စောဒကမတက်တော့ဘဲ စင်လုံနောက်မှအမီလိုက်ကြတော[illegible]

[illegible] တွေကို အနံ့ခံချင်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ [illegible] ပြီ၊ ငါတို့ကို ရေမသောက်နိုင်အောင်လုပ် [illegible] ငါတို့လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဒီကျွဲနွားတွေ [illegible] ကျေးဇူးပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ အရှုံးမရှိတော့

[illegible] ထိုကျွဲနွားများအကြားမှနေ၍ [illegible] လျှောက်လိုက်လာကြသည်။ ထို့နောက် [illegible] ခုန်တက်လိုက်သည်။

[illegible] စင်လုံသည် ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက် [illegible] ဝံကြောင်ကလေးနှင့်ဝမ်းလင်းဝါးတို့လည်း ထက်ကြပ် [illegible] ကြ၏။

[illegible] မဝေးကွာလှသည့်နေရာ၌ အုပ်ကြွတ်နီနီ [illegible] တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။ [illegible] များကို အစိမ်းရောင်ဆေးများ သုတ်ထား [illegible] ကလေးများကလည်း တဖျပ်ဖျပ် [illegible] နေသည်။

[illegible] လုံးဝ မတွေ့ကြရဘဲ တိတ်ဆိတ် [illegible] နေသည်။

[illegible] လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

"[illegible] ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ခြံကြက်ဟိုဝမ် ဂေဟာ [illegible]"

[illegible] ရယ်လိုက်သည်။

"[illegible] ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးရှုံးနေပြီလို့ ကျွန်တော်ယူဆ
ဘာပဲပြောပြော ခွိုက်ဟိုလှင်သစ်တောထဲမှာ ကျွန်တော်တို့
စရာ သိပ်မရှားလှပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ပုန်းဖို့ ရည်ရွယ်တာ
သိပ်အတင့်ရဲရာ ကျတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်"

"ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ကြောင်က
ဒီနေရာထက်ပိုပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာမရှိလို့ ဒီနေရာကို လာ
ကွာ"

"ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး အချိန်မရွေး ပြန်လာနိုင်
သူပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့သွားမယ်၊ စိုးရိမ်စရာအ
ဆုံးအခြေအနေ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရာ"

ဝံကြောင်ကလေးက အရေးတကြီး ဆွေးနွေးနေ
စင်လုံက အိမ်တွင်းသို့ လုပ်းဝင်နေချေပြီ၊ သူသည် အခန်း
၌ ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်ကြည့်ရင်း ခပ်အေးအေးပြော
သည်။

"သူ- ဒီနေရာကို တော်တော်နဲ့ ပြန်လာဦးမှာ မဟု
ဘူးကွ"

"သူ ပြန်မလာဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လို သိ
တာလဲ"

"မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ငါတို့လျှောက်သွားပြီဆို
ငါတို့အားလုံး ဒီနေရာရောက်နေပြီလို့ တွက်မှာလား၊ ဒါမှ မ
ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြမှာလား"

ဝံကြောင်ကလေးက အဖြေမပေးနိုင် ငေးနေမိသ
"စိတ်ချပါကွာ၊ သူတို့အနေနဲ့ အရင်ဆုံး ပိုက်စိပ်

ရှာကြဦးမှာပါ၊ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ စင်လုံတို့
ထွက်ပြေးကြတော့ ငါ့အိမ်ထဲရောက်နေပြီလို့ ခုချက်ချင်း မတွေးမိနိုင်
သေးပါဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့အဖို့ အလုံခြုံဆုံးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူနိုင်မယ့်နေရာကတော့ ဟောဒီ ခွိုက်ဟိုဝမ်ဂေဟာကြီးပါပဲ"

"ဒါ- ဒါပေမယ့်"

စင်လုံက ဝံကြောင်ကလေး၏ပခုံးကို ပုတ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး
ပြောလိုက်၏။

"ကြောင်ကလေး ဘာတွေ ဒီလောက် စိတ်ပူနေရတာလဲ၊
သစ်တောကြီးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာရင် အနည်းဆုံး သုံးနာရီလောက်
ကြာမယ်၊ ငါတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ သုံးနာရီလောက် အေးအေးဆေး
ဆေး အနားယူနိုင်တယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး အနားယူစမ်းပါ၊
ငါ၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ"

ဝံကြောင်ကလေးက မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးဟာ သိပ်မှန်းဆရခက်တာပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေ
ကျတော့လည်း အဘွားကြီးတွေ အရှုံးပေးရလောက်အောင် စက္ကန့်
မလပ် သတိမပြတ်ရှိနေတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီလောက် စိုးရိမ်ကြီး
တဲ့လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုလို အခါမျိုးမှာတော့
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးလောက် အရဲမစွန့်ဝံ့ဘူး"

ထိုအခါ ဝမ်းလင်းဝါးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ
တော့သည်။

"ကြောင်ကလေး အဲဒီလို တစ်ကွက်ကောင်း စွန့်ရဲတာက
ငါ့လုံရဲ့ စွမ်းရည်ပဲဗျာ၊ အဲဒါကို ကျုပ်က လေးစားနေရတာပဲ၊ သူ

များမထင်တဲ့ အကွက်ကိုတွေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ် စရိုက်မျိုးဟာ ခင်ဗျားမှာလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်မှာလည်း မရှိ စင်လုံမှာပဲရှိတယ်"

"အင်း- ရှင့်လိုလူမျိုးက စင်လုံကို လေးစားတယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့်မှာ ကောင်းကွက်ကလေးတွေ တော် ရှိသေးတာကိုး"

ထိုစဉ် စင်လုံထံမှ ရယ်ရင်းပြောလိုက်သည့် စကား ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

"တကယ့်ကောင်းကွက်က ဟောဒီအိမ်မှာပဲရှိတယ်၊ ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ အစားအသောက်အနေအထိုင် အင် ချေးများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး တဲ့ အကောင်းဆုံးအရာဟာ ဟောဒီဂေဟာကြီးထဲမှာရှိနေတ

စင်လုံသည် စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှအရက်အိုးတစ်အိုးနှင့် သီးများ အပြည့်တင်ထားသည့် လင်ဗန်းတစ်ချပ်ကိုဆွဲကိုင်၍ ပြ ပြလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်က ကြည်နူးရွှင်လန်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်

စင်လုံ- ရှင်ဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ချစ်စရာအ ဆုံး လူပါပဲရှင်"

☸

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးတစ်ယောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် နေသည့်မှာ တစ်နာရီနီးပါးမျှရှိနေခဲ့လေပြီ။

သူသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် တစ်ခုနေရာတည်း ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူစကားမပြောသည့်အတွက် အခြားမည်သူတစ်ဦး တစ် ယောက်မျှ စကားမပြောဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှင်ပျော် ပျော်မြို့စားကြီး၏ ယာယီတဲစခန်းမှာ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့်အလား လုံးဝ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

"သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ၊ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိတာတောင် အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ကြဘူးဆိုတော့ မင်းတို့ကို ဒီလောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်ရက်ထားဖို့ မကောင်း တော့ဘူး"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် တစ်ခွန်းချင်း အေးစ… ပြောနေသည်။ အနီးရှိ အခြွေအရံများမှာ မျက်နှာ လုံး၀ မ… ကြချေ။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏မျက်နှာ၌ လူသတ်ချ… အရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် … တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၌ မဝံ့မရဲရှိမှု၊ ရက်ကြောက်မှုမျ… လွှမ်းနေသည်။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရောက်ရှိလာ… ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမြင်သဘောကတော့ အဆင်မချော… ကြောင်း သိသာနေလေပြီ။ သူ့နောက်တက်၌ သူ့အဖွဲ့သ… ပါလာ၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ကျားဟိန်းသံဖြင့်မေးလိ…

"မင်းတို့တတွေ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုပါတော့"

နံပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းသည် ဒူးထောက်… သည်။

"သခင်ကြီး၊ ထိန်းစိုကွမ်းအဆောက်အအုံတစ်… သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြေတစ်လက်မ မကျန်အောင် ကျွန်… ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်၊ စင်လုံတို့လူသိုက်ရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို လုံး… ခဲ့ရပါဘူးခင်ဗျာ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲခုံကို လ… ဖြင့် ဂုန်းခနဲထုချလိုက်သည်။

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ"

နံပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့…

…လုံး၀ခေါင်းမဖော်ဝံ့တော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေဆိုးနေစဉ် …အခြားမြင်းစီးသူရဲများနှင့် တပ်ဖွဲ့ ဆယ့်နှစ်ဖွဲ့မှခေါင်းဆောင် …အဖွဲ့ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့အားလုံးလည်း ခေါင်းမဖော် …တော့ချေ။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ"

ထိုစဉ် နံပါတ်သုံး မြင်းစီးသူရဲနှင့် အမဲလိုက်ခွေး အဖွဲ့ …။ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများက ပို၍ ပုံ …မျက်ဖြစ်နေသေး၏။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက---

"ဒီလူတွေ အသုံးမကျတာတော့ ထားပါတော့ကွာ၊ ခွေး …တော့ အသုံးကျသင့်ပါတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ ခွေးတွေ …ရဲ့လား"

နံပါတ်သုံး မြင်းစီးသူရဲသည် မြေကြီးပေါ်၌ ဝပ်တွားရင်း … အစီရင်ခံနေသည်။

"ကျွန်တော်တို့က သူတို့သွားနိုင်တဲ့ စမ်းချောင်းဘေး တစ် …၊ ခွေးတွေနဲ့ လိုက်အနံ့ခံပါတယ်၊ ဒါ ဒါ ဒါပေမယ့်"

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ သူတို့က ခြေရာဖျောက် …က ပျောက်သွားမှာပေါ့၊ တဘက်ကမ်းကို မလိုက်ဘူး …"

"လိုက်ပါတယ်၊ အနံ့မရပါဘူး"

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ လူကောင်ကြီးလေး …လုံးကို ရှာမတွေ့ကြဘူးတဲ့ ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လားကွာ၊

ဒီကောင်ကတစ္ဆေသရဲမို့ ဒီလိုကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားနိုင်တာလာ

နံပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲသည် ဝပ်တွားရင်း အစီရင်ခံပြ သည်။

"ကျွန်တော်တို့ဟာ ထိန်းစိုကွပ်အဆောင်တော်ထဲမှာ နံ စပ်စပ် ရှာဖွေခဲ့ကြပါတယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့ဆီကအပ်ကလေးတ ချောင်းကျကျန်နေတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေတွေ မှာ သေချာပါတယ်၊ အခု ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ ပေမယ့် ---"

နံပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းသည် စကားပြောရ မပြောဝံ့သကဲ့သို့ ရပ်တန့်သွားသည်။

"ပြောလေ- ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားရတာလဲ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဟိန်းဟောက်သံက ကြောက်မ ဖွယ်ရာ ပေါ်လာသည်။

"ဒါ- ဒါ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ ခွိုက်ဟိုဝပ်ဂေဟာကြ ကိုတော့ လုံးဝ မရှာဖွေခဲ့ရသေးပါဘူး"

"မင်း- ဒီနေရာမှာ စင်လုံပုန်းနေမယ်လို့ ကြိုတင်တွေ ထားတယ် ဟုတ်လား"

"ကျွန်- ကျွန်တော်"

"မင်း- ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောရတာလဲ"

"ကျွန်- ကျွန်တော် စောစောက မတွေးမိပါဘူး။ အ အခုမှ တွေးမိတာပါ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လို လေသည်။

"သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ၊ တွေးမိမိချင်း ပြောပါတော့ တာ။ စင်လုံဟာ သူများတွေ မတွေးတတ်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ပုန်းမှာ သေချာတယ်"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူကိုယ်တိုင်မတွေးမိခဲ့သည် ကို သတိမရပါ။ သူ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေချိန်၌ မည်သူက ဤ အကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောရဲပါမည်နည်း။

ယခုလည်း အားလုံး ခေါင်းငုံ့၍ ထိုင်နေကြသည်။ မည်သူ မှ စကားမဆိုရဲ။

"မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အခုအချိန်မှာမှ သွားမ ပြုကြရင် ဘယ်အချိန်မှာ သွားကြမှာလဲ၊ မင်းတို့ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ တာ သုံးနာရီတောင်မကတော့ဘူး။ သွားကြစမ်း။ မြန်မြန်သွားကြစမ်း"

စင်လုံတို့လူသိုက်သည် စားသောက်ပြီးနောက် တစ်နာရီ ကျော်ကျော် အိပ်စက်အနားယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

စင်စစ် သူတို့ ပင်ပန်းခဲ့ရသည့်အချိန်များမှာ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အိပ်မောကျနိုင်လောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် သတိဝီရိယကောင်းသောစင်လုံသည် တစ်နာရီ

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပြီးသည့်နောက် ပြန်နိုးလာသည်။ ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခွေဝင်အိပ်နေ သည်။

ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့သည်လည်း သာမ သိုင်းသမားများမဟုတ်ကြသဖြင့် စင်လုံနှင့် မတိမ်မယိမ်းပင် နိုး လာကြသည်။ သူတို့၏ဦးနှောက်များအတွင်းမှ အန္တရာယ် ခေါ် လောင်းခေါက်သံက သူတို့အား အတားအဆီးမရှိ အိပ်ပျော်ခွ မပေးကြပါချေ။

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန်မှာ ဒီကထွက်ကြ မလဲ"

စင်လုံက ပြုံးရင်း ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ နည်းနည် တော့ စောင့်လိုက်ပါဦး"

ထိုစဉ် အတော်ဝေးဝေးမှ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြ လိုက်ရလေသည်။ စိတ်ပူပန်လောက်သည့်အကွာအဝေးမှ မဟု ကြောင်း အားလုံးသိကြသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ တွက်ကိန်းကတော့ တကယ့်ကိုမှန်တာ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေကြပေမ ဒီနေရာဘက်ကိုတော့ လုံးဝ ရောက်မလာကြဘူး"

ထိုအချိန်တွင် ချစ်ချစ်သည်လည်းနိုးလာလေပြီ ချစ်ချစ် ဝင်ပြောသည်။

"သူတို့လူတွေ အများကြီးနဲ့ရှာနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့ဝင်ပုန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့က တစ် မစဉ်းစားမိတာ သိပ်အံ့သြစရာကောင်းနေတယ်"

စင်လုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"အဲဒါ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး အစွမ်းထက်ပြီးကျော်ကြား "

"ရှင် သူ့ကို ဒီလောက်ထိ ညာနေနိုင်တာတောင် ရှင်က ချီးကျူးနေတုန်းပဲလား"

"ချီးကျူးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြနေတာပါ၊ အစွမ်းထက်ကျော်ကြားနေတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီး အ ကြီးနေတယ်၊ ကြာတော့ "ငါမှတစ်ပါး" ဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်လာ တပည့်တပန်းတွေရဲ့ အကြံပေးချက်တွေကို လက်မခံတော့ ကိုယ့်အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာကို လျှောက်လုပ် သူ့စကားတစ်ခွန်းက အရာရာကို လွှမ်းမိုးသွားတယ်၊ ခြေလွတ်သွားသူရဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ အမှန်တရားနဲ့ တော့မှ မနီးကပ်ဘူး၊ အခု ကျုပ်တို့ ဒီမှာခိုကပ်နေတာကို တွေထဲက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် တွေးမိ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောဝံ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့မြင်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင် အဲဒီလိုကြီးစိတ်ဝင်နေတာ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စင်လုံအား မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။

"နောင်ကြီးစင်လုံ ခင်ဗျားဟာ အရာရာကိုသဘာဝကျကျ တာပဲနော်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို မမီဘူးဆိုတာ ဝန်ခံ

ပါတယ်ဗျာ"

စင်လုံက ပြုံးရှင်း ဆက်ပြောသည်။

"လူတွေဟာ သူတို့ဘေးမှာရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်
တာကို သိကြတယ်၊ မြင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဗိုက်အော
မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။
ကြဘူး"

ချစ်ချစ်က ဝင်ပြောသည်။

"ရှင်ပြောတာတွေ သိပ်မှန်တာပဲနော်၊ လူတစ်ယော
ဘယ်လောက်ပဲတော်တော် လူပေါင်းတစ်ရာ စဉ်းစားတာထက်
ပိုမတော်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

စင်လုံက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ဒီလိုလဲ တရားသေပြောလို့တော့ မရဘူး။ ဉာဏ်
တကယ်ကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ လူပေါင်းတစ်ရာမ
နိုင်ပါဘူး။

တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒီ ဉာဏ်ပညာကြီးမားတဲ့လူအ
"ငါဟာလူသားတစ်ယောက်၊ အမှားမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ကို အမြဲနှလုံးသွင်းနိုင်ရင်တော့
အဆုံးအဖြတ်တွေဟာ အမြဲတမ်းမှန်ကန်နေမှာပါပဲ၊

"ငါဟာ သူတို့နဲ့ မတူတော့ဘူး"

"ငါဟာ သူတို့ထက်ပိုကြီးကျယ်တယ်၊ ပိုမြင့်မြတ်
လို့ ယူဆသွားပြီဆိုရင်တော့ အခု ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး
လို မှားနိုင်တယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီလို ပညာဉာဏ် ကြီးကျယ်တဲ့လူမျိုးကတော့ နှစ်
ထောင်ချီပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ပေါ်နိုင်တာ မဟုတ်လား"

စင်လုံက ရယ်လိုက်လေသည်။

"ဒါပေါ့ အင်မတန်ရှားပါတယ်၊ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့
စဉ်းစားတာက ပိုပြီးအကွက်စေ့တယ်၊ အမှားအယွင်းလည်း
တယ်၊ စကားပုံတစ်ခုတောင် ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဖိနပ်
သားသုံးယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်တွေကို ပေါင်းလိုက်ရင် ကဝိ
ရှင်ကြီးတစ်ပါးထက်သာတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ"

သူတို့စကားပြောနေစဉ် အပြင်ဘက်၌ လေပြည်လေညင်း
တိုက်ခတ်နေသည်။ သစ်ပင်များ ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ နေ
ရောင်ကွယ်ပျောက်ပြီဖြစ်၍ လမင်းအလင်းရောင်ပင် ပက်
ပြူလာပြီ။

စင်လုံသည် ထိုင်နေရာမှ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထလိုက်လေ
၏။

"အင်း- အခုလောက်ဆိုရင် နေရာအားလုံးကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်
ပြီးလောက်ပြီ၊ မကြာခင်ဒီကို ရောက်လာကြရတော့မယ်၊ ငါ
ဒီနေရာက ခွါချိန်တန်ပြီ"

ချစ်ချစ်၊ ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလင်းဝါ့.တို့သည်
တက်ကြွစွာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံး တစ်နာရီမျှသာ အိပ်စက်ခဲ့ရသော်လည်း
ပါးအိပ်စက်ခဲ့ရသကဲ့သို့ မှတ်ထင်နေကြသည်။ အားအင်
ပြည့်ဝနေကြသည်။ အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် အားလုံး
ပွဲဝင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ပြောင်ချော်ချော် နေတတ် သဘာဝအတိုင်း စုတ်တံတစ်ချောင်းနှင့် ဆေးခွက်တစ်ခွ ရှာဖွေလာပြီး နံရံ၌စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်သည်။

"ညှော်ဝတ်ပြုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ခွိုက်ဟိုဝမ်ဂေဟာကြီးမှ ခွါလာခဲ့ကြတော့သည်။

သစ်ပင်များ၊ ပန်းရုံများ၊ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ် လရောင်ထိုးကျလျက်ရှိနေသည်။

လရောင်ထိသည့် နေရာများ၌ ဝင်းလက်တောက်ပ သော်လည်း လရောင်မရှိသည့် အပိုင်းများ၌မူ မည်းမည်း မှောင်ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာဖြစ်နေတော့သည်။

☸

အခန်း(၃၈)

လေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ

သူတို့အားလုံးသည် ခွိုက်ဟိုလင်ဂေဟာကြီးနှင့် အတော် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်က ဖောက်ထွက်မလဲ"

စင်လုံက အားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်လိုက်ပြီး ညင်းစွာပြောလိုက်သည်။

"အခုအချိန်ဟာ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ပဲ၊ အားလုံး ဝိရိယစိုက်ကြပါ၊ ကြောင်ကလေးနဲ့ဝမ်းလင်းဝါးတို့က ချစ်ချစ် စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်သွားကြပါ-

သွားရမယ့်နေရာကတော့ ငါတို့ကို ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင် လှောင်ထားခဲ့တဲ့ ကျောက်ဂူကြီးဆီကိုပဲ-

ပန်းနုတ်စင်နောက်ဘက်ကိုပဲ သွားကြပါ၊ အထဲကို
သိပ် မဝင်ကြနဲ့"

ချစ်ချစ်မှာ အံ့ထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

"ပန်းနုတ်စင်ရှိတဲ့ ကျောက်ဂူကိုသွားရမယ်၊ ဟုတ်
အဲဒီထိပ်မှာ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး စတည်းချနေတယ် မဟု
လား"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

"စောစောပိုင်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူအဲဒီနေရ
စတည်းချနေခဲ့တယ်၊ အခုတော့ စတည်းမချတော့ပါဘူး။ ဘာ
လို့လဲဆိုတော့ နို့ကြက်ဟိုလင်သစ်တောတစ်ခုလုံး ပြုပြစ်အေ
ရာခဲ့ပြီးပြီ၊ သူဟာရှိရှိသမျှ အင်အားတွေကိုစုပြီး ဒီနေရာကို
နေပြီ၊ သူဟာ ဒီနေရာကို အသေအချာ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ပြီး တ
နိုက်မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်--"

စင်လုံက စကားကိုအနည်းငယ်နားလိုက်သည်။ ထို့နော
ဆက်ပြောသည်။

"ဒါကြောင့် ဧာဒီပန်းနုတ်စင်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊
ကယ်လို့ အစောင့်အကြပ်ရှိနေရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါးရှိမှ
မင်းတို့သုံးယောက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရင် အဲဒီမှာနေမယ့်အစေ
အကြပ်လောက်တော့ အသာကလေးနိုင်နိုင်ပါတယ်"

"စင်လုံရယ် ကျွန်မ စိတ်ထင်တော့ တခြားတစ်နေရာ
ပိုပြီး စိတ်ချလုံခြုံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"မထင်ပါနဲ့ အဲဒီနေရာက စိတ်အချရဆုံးနေရာပါ၊
သေချာချာတွေးရင် သေသေချာချာ သဘောပေါက်လာလိမ့်မ

ကျင်းဆုံးဥပမာပြရရင်တော့ အခု နို့ကြက်ဟိုဝမ် ဂေဟာကြီးထဲမှာ
ရှိတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ၊ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီနေရာက ပုန်းဖို့
အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ကတော့
ကြက်ဟိုလင်သစ်တောရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုထွက်ချင်ရင် အဲဒီကျောက်
နေရာဟာ အနီးဆုံးနေရာပဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရွှင်ပျော်ပျော်
မြို့စားကြီးအနေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အပေါ့ဆဆုံးထားမယ့် နေရာက
တော့ အဲဒီပန်းနုတ်စင်ပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးရော ဝမ်းလင်းဝါးပါ ခေါင်းညိတ်ထောက်
ခံလိုက်ကြသည်။

ချစ်ချစ်ကမူ ယောကျ်ားသားများကဲ့သို့ စိတ်အေးလက်
အေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စင်လုံအား ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့်- မတော်တဆ တွက်ကိန်းမှားသွားရင်---"

စင်လုံက အေးဆေးစွာပင် ရှင်းပြသည်။

"ဒါက သေရေးရှင်ရေးတိုက်ပွဲပဲ၊ တဒင်္ဂအတွင်း အဆုံး
အဖြတ်ပေးရတာမျိုးဖြစ်တယ်၊ ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ချလုံခြုံတဲ့ အစီ
အစဉ်မျိုးချမှတ်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး"

"ကျွန်မ မေးပါရစေဦး၊ ပန်းနုတ်စင်ဘက်ကို ကျွန်မတို့
သုံးယောက်ပဲ သွားရမှာလား"

"ဟုတ်တယ် မင်းတို့သုံးယောက်ပဲ သွားရမှာ"

"ရှင်ကော---"

"ငါက ဒီမှာပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့မယ်"

"ရှင်- ရှင် ဘာကြောင့် ဒီမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာလဲ"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားဦးဗျ၊ ကျုပ်တ
သုံးယောက် ပန်းနတ်စင်ဘက်ကိုသွားရင် အသက်ကို ဖက်နဲ့ထု
သွားရမှာဆိုတာကို ထည့်တွက်ထားရဲ့လားဗျာ"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒါပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့သုံးယောက် အသက်လုံခြုံမှု
အောင် ငါက ဒီမှာကျန်နေရစ်ခဲ့ရတာပေါ့"

စင်လုံက ချစ်ချစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် ကျုပ် ဒီမှာနေရစ်ခဲ့တာက အကြောင်းရှိတယ်
သူတို့ဟာ အမဲလိုက်ခွေးတွေနဲ့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ တစ်
ယောက်မှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် မြေရာကိုအနံ့ခံပြီး ပန်းနတ်စင်ဘက်ကို
မုချ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုသာ လိုက်လာရင် ဘယ်သူမှ
မလွတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကျန်နေရင် ကျုပ်
တဲ့ လူတွေနောက်ကိုလိုက်ဖို့ သူတို့စိတ်ကူးမိကြမှာမဟုတ်တော့ဘူး
အမဲလိုက်ခွေးတွေကို လမ်းလွှဲပေးလိုက်တဲ့သဘောပဲ၊ မင်းတို့ အား
လုံး ပန်းနတ်စင်ကပဲ စောင့်နေကြပါ၊ ကျုပ် အဲဒီနေရာကို လိုက်လာ
ခဲ့ပါ့မယ်"

"သူတို့က ဒီနေရာကို အင်နဲ့ အားနဲ့ ရောက်လာကြမယ်
လို့ ရင်ပဲပြောတယ်၊ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင်က အင်မတန်
အစွမ်းထက်တယ်လို့ ရင်ပဲပြောတယ်၊ ရင့်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ သူတို့
ကို တားထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အသက်အန္တရာယ် သိပ်နီးနေ
တဲ့ ကိစ္စကြီးပဲရင်"

"အန္တရာယ်ကြီးတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်စရာ
နည်းကလည်း ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်"

"မဖြစ်ဘူး၊ ရင်တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ဘယ်လိုမှ မ
နိုင်ဘူး"

စင်လုံက ပျော့ပျောင်းစွာ ချော့မော့လိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် ဒီနေရာမှာ ကလေးဆန်လို့ မဖြစ်ဘူးကွယ်၊
ပန်းနတ်စင်ကသာ ကျုပ်ကိုစောင့်ပါ၊ ကျုပ် အဲဒီကို အမီလိုက်-
မှာပါ"

"အို- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မ ရင်နဲ့အတူတူ နေခဲ့မယ်၊
အတူ ရင်အတူပေါ့"

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏ ဆံစကလေးများကို ပွတ်သပ်
မော့လိုက်လေသည်။

"ချစ်ချစ်- မင်းဟာ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး
၊ မင်း ဒီမှာနေရစ်ခဲ့ရင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိရုံတင်မက
ကျုပ်အတွက်ပါ အသက်အန္တရာယ် ရှိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကို
နေရတာနဲ့ ကျုပ် ဘာကိုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ရှားနိုင်
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို သဘောပေါက်ရင် မင်း ဒီမှာနေရစ်ဖို့
အတင်းအကြပ်ပြောနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်
ကို မင်းအနေနဲ့ ကြည့်ချင် မြင်ချင်သလား"

"မကြည့်ချင်ပါဘူးစင်လုံရယ်- မတော်တဆ--"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မတော်တဆ ကိစ္စမျိုးက ရှိချင်ရှိမှာပဲ၊
ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရင် အနည်းဆုံးသုံးယောက် အသက်
အားလုံးအဆင်ပြေသွားရင် လေးယောက်အသက်ရှင်မယ်"

ချစ်ချစ်သည် မျက်ရည်များစီးကျရင်းမှ အံကြိတ်ရင်းပြော
လေသည်။

"စင်လုံ- ရှင်- ရှင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို---"

စင်လုံက ရယ်မောရင်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ စိတ်သာချနေ၊ စင်လုံဆိုတဲ့ကောင်ပ အသက်ပြင်းပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စလောက်နဲ့တော့ မသေ ပါဘူး။ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အစွမ်းထက်တာတော့မှန်တ ဒါပေမယ့် သူလည်း ကျုပ်ကို မသတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြော စကားကို အသည်းနှလုံးထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်စမ်းပါ

"ချစ်ချစ်သည် အတန်ကြာငေးငိုင်နေမိသည်။ ထို့နော စိတ်မပါ့တပါဖြင့်--

"ကျွန်မ- ကျွန်မ ရှင့်စကားကို နားထောင်ပါတော့မ ရှင်ဂရုစိုက်ပါနော်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် သူ၏မျက်လုံးများကို ပွတ်သ လိုက်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်သည်။

"လူတွေဟာ ဘာ့ကြောင့်များ မျက်ရည်ကျရသလဲ မ ပါဘူးဗျာ"

စင်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး---

"ကဲ- သွားကြဖို့ အချိန်တော်ပြီ"

ချစ်ချစ်က စင်လုံ၏လက်မောင်းကို အတင်းတွယ် ထားသည်။

စင်လုံက ညင်သာစွာတွန်းပြီး ဝံကြောင်ကလေးကို မ ရိပ်ပြလိုက်လေသည်။ ဝံကြောင်ကလေးက ချစ်ချစ်ကို အ အယာ ဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ရှိုက်သံနှင့်အော်ပြောလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ- ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကြပ်ကြပ်ဂရုစိုက်လိုက်စမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မအတွက် ရှင့်ကိုယ်ရှင် ပိုပြီးအထူးဂရုစိုက်ပါရှင်"

❀

လရောက်မလွှမ်းနိုင်သည့် အမှောင်ရိပ်ကြီးများကြားမှ လူရိပ်များ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် တစ်လှမ်းချင်း တက်လာနေကြသည်။ သူတို့ မည်မျှဂရုစိုက်ကြသနည်းဆိုသော် ယူပေါင်းမြောက်မြားစွာ လျှောက်လှမ်းလာသည့်တိုင် အသံကလေး တစ်ချက်တာလေးမျှ မကြားရဘဲ ရှိနေသည်။ လွန်စွာခြေသံလုံလှသည်။

စင်လုံမှာမူ အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ကြောင်တစ်ကောင် ငြိမ်ဝပ်နေသည့်အလား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

ပထမဦးစွာ လူငါးဆယ်ခန့် အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် လူစုခွဲလိုက်ပြီး အဆောက်အအုံကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဆက်ပ်ရောက်ရှိလာပြီး အထပ်ထပ် ဝန်းရံကြပြန်သည်။

သူတို့၏ ဓားများကို လရောင်ဟပ်ပြီး ရောင်ပြန်မထွက် စေလိုသဖြင့် သိုသိုသိပ်သိပ် ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံ ပေါ့ပါးသွက်လက်လှ၏။

စင်လုံသည် စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။

"ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့တပည့်တွေဟာ တကယ်ပဲ မခေ ကြပါလား၊ အရေအတွက်များသလောက် အရည်အချင်းလည် ပြည့်ဝကြပါပေတယ်"

ထိုအခိုက်မှာပင် မြားကိုကိုင်ဆွဲထားသည့် လူသုံးဆယ် ခန့် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူတို့သည်လည်း အဆောက်အအုံကို ဝိုင်းပတ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ထိုသုံးဆယ်နောက်မှ ရောက်ရှိလာသူများကား ပညာ ရည် အနည်းငယ်ညံ့နေသည်။ သူတို့၏ခြေသံများကို မဖျောက် ဖျက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့ရှေ့၌ အထပ်ထပ်ဝိုင်းထားပြီး ဖြစ်နေ၍ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန် လုံးဝမရှိကြပေ။

စင်လုံက ပြုံးနေသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း တွေးနေသည်

"ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ တကယ့်ကိုစေ့စပ်တာပဲ၊ လူ တွေကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လွှတ်ပေးပြီး တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထ ဝိုင်းနိုင်းတယ်၊ သူကတော့ တစ်နေရာရာက စောင့်ကြည့်နေပုံ တယ်၊ အင်းလေ- ငါတို့ကို ဖမ်းချင်ဇောနဲ့ အပြေးအလွှားဝင်လာ တယ်ဆိုရင် သူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့

စင်လုံယူဆသည့် အတိုင်းပင် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းချွန်ထွက်၍ ရပ်မနေပါချေ။

မှောင်ရိပ်ကျနေသည့် တပည့်များအကြား၌ စောင့်ဆိုင်းကြည့် နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် စိန်တုံးကလေးများ တောက်ပ သကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

သူသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာရပ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ဆိတ်ငြိမ် မှုက အခြားလူများအား အကြီးအကျယ် ချောက်ချားစေသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက် လေထဲ၌ဝေ့ယမ်းသွားသည်။ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာသည် မြေကြီးပေါ်၌ဝပ်လိုက်ကြသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏အသံသည် စူးရကျယ်လောင် စွာ တုန်ဟည်း၍ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"စင်လုံ မင်းတို့လေးယောက် အေးအေးဆေးဆေး ထွက် လာခဲ့ကြပေတော့၊ မင်းတို့ကို အထပ်ထပ် ဝိုင်းထားပြီးပြီ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး"

သို့သော် အဆောက်အအုံအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန် သံ ထွက်မလာချေ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရွှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီး၏ တင်းမာ ခက်ထန်သောအသံကို ကြားရပြန်သည်။

"စင်လုံ မင်းကို သူရဲကောင်းတစ်ဦးအနေနဲ့ လေးစားလို့ အခုလို ထွက်လာနိုင်းတာကွ၊ ကောင်းကောင်း ထွက်မလာရင်တော့ မင်းကို သူခိုးဓားပြတွေ ဖမ်းနည်းအတိုင်း ဖမ်းမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့"

အဆောက်အအုံထဲမှ တုံ့ပြန်စကားသံ လုံးဝထွက်ပေါ် မလာချေ။ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

"ကောင်းပြီ- မင်းရွေးတဲ့လမ်းအတိုင်း ဖြစ်ရစေ့မယ်"

သူ၏လက်ကိုဝေ့ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။ မီးပွင့်ကလေးများ

လင်းလက်သွားပြီး လူနှစ်ဆယ်ခန့် အဆောက်အအုံထဲသို့ ပြေး
သွားကြသည်။ အချို့က တံခါးမကြီးကိုကန်ဖွင့်၍ လည်းကော
အချို့က ပြတင်းတံခါးများကိုကန်ဖွင့်၍လည်းကောင်း တစ်ယော
ပြီးတစ်ယောက် ဝင်သွားကြသည်။

မကြာမီပင် အဆောက်အအုံတွင်းမှ အော်ဟစ်ပြောသံမ
ကိုကြားလိုက်ရတော့သည်။

"သခင်ကြီး စင်လုံတို့ တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူး"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ လုံးဝဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တေ
ချေ။ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နေချေပြီ။ သူသည် တစ်ချက်မျှ ရ
ရားလိုက်သည်။ မြက်ပင်ချုံပုတ်များအကြားမှ ငှက်ကြီးတစ်ကေ
ပျံတက်သွားသကဲ့သို့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် အဆောက်အ
ရှိရာသို့ လွှားခနဲခုန်ဝင်ရောက်ရှိသွား၏။

"တယ်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာပါလား"

စင်လုံသည် ကြိတ်၍ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ထိုအခ
ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ဂေဟာ၏ကွေ့ကောက်သော စကြံ
ပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်လေသည်။ လူ
ယောက် လေချွန်သံနှင့်အတူ တဝေါင်းဝေါင်း မာန်ဖီအော်ဟစ်လို
သည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီးများ၏ဟောင်သံများကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

စင်လုံသည် အသက်ကို ဖြည်းညင်းစွာရှူသွင်းလိုက်
လက်ထဲ၌ဒင်္ဂါးဆယ်ပြားကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ နံ
သုံး မြင်းစီးသူရဲကောင်း၏ အထူးလေ့ကျင့်ထားသော ခွေး
များသည် စင်လုံရှိရာသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကြလေသည်။

"ဝိုး--ဝိုး--ဝိုး"

စင်လုံ၏လက်ထဲမှ ဒင်္ဂါးပြားလေးများသည် လေထုကို
ပျက်သန်းထိုးခွဲသွားလေသည်။ ခွေးကြီးများ၏ တောက်ပဝင်းလက်
နေသောမျက်လုံးများသည် ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ခွေး
များ၏နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားမှု
တစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

တဒင်္ဂအတွင်း၌ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ တပည့်နှစ်
ယောက်တို့မှာ လည်ပင်းများ ကိုက်ဖြတ်ခံလိုက်ရသည်။ ရှင်ပျော်
ပျော်မြို့စားကြီး၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံသည် ဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

"ခွေးတွေကို သတ်ပစ်လိုက်၊ လူနောက်ကို လိုက်၊ လုံးဝ
မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့"

ဓားဆယ်လက်ခန့်သည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ တောက်ပ
ပြေးလက်သွားကြသည်။ ခွေးကြီးလေးကောင်စလုံး သေဆုံးသွားရ
ကြသည်။

ပြေးပြီ---။

စင်လုံ ပြေးနေပြီ--။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပြေးလေ့ပြေးထမရှိသော စင်လုံ
သည် ယခုအခါ အမှန်တကယ် ပြေးနေပါလေပြီ။

စင်လုံသည် ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ သူနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်၌ တောက်ပဝင်းလက်နေ
သည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
ရသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထက်ပြ မကွာ လိုက်ပါလာလေပြီတကား။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက သူ့နောက်မှ လိုက်လာသ သို့ သူ၏တပည့်များကလည်း ဘေးမှပန်း၍ လိုက်နေကြလေသ စင်လုံ၏အဝတ်အစားများမှာ ရေများ လောင်းထားသကဲ့သို့ များ ရွဲရွဲစိုနေချေပြီ။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ခက်ထန်မာကျောစွာ လ အော်လိုက်လေသည်။

"စင်လုံ ဘာကြောင့် မရပ်သေးတာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ယောက်ချင်း စီးချင်းထိုးကြမယ်၊ ရပ်လိုက်ပါလား"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ပိုင်နိုင်စွာတွက်ချက်ပြီး သည်။ စင်လုံသည် သူနှင့်လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်ပြိုင်ဘ တစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခိုက်ရလျှင် သူ စင်လုံအား ကြောင်ပုစွန်စားကျွတ်ကျွတ်ဝါးသကဲ့သို့ အသေသ နိုင်မည်မှာ မုချဖြစ်သည်ဟု---။

❁

မျှ၊ ဝံကြောင်ကလေးနှင့်ဝမ်းလင်းဝါးတို့ သုံးယောက်သည် နက်စင်၏နောက်ဘက် ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။ ရဦး မည်သည့် အတားအဆီးကိုမျှ မတွေ့ကြရသဖြင့် အား အသက်ရှူချောင်နေကြသည်။

ထိုကျောက်ဂူထဲ၌ လူသူကင်းမဲ့နေသည်တော့ မဟုတ်ပါ မိန်းကလေးငါးဦးခန့် စားပွဲခုံများကိုသိမ်းဆည်းနေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရယ်သံနော၍ ပြောလိုက်

"သခင်ကြီး တကယ်ဒေါသထွက်တာကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဘူး ဒီပြင်ကွင်းမျိုး ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး"

အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဝင်မေးလိုက်လေ

"သခင်ကြီး စိတ်ဆိုးလောက်အောင် အဲဒီ စင်လုံဆိုတဲ့ ကောင်သားလေးက သူများထက် လက်နှစ်ဖက် ပိုပေါက်နေ

အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ အဲဒီ စင်လုံဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးက ည်းချော ရည်လည်းရည်မွန်လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးကို ကောင်းကောင်း လိမ်ညာနိုင်ခဲ့သတဲ့၊ သူ့အစွမ်းကတော့ အံ့ရော"

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးက ပြဿနာတစ်ခု တင်ပြ မြန်သည်။

"မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သူတို့တတွေ သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့

လက်ထဲက ဒီည ထွက်ပြေးနိုင်ပါ့မလား"

ပထမဆုံး စတင်ပြောကြားသည့် မိန်းကလေးက ရယ်… ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"သူ့မှာ အစွမ်းရှိတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပ… စွမ်းမှာတော့ သခင်ကြီးဝမ်ကို မမီဘူး။ ကျွန်မ သိသလောက်… ဟောဒီ မိုးအောက်မြေပြင်တစ်ဝှမ်းလုံးမှာ သခင်ကြီးဝမ်ကိုမီတဲ့ … ပညာရှင် မရှိသေးပါဘူး၊ နောက်ပြီး စင်လုံက လက်နှစ်ဖက်… ရှိတာပါ၊ သခင်ကြီးဝမ်က သူ့နောက်ကို ရာချီနေတဲ့လူအင်အား… လိုက်ဖမ်းနေတာဆိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထင် သူလွတ်လိမ့်… မထင်ဘူး"

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးက စိတ်မကောင်းစွာ… ပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံလို အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီလောက် စွမ်းရည်… လူငယ်မျိုး အခုလိုသေဆုံးရတာ နမြောစရာကောင်းတယ်နော်…

ပထမဆုံးပြောသည့် မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်… လိုက်လေသည်။

"ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင် သူ့ကိုသဘောကျနေပြီ မဟုတ်လ…

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးက အေးအေးဆေး… ပြောလိုက်လေသည်။

"စင်လုံလို ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို မိ… လေးက သဘောမကျဘဲနေမှာလဲ၊ ရှင်ကော သဘောမကျဘူး…

ချစ်ချစ်မှာ နားထောင်ရင်း အံကို တကျစ်ကျစ်ကြိတ်… လေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးက တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

"သူတို့ကို ဖောက်ထွက်မှဖြစ်မယ်"

ချစ်ချစ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"အရေးအကြီးဆုံးက မီးအိမ်ကို အလျင်ဆုံး ဖျက်ဆီးပစ်ရ…"

ဝမ်းလင်းဝါးက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

"ဂျူ- မဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့ ငါးယောက်စလုံးကို တစ်…တည်းနဲ့သတ်နိုင်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မသတ်နိုင်ရင် နောက်ဆက်…သနာတွေ ဘယ်လောက် ရှုပ်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ …နိုင်ဘူး"

"ဒါ- ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ …က ပြန်ထွက်ကြမလား"

"ဟင့်အင်း ထွက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သာ ဒီနားမှာ …ငြိမ်သက်သက် နေကြပါ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားပြီး ဒီ…ကို ရှင်းမယ်"

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွါသွားလေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရွှင်ပျော်ပျော်မြူးစွာ …အရက်တစ်ခွက်ကို မြှောက်ကိုင်ရင်း အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်…သည်။

"သူ့ကို မိန်းကလေးတွေ သဘောကျတာမှန်တယ်၊ …မယ့် သူ့အသည်းက သိပ်မာတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့အား… သဘောကျပေမယ့် သူ့ကိုတော့ လုံးဝရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူသေ…မှာပဲ ကောင်းတယ်"

"ဒိုဗျာ- ခင်ဗျားတို့ရဲ့မျက်နှာကလေးတွေက မြင်သူတက ငေးလောက်အောင် လှနေရက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စကားတွေကတေ ရုပ်ဆိုးလှချည်လားဗျာ"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ဝမ်းလင်းဝါး၏အ ကြောင့် မိန်းကလေးအားလုံး မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်ကုန်ကြ သည်။ အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိမတတ် ထိတ်လန့်ကုန်တေ သည်။ သို့သော် ချိုသာသောအပြုံးနှင့် ချောမောလှသည့်ဝမ်းလ ဝါးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကြောက်လန့်စိတ်အနည်းငယ်လျေ နည်းသွားကြပြန်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့်ဝင်လာသည်။ မျ နာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးက ဝမ်းလင်းဝါးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြ လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ခက်ထန်မာကျောစွာ မေးလိုက် သည်။

"ရှင်က တယ်ပြီး သတ္တိရှိနေပါလား။ ဒီဂူထဲကို တေ လူ ဝင်မလာရဲဘူး။ ရှင်တို့လို သေရေးရှင်ရေးပြေးနေရတဲ့ လူ က ပိုပြီး မဝင်ရဲဘူး။ ရှင် မကြောက်ဘူးလား"

သူမ၏အမူအရာက တမင်ဟန်လုပ်ထားသည့် အမူအ ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးများအကြောင်း နှောကြေနေသော လင်းဝါးအဖို့ ထိုမိန်းကလေး၏အမူအရာကို ကြောက်လန့် လုံးဝမရှိ၊ သို့သော် ဝမ်းလင်းဝါးက နွမ်းနယ်သည့်အပြုံးမျိုး လျက် စိတ်မကောင်းသည့်လေသံဖြင့် စကားပြောလိုက်လေသ

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်က ရဲရင့်လွန်းလို့ ဒီထဲပြေ မိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေဦးတည့်ရာကိုပြေးလာရင်းနဲ့ ဒီထဲ

ရောက်လာတာပါ။ လုံမလေးကသာ သတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် အသေခံမှာပါ။ သည့်ပြင် သရဲသဘက်တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့သေရတာ ထက်စာရင် မိန်းမချောလေးရဲ့အသတ်ခံပြီး သေရတာက ပိုကောင်း ပါသေးတယ်ဗျာ"

အခြားမိန်းကလေးများသည် တဖြည်းဖြည်းရဲတင်းလာ ကြသည်။ သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်က ခပ်တည်တည် ဝင်မေးလိုက် သည်။

"ဘာလဲ ရှင့်ကိုယ်ရှင် လူချောလူလှ တစ်ယောက်ဖြစ် တယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးနေတာလား။ ကျွန်မတို့ မသတ်ဝံ့ဘူးထင်လို့ စကားမျိုး ပြောတာမဟုတ်လား"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မသတ်ဝံ့ဘူးလို့ မထင်မိပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ သိပ်အံ့သြတာပဲ၊ မိုးကျနတ်မယ်လို လှနေတဲ့မိန်းကလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဂူထဲမှာ လာစုနေရတာလဲ လို့ တယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်ကတော့ သေလှုပဲ၊ သေချင်းသေရင် ခင်ဗျားတို့လို ချောချောမောမော လှလှပပတွေကြားထဲမှာပဲသေ ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က အလှအပကို သိပ်ပြီးစုံမက် မြတ်နိုး တယ်။ ကဲ- ကဲ သတ်ကြပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လက်နဲ့ သတ်လိုက်ပါ"

သူသည် စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်းရှေ့သို့ တိုးသွား လေသည်။

အမျိုးသမီးလေးများသည် တခစ်ခစ်ရယ်မောကြလေသည်။

"ကြည့်ကြစမ်းပါဦးကွယ်၊ သူ့ ပြောပုံကလေးက သနား စရာလေးပဲနော်"

ထိုမြင်ကွင်းကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ဝံကြောင်က
က ချစ်ချစ်အား တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါးဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘော
အတော်သိတတ်တဲ့ကောင်ပဲကွနော်"

ချစ်ချစ်က တီးတိုးပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြူးစားကြီးဟာ
ကိုယ်သူ့ ကောင်ကြီးတစ်ပါးလို သဘောထားတယ်၊ သူ့ဆီမှာ
တဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ထိန်းချုပ်ထား
ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ အထိအတွေ့နည်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
ကြာတော့ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်တာပေါ့"

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းလင်းဝါးက အကောင်းဆုံးသရုပ်
လျက် ရှိနေချေပြီ။

"ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသည်းနှလုံး
အင်မတန် ကြင်နာနူးညံ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာက တကယ့်ကို အခက်ကြုံနေရ
ခင်ဗျားတို့မသိရင်လည်း ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောကြီးထဲမှာ
ကြပ်နေတဲ့လူတွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက်အသတ်ခံရ

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ထိခိုက်စွာပြောနေသည်။

မိန်းကလေးများသည် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်မိလေ

"အင်း- ရှင့်အခြေအနေဟာ တော်တော်ဆိုးနေတာပဲ

"မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ အတော့်ကို အခြေအနေ ဆိုးနေ
ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတာ ကျုပ်အဖြစ်မျိုးပါ၊ ကျုပ်
သေရဲကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်မသေ

များတို့ကို တစ်ခုလောက်တောင်းပန်ပါရစေ"

မိန်းကလေးများမှာ ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားကြောင့် စိတ်
ထိခိုက်နေကြသည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးက ပို၍စိတ်ထိ
ခိုက်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမကပင်ချက်ချင်းမေးလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရှင့်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ကတိ
ပေးပါတယ်၊ ပြော ရှင်ဘာလိုချင်လဲ ပြောပါ"

သူမ၏စကားသည် အဆုံးအစမရှိ သဘောသက်ရောက်
မှုကြောင်း ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားသဖြင့် မျက်နှာတစ်
ခုလုံး နီမြန်းသွားလေသည်။ ကျန်အမျိုးသမီးလေးများသည်လည်း
မျက်နှာဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးနည်းတူ ပန်းသွေးရောင် ရက်သွေးများ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက မိန်းကလေးများ၏ မျက်နှာများကို
ကြကွဲသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ၏
ရင်တွင်း၌ကား မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ချင်နေမိလေသည်။ သူ
သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချရင်း--

"မိန်းကလေးတွေနဲ့အတူတူ အရက် တစ်ခွက်လောက်
သောက်လိုက်ရရင် ကျုပ်ဘဝမှာ သေပျော်ပါပြီဗျာ"

မိန်းကလေးများမှာ အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား
ကြသည်။ သူတို့မျှော်လင့်ထားကြသည်မှာ အခြားကိစ္စဖြစ်၏။ နပျို
များသော ဝမ်းလင်းဝါးအတွက် သူမတို့အားလုံး အစွမ်းကုန်
လိုက်လျောရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။

သို့သော် ဝမ်းလင်းဝါး တောင်းဆိုသည့်ကိစ္စမှာ သူတို့နှင့်
အတူ အရက်သောက်ရံမှုသာဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးက အံ့ကြိတ်ရင်း ကြ
မနိုင် ခဲမရ မေးလိုက်လေသည်။

"ရှင်လိုချင်တာ ဒီလောက်ကလေးပဲလားရှင်"

ဝမ်းလင်းဝါးက မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေ

"ဒီအခွင့်အရေးလေးပေးရင် ကျေနပ်လှပါပြီဗျာ၊ ခင်
တို့ ခွင့်မှ ပြုနိုင်ကြပါ့မလားဗျာ"

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်အမျိုးသမီးလေးက တံတွေးတစ်
တွေးလိုက်ပြီး---

"ရှင်ဟာ လူကြောင်ပဲ"

"ဗျာ- ကျုပ်- ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ ကတိအတိုင်း ခွင့်
နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

မိန်းကလေးက အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်လို
နာကြည်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

"ရှင့်လောက်မိုက်တဲ့လူ ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး
လား။ ရှင်သာ စောစောက တခြားကိစ္စမျိုး တောင်းမယ်
ကျွန်မတို့အားလုံး လိုက်လျောသဘောတူကြမှာ အသေအချ

ဝမ်းလင်းဝါးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်လေ

"ဒါ- ဒါဖြင့် ကျုပ်အခု"

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းကလေးသည် ဝမ်းလင်းဝါးအ
ချဉ်းကပ်လာပြီး ပါးကိုတစ်ချက်ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ထို့နေ
တခစ်ခစ် ရယ်မောရင်း---

"ရှင်ဟာလေ တကယ့်လူပေါကလေးပဲ၊ အခုတော့
နောက်ကျသွားပြီ၊ ရော့ အရက်အိုး အရက်ခွက်ထဲငှဲ့ထည့်ပေး

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဘာမျှ မသိနားမလည်သည့် ရိုးအအ
လူတစ်ယောက်ပမာ ဦးခေါင်းကိုငုံ့လျက် အရက်ခွက်များထဲသို့ အ
ရက်များ ငှဲ့ထည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးကလေးများသည် အရက်
ခွက်ကို ကိုယ်စီကောက်ကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းကလေးက--

"သိပ်လဲ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ အရက်သောက်ပြီးတဲ့အခါ
ကျတော့ ရှင့်အတွက် အခွင့်အရေး ကြုံချင်ကြုံလာဦးမှာပေါ့"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အရက်ခွက်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ
သည်။

မိန်းကလေးများက ဝမ်းလင်းဝါးအား ဝိုင်းကြည့်နေပြီး
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြသည်။

"အရူးကလေး၊ တကယ့်အရူးကလေးပဲ"

သူတို့သည် အရက်ခွက်များကို ကိုယ်စီမော့သောက်လိုက်
လေသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းပြောနေသည်။

"ကျုပ်ကလည်း ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ကြုံချင်တာပါပဲဗျာ၊
အခုလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း နမြောတသတာပါပဲ"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က---

"ရှင်က ဘာတွေ နမြောတသဖြစ်နေရတာလဲ"

မိန်ကလေးငါးယောက်တို့သည် ရုတ်တရက် သူတို့၏
လည်ပင်းများကို ပွတ်သပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ လှပ
သော နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် ကြောက်လန့်တကြား ပွင့်ဟ
လာကြသည်။ သူတို့၏ ကြည်လင်ရှန်းတောက်သည့်မျက်လုံးများ၌
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အရိပ်အယောင်များ အစားထိုးဖုံးလွှမ်း

လာလေသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဟစ်အော်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် အသံ လုံးဝ မထွက်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့သည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ လမ်းလျှောက်ကြပြီး နောက်ဆုံး ပျော့ခွေ လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေမိသည်။

"နမြောပါတယ်ကွာ၊ နမြောပါတယ်၊ မင်းတို့လို လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငါ လုံးဝ မသတ်ချင်ဘူး။ မလွှဲသာလို့ သတ်လိုက်ရတာပါ။ ငါ့စိတ်ထဲ လုံးဝမပျော်ရွှင်မိပါဘူးကွာ"

သူသည် ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ချစ်ချစ်တို့အား အချက်ပြလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်နှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့သည် ဝမ်းလင်းဝါးအနီးသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက--

"သည့်ထက် အဆိပ်တက်မြန်တဲ့ အဆိပ်မှုန့်မျိုး ရှိပါဦးမလား"

ဝံကြောင်ကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"အင်း- ဒီဂူထဲမှာ ခဏတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပြီပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ စင်လုံ အမြန်ဆုံးရောက်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာပဲ၊ ဒါမှ- ဒီက အမြန်ဆုံးခွါနိုင်မှာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက် ပြောလိုက်သည်။

"သူမြန်မြန်ရောက်လာရင် ရောက်လာ၊ ရောက်မလာရင်တော့---"

"ဘာလဲ မရောကလာရင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင်က မစောင့်တော့ဘူးဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး"

"ရှင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူပဲ၊ သူသာ ဦးမဆောင်ရင် ရှင် ဒီနေရာတောင် ရောက်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကျေးဇူးကို ရှင်မို့လို့ မထောက်တယ်"

"ဘာထောက်ရမှာလဲ၊ သူ့ကြောင့်မဟုတ်ရင် ကျုပ်လည်း ဗိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဝေဝေရဲ့ လက်ထဲ မကျရောက်ဘူး။ ကျုပ် ကျွဖြစ်ရတာ သူ့ကြောင့်ဗျ"

ချစ်ချစ်က အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

"ဒီစကားမျိုး ဘာလို့ စင်လုံရှေ့မှာမပြောတာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြောလိုက်လေသည်။

"မပြောဝံ့လို့ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ- ကျုပ်ဖြေတာကို ခင်ဗျား ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားမိတော့သည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး မင်းကို လူနည်းနည်း ဆန်လာပြီလို့ ငါက ထင်ထားမိတာ၊ ဘယ်မှာ လူဆန်လို့လဲကွာ၊ မင်းရဲ့တိရိစ္ဆာန်စိတ်ကတော့ တစ်သက်လုံးပျောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့ကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ဝံကြောင်ကလေး၏လက်မောင်းကို အသာအယာဆွဲရင်း--

"နောင်ကြီး ဝံကြောင်ကလေး- ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒီနေရာမှာ တစ်မိနစ်ပိုနေရင် တစ်မိနစ်ပိုပြီး အန္တရာယ်

ကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ စင်လုံတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ယောက်ကအသေခံကြမလား။ လေးယောက်စလုံး သေတာထ စာရင် တစ်ယောက်တည်းသေတာက တော်သေးတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ယောက် အသက်ရှင်လွတ်မြောက်သွားရင် စင်လုံကကျေနပ်မှာ

ချစ်ချစ်က ဒေသတကြီးအော်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်းပါ- ရှင်မို့လို့ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်ပြေ ထွက်ဝံ့တယ်”

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စင်လုံဆိုရင် ကျုပ်ပြောတဲ့စကားမျိုး ပြောမှာပဲဗျ၊ စင် က အစိပ္ပါယ်မရှိတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး”

ချစ်ချစ်သည် ဝံကြောင်ကလေးအား စိုးရိမ်တကြီး ကြ လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးဝံကြောင်ကလေး ရှင်ကော--”

“ငါကတော့ စင်လုံကို မထားပစ်ခဲ့နိုင်ပါဘူးကွာ”

ချစ်ချစ်၏ရင်ထဲ၌ အလုံးကြီးကျသွားလေတော့သည် ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ပျက်သံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို နည်းနည်း ပြန်သ သပ်ကြည့်ကြပါဦး။ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ အခုအချိန်မှ စင်လုံတစ်ယောက်တည်းအပေါ် အာရုံစိုက်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ သုံ ယောက်က သူ့အာရုံက လွတ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လော လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးနိုင်ခွင့်ရနေပြီလဲ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး အမိအရ မသုံးနိုင်ရင် ကျုပ်တို့လောက် မိုက်တဲ့လူ ဒီလောက ရှိပါဦးမလား”

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ချစ်ချစ်နှင့် ဝံကြောင်ကလေးတို့ကို ကဲခတ်လိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်လေသည်။

“နောက်တစ်ခု ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြပါ၊ ကျုပ်တို့ လွတ် မြောက်သွားရင် စင်လုံဟာ သူ့တစ်ကိုယ်တည်းလွတ်မြောက်အောင် ရုန်းဖို့ မခက်တဲ့လူပါ၊ သူ့စွမ်းရည်မျိုး ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့မှာ မရှိ ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ငဲ့နေရတာနဲ့ သူ့ခမျာလွတ်လွတ်လပ်လပ် မလှုပ် ရှားနိုင်ပဲဖြစ်နေရတာပါ”

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားကို လက်ခံ ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ သူတို့သုံးယောက် လွတ်မြောက်သွားလျှင် စင်လုံအဖို့ လွတ်မြောက်ရန် မခဲယဉ်းဟု သူယုံသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း- စဉ်းစားစရာပဲလေ”

ချစ်ချစ်သည် ဝံကြောင်ကလေးအား တစ်ချက်မျှ ရှုးရှုး ရှဲ့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပေ့ရှင်၊ ကဲ- ရှင်တို့သာ ထွက်သွားကြပေ တော့---”

ဝမ်းလင်းဝါးက အားတက်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကကော”

“ကျွန်မလား- ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဒီနေရာက စောင့် မယ်၊ သူ မလာမချင်းစောင့်မယ်”

“သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူးဆိုရင်ကော”

“ကျွန်မကတော့ စောင့်နေမှာပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး”

"ရှင်တို့အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိချင်မှ ရှိမယ်၊ ကျွန်မအတွက် ကတော့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မသေသည်အထိ ဒီနေရာက စောင့်နေမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက ဝံကြောင်ကလေးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြော လိုက်လေသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကြိုးကြာမောင်နှံလို တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက်မှီပြီး အသက်ရှင်နေကြတာပဲ၊ ခင်ဗျား ကော သူတို့နဲ့အတူတူ အသေခံတော့မလို့လား"

ဝံကြောင်ကလေးက---

"ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ လိုက်ပါတော့မယ်ခင်ဗျာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် အော်ဟစ်ရယ် မောလိုက်လေသည်။ သူ အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့ဘက် အင်အားသာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

"ဒါမှပေါ့ဗျ၊ နေရာတကာမှာ လေးနံ့စားထစ် တရားသေ ကြီး စွဲမှတ်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ် လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရတယ်"

ချစ်ချစ်သည် ကြေကွဲစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရယ် သံနှင့်အတူ ငိုသံပါရောနှောပါဝင်နေသည်။

"အင်း- မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ ဒီလိုမျိုးတွေ ပဲပေါ့နော်၊ အစ်ကိုကြီးဝံကြောင်ကလေးကို ကျွန်မ လူကဲခတ်မှာ ခဲ့ပြီပေါ့"

"ချစ်ချစ်- နင်လည်း ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ"

"သွားစမ်းပါရှင်၊ မြန်မြန်သွားကြစမ်းပါ၊ ရှင်တို့မျက်နှာတွေ

ကို မမြင်ပါရစေနဲ့တော့"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် အေးစက်စက်ရယ်မောရင်း တစ်ခွန်း ချင်းပြောလိုက်လေသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ ရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်တို့နဲ့အတူ တူပဲ ခရီးသွားကြရမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် စကားမဆုံးမီ ချစ်ချစ်ထံသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်သွားပြီး ချစ်ချစ်၏သွေးကြောင်းနေရာကို ထိုးပိတ်လိုက်လေ တော့သည်။

ချစ်ချစ်၏သိုင်းပညာမှာ သာမန် အဆင့်မျှသာရှိ၍ ဝမ်း လင်းဝါး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ချစ်ချစ်ခမျာ မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်း နိုင်တော့ပေ။

❁

စင်လုံသည် သူ၏နောက်သို့ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး ခန် ချဝင်ရောက်လာသည်ကို ရုတ်တရက် ခံစားသိရှိလိုက်လေသည်။ တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည့် ရွှင်ပျော် ပျော်မြို့စားကြီးသည် အပျော်အပါးနှင့် ကာမသုခ အမျိုးမျိုး ခံစား နေသည့်တိုင် လုံးဝ စွမ်းရည်လျော့ပါးခြင်းမရှိသေးချေ။

စင်လုံသည် ရှိရှိသမျှ ပညာကုန်သုံး၍ ခံနေရသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေး လိုက်လေသည်။

"ရေ့က ပိတ်ထားကြ"

စင်လုံ၏ရှေ့၌ ဓားရောင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားလေ တော့သည်။

"ဓားတွေ ချလိုက်စမ်း"

စင်လုံ၏အော်သံသည် ကောင်းကင်ယံသို့တုန်ဟည်းသွား လေသည်။ စင်လုံသည် ဓားရိပ်များကြားသို့ ဝုန်းခနဲဝင်ရောက် သွားလေသည်။ စင်လုံ၏လက်ဝါးများ တရိပ်ရိပ် လှုပ်ရှားသွားသည် နှင့်အတူ ဓားကိုင်ထားသည့် သိုင်းသမားအတော်များများ လွင့်စဉ် ထွက်ကုန်ကြလေသည်။

"တိရိစ္ဆာန်ကောင်တွေ၊ ဘာမှ သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင် တွေ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စာကြီး၏အော်ငေါက်သံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လဲကျနေသူများ ဒယိမ်းဒယိုင်ထလာချိန် တွင် စင်လုံနှင့်ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးတို့ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့မြင်လိုက်ရတော့ချေ။

စင်လုံနှင့် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးတို့သည် လိုက်တမ်း ပြေးတမ်းကစားနေသည့်အလား ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးလွှားနေလေ သည်။

နီကိုဟိုလင်သစ်တော၏ အချက်အချာကျသည့် နေရာ များ၌ ချုံခိုတပ်သားများရှိနေကြသော်လည်း သူတို့သည် စင်လုံကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ထိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သို့သော် မရပ်မနားပြေးလွှားနေရသည့်စင်လုံမှာ နဖူးမှ ...ကျနေရသည်။ သံမဏိဖြင့်တည်ဆောက်ထားသည့် ခန္ဓာ ...ဖြစ်စေဦးတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင် ပြိုလဲကျမည်သာဖြစ် ...။ သွေးသားနှင့်တည်ဆောက်ထားရသည့် သာမန်လူသားဖြစ် ...စင်လုံမှာ အဘယ်မှာလျှင် ဆိုဖွယ်ရှိအံ့တော့နည်း။

ယခုအချိန်တွင် သူ့ရဲဘော် သုံးဦးထံသို့ အရောက်ပြေး ...မှာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်လု၍ ...ရချိန်၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အခြားသူ၏ အရေး ...ကို တွေးတောကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် စင်လုံသည် စင်လုံသာဖြစ်သည်။ အခြားသူ ...ယောက်မဟုတ်ပေ။ တစ်ချိန်တည်း၌ သူ့အသက် လွတ်မြောက် ...ကို တွေးနေသကဲ့သို့ သူ့ရဲဘော်များ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ... တွေးတောနေသည်။

မနုဿသားကောင်နောက်သို့ မနုဿမုဆိုးများ တဝေါ ...လိုက်လျက်ရှိနေချေသည်။ နီကိုဟိုလင် သစ်တောတစ်ခုလုံး ...ကျက်ကျက်ဖြစ်နေချေသည်။

...ရောင်တလက်လက် ဓားရောင်တဖွေးဖွေးဖြစ်နေချေပြီ။ ...ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဟိန်းဟောက်သံကလည်း တစ်တောလုံး ...လျက်ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ် စင်လုံသည် သူ့ရှေ့၌အလံတိုင်ကြီးတစ်ခုကို မြင် ...ရလေသည်။ ထိုအလံတိုင်ကြီးသည် နီကိုဟိုလင်သစ် ...ကြီး၏ အမှတ်အသားအလံတိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

သစ်ပင်များထက်ပိုမိုမြင့်မားပြီး ထိပ်ဆုံး၌ကြက်လျှာစွန်း

အလံတစ်ခုလွှင့်ထူထားသည်။ ကြက်လျှာစွန်းအလံပေါ်၌ "နို
လင် သစ်တောဥယျာဉ်" ဟူသော စာတန်းရေးထိုးထားလေသ

ထိုအလံတိုင်အနီးသို့ ပြေးလာခြင်းသည် သူ့အမှာ
ကြောင်း မကြာမီပင် စင်လုံသိလိုက်ရလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအလံတိုင်၏အလယ်လေ
တွင် အားကောင်းသော မီးအိမ်တစ်ခုကိုင်ထားသည့်
တစ်ယောက်က စင်လုံပြေးသည့်နေရာသို့ မီးအိမ်အလင်းရော
ထိုးညွှန်ပြနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အရပ်ရစ်မျက်နှာမှလိုက်လာကြသည့် ရှင်ပျော်ပျော်
ကြီး၏တပည့်များသည် စင်လုံ၏နေရာကို မီးအလင်းရောင်ဖြ
လိုက်ရသောကြောင့် တစ်နေရာတည်းသို့ စုဝိုင်းလိုက်လာကြ
သည်။ စင်လုံမှာ စက်ဝိုင်းတစ်ခုထဲ၌ အမိခံလိုက်ရသကဲ့သို
ကွက်မရှိတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အချုံခံနေရသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ထိုအခါမှ ရယ်မော
တော့သည်။

"စင်လုံ ဒီအချိန်မျိုးမှာတောင် ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေ
လား။ ပြေးလို့ကော လွတ်မယ်ထင်နေသေးသလား။ ဖားကို
ခရုခုန်ရင် အိုင်ပျက်ရုံပဲ ရှိတော့မပေါ့ကွာ၊ ဟား-ဟား-ဟာ

စင်လုံသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း အော်ဟစ်ရယ်မေ
လေသည်။

"အသက်ပျောက်ပြီး ခေါင်းထဲ မရောက်မချင်း
တော့ အရှုံးမပေးဘူးဗျ၊ လေ့ခွက်ချည်းကျန် အလံမလုံ
စကားပုံကို ခင်ဗျားကြားဖူးရဲ့လား။ ကျုပ်မှာ အင်အားအ

ရှိသေးတယ်၊ ဟား-ဟား-ဟား"

စင်လုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးလျက် ခုန်တက်သွားသည်။ လေထဲ၌ ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပျံဝဲ၍တက်သွားသည့်အလား ခုန်ပျံတက်သွားသည့် စင်လုံအား ကြည့်လျက် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

"စင်လုံရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ ငါ့ထက်မညံ့ပါလား"

သူသည် စင်လုံ၏နောက်သို့ ခုန်ပျံ၍တက်လိုက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တဂိုးဂိုးမြည်သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအသံများကား ပစ်မှတ်သဖွယ် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည့် စင်လုံအားပစ်လိုက်လိုက်သည့် မြားသံများသာတည်း။

စင်လုံသည် ထိုအချက်ကို မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်ရာ သူ မရောက်ရှိနေသည့် သစ်ကိုင်း၏အပေါ်ဘက်ရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ထပ်မံခုန်တက်သွားပြန်သည်။

ထိုသစ်ကိုင်းမှနေ၍ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးလျက် ထပ်မံခုန်တက်လိုက်ရာ သူသည် အလံတိုင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားသို့ ပျံဝဲတက်သွားပြန်လေသည်။

လေထုကို ထိုးခွဲလာသော မြားများသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် မှ တဂိုးဂိုးအော်မြည်ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

အလံတိုင်ထိပ်ရှိ သိုင်းသမားကြီးများမှာ စင်လုံက သူ့ထံသို့ ပျံဝဲဖွယ်ရာ ခုန်တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သေသေသွားတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာ၍ စင်လုံအား ဆီး၍ ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်- စင်လုံ၏ သံမဏိလက်ချောင်းများသည် ခြေထောက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းကိုင်မိသွားလေသည်။ သိုင်းသမားကြီးမှာ တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရပြီး အလံတိုင်အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

စင်လုံကမူ ဆောင့်ဆွဲအားကို တန်ပြန်အသုံးပြုလျက် အလံတိုင်ပေါ်သို့ ဖက်တွယ်ရောက်ရှိသွားသည်။ စင်လုံသည် အလံတိုင်ထိပ်များသို့ ရစ်ပတ်ထိုးတက်သွားလေသည်။

အလံတိုင်ထိပ်ဖျားသည် ခွါက်ဟိုလင်သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စီးမိုးနေသည့် အမြင့်မျိုးရှိရာ ထိုထိပ်ဖျား၌ ရှိသော စင်လုံ၏အင်္ကျီစသည် လေထဲ၌တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ အလံတိုင်၏အောက်ခြေပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးနှင့်တကွ သူ၏တပည့်အပေါင်း သောင်းသောင်းဖျဖျ ရှိနေကြလေသည်။

မြေပြင်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်မြားများသည် စင်လုံအားလုံးဝ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စင်လုံရှိသည့်နေရာသို့ မြားရောက်သွားသည်နှင့် ထိုမြား၌ အရှိန်အဟုန် လုံးဝမရှိတော့ဖြစ်သည်။ စင်လုံသည် သူ၏အင်္ကျီကိုချွတ်၍ မြားများကို ဆေးစွာပင် ခါယမ်းထုတ်နေသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ မင်းဒီလောက်တောင် အတွေးအခေါ်ညံ့ရသလား၊ အဲဒီအလံတိုင်ပေါ်မှာ မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မှာလဲ

စင်လုံက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ စင်လုံအဖို့ကား ထိုသို့အားရပါးရရယ်နိုင်အောင်ပင် အမောပြေနေလေပြီ။

"ဟား-ဟား-ဟား-ဟား ကျုပ်ဒီအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေနိုင်တယ်၊ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ပြဿနာပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကိုမြင်တွေ့နေရက်သားနဲ့ ကျုပ်ကို တက်ပြီးမဖမ်းနိုင်တာဘဲ၊ ရက်စရာ မကောင်းဘူးလားဗျ၊ ဒီနေရာမှာ ကျားနဲ့ဆင်လယ်ပြင်မှာတွေနေကြတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အောက်မှာ ခွေးအ,တွေ ဝိုင်းစောင့်နေသလို ခင်ဗျားတို့စောင့်နေကြတာကို ကျုပ်ကတော့ ဂုဏ်ယူတယ်ဗျာ၊ စင်လုံတဲ့ဗျာ၊ စင်လုံထဲရှိတယ်၊ ကြောက်တဲ့လူ တက်မဖမ်းနဲ့ဗျို့ ဟား- ဟား- ဟား---"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာတော့သည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည်လည်း ဝင်းဝင်းတောက်လာလေသည်။

"ငါက မင်းဆီကို တက်မလာဝံ့ဘူးထင်နေလို့လား"

သူသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ သစ်ပင်ကြီး၏သစ်ကိုင်းကြီးသည် သူ၏ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ခါယမ်းနေလေသည်။ သူသည် သစ်ကိုင်းကြီး၏ ခါယမ်းတွန်းအားနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာတို့ကို အသုံးပြုကာ အလံတိုင်ထိပ်ဖျားဆီသို့ ခုန်ပျံတက်သွားလေသည်။

သို့သော် စင်လုံ၏လက်ထဲ၌ရှိနေသော အင်္ကျီသည် မည်းမှောင်သည့် မိုးသားတိမ်လိပ်များထဲ၌ လွင့်မျောနေသည့်ပမာ တလူ

လူလွှင့်လျက်ရှိသည်။ ပေါ့ပါးလှသည့်အင်္ကျီသည် စင်လုံ၏လက်ထဲ ပိဿတစ်ထောင်လေးသည့် လက်နက်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံအား ပြင်းထန်သော လက်သီးတိုက်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်သည့်ပြင်၊ လက်တစ်ဖက်က အလံတိုင်အားဖမ်းကိုင်ရန် ရည်ရွယ်သည်။ သို့သော် သူ၏နားတွင်းသို့ တဖြန်းဖြန်းမြည်သံကြားလိုက်ရပြီး ပြင်းထန်သော လေအဟုန်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

စင်လုံ၏ အင်္ကျီလှုပ်ယမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လေထုဖြစ်သည်။ အင်္ကျီစသည် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ မျက်နှာသို့ လာရောက်ရိုက်ခတ်တော့သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံ၏သိုင်းပညာ အတ မျှ မြင့်မားလှကြောင်း ယခုမှသိရတော့သည်။ သူသည် လက်သီးတိုက်ကွက် မထုတ်နိုင်တော့ဘဲ စင်လုံ၏အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။

အကယ်၍ အင်္ကျီကိုလှမ်းဆွဲမိပါက ထိုဆွဲအားကို သုံးပြုလျက် စင်လုံ၏အထက်သို့ ခုန်တက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော်---

"ဖြန်း--"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက သူ၏အင်္ကျီစကို ကိုင်မိလိုက်သည်နှင့် စင်လုံသည် သူ၏အတွင်းအားကိုသုံး၍ လက်ကို တွန်းလိုက်သည်။ အင်္ကျီသည် ခါးလယ်မှစုတ်ပြဲသွားလေသည်။ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားကာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

သို့သော် ရွှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီးသည် ဣန္ဒြေရရပင် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားပါသည်။

စင်လုံက အားရပါးရ အော်ဟစ်ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

"သိပ်လှတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားပဲဗျာ၊ ကျသွားတာကတော့ ကယ်လှတယ်၊ တက်မလာနိုင်တဲ့ အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းညိုပုပ်သွားလေသည်။ စင်လုံ၏ချီးကျူးသလိုလိုနှင့် သရော်လိုက်သည့် စကားက သူ့အရှိုက်အား တိုက်ရိုက်ထိသွားလေသည်။

"ပေးစမ်း"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ့အနီးရှိ လေးသည်တော် ဦး၏ လက်ထဲမှလေးကြီးကို လုယူလိုက်သည်။ လေးညှို့ကို ကုန်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

"ငါ့မြှားက မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲကို ဖောက်မသွားဘူးဆိုရင် ချင်တိုင်းပြောပေါ့ကွာ"

သို့သော် လေးကိုင်းသည် တဒင်္ဂအတွင်း၌ ပွတ်ခနဲကျိုး တော့သည်။ သူသည် လေးကျိုးကြီးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပစ်လိုက်လေသည်။

"ပေးစမ်း နောက်ထပ် လေးကိုင်းတစ်ခု"

ထိုလေးကိုင်းသည်လည်း ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဆွဲ ကို မခံနိုင်ဘဲ ကျိုးရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လေးကိုင်းများ ကိုင်းပြီး တစ်ကိုင်း ကျိုးကုန်လေသည်။ စင်လုံအား ပစ်ခတ် ည့်အခွင့်သို့ မရောက်တော့ပေ။

"ဖြောင်း- ဖြောင်း- ဖြောင်း- ဖြောင်း"

အလံတိုင်ထိပ်မှတီးလိုက်သည့် စင်လုံ၏လက်ခုပ်သံမ ပေတည်း။

"ဟား- ဟား- ဟား ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ခွမ်း ဗလကတော့ တကယ့်ကိုကြီးမားပေတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အဖိုး လေးကိုင်းတွေကျိုးကုန်တာကို နမြောသဗျို့"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံ၏ သရော်စကား သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ သူသည် အလံတိုင်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချ လျှောက်လာသည်။

"စင်လုံ- စင်လုံ မင်းဟာ ငါ့လက်ထဲမရောက်သေးသ ထောင်ခံနေဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့အစွမ်းကို ကြည့်ဦးပေါ့ကွာ"

သူသည် ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူ၏လက် စောင်းသည် လေထဲ၌ "ရွှမ်း" ခနဲ မြည်ဟည်းမြောက်တက်လာ အလံတိုင်ကြီးအား ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

"ဖြောင်း"

"ဝုန်း"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ တပည့်လက်သားများသည် ယံပွင့်ထွက်လုမတတ် ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြသည်။

စင်လုံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျိုးကျသွားသည့် အလံတိုင် အတူ ကပ်ပါသွားသည်။ အလံတိုင်သည် ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စား ၏အိမ်ဆောင်ပေါ်သို့ ကျိုးကျသွားလေသည်။

စင်လုံ၏အော်ပြောသံသည် လေထဲ၌ လွင့်ပျံကျန်ရစ် လေသည်။

"ကျုပ်ကလည်း အဲဒီ လက်ရည်ကို မြင်ချင်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာပဲဗျို့ သွားပြီ"

"ဝုန်း--"

ကျိုးကျလာသည့် အလံတိုင်ကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးအုတ်ကြွပ်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ခြေထောက်ဆောင့်ရင်းဒေါသတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"အိမ်ကိုဝိုင်းထားကြ၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်လည်း ကြည့်ထားကြ"

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ တပည့်လက်သားများသည် ရှိုက်ဟိုဝမ်ဂေဟာကြီးကို ဝိုင်းစဉ်ကကဲ့သို့ အထပ်ထပ်ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြန်သည်။

လေးညှို့များကိုဆွဲတင်ထားသည့် လေးသည်တော်များကလည်း အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ မမှိတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် တ ဟား ဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလေသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား စင်လုံ-စင်လုံ မင်းက သေလမ်းကိုမှရွေးလာတာကိုးကွ၊ အေးလေ၊ တကယ်တော့လည်း မင်းအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ပြေးစရာမရှိတော့လည်း ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလာရတော့တာပေါ့"

ထိုစဉ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းနံပါတ်စဉ်တစ် ရောက်ရှိလာပြီ။ ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

"သခင်ကြီး ဒီအိမ်ကို မီးရှို့ပစ်ရမလားခင်ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် မြင်းစီးသူရဲကောင်း၏ စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးများတဝင်းဝင်း တောက်ပသွားတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ကြီးကို မီးရှို့ပစ်ရန် သူစိတ်ကူးမရခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မြင်းစီးသူရဲကောင်း၏အကြံဉာဏ်ကို လွန်စွာသဘောကျသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ကြည့်၍ အော်လိုက်လေသည်။

"စင်လုံ- ငါ ဒီကနေ တစ်ကနေ တစ်ရာအထိရေတွက်မယ်၊ မင်းထွက်လာပြီး အဖမ်းခံ၊ အဖမ်းမခံရင်တော့ တစ်အိမ်လုံးပြာကျအောင် မီးရှို့ပစ်မယ်"

နံ့ပါတ်စဉ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

"စင်လုံ ဒီတစ်ခါတော့ နဂါးလိုလည်း မြေမလျှိုးနိုင်တော့ဘူး မှတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ"

❁

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါး၏လက်ချက်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် လဲကျလျက် ရှိနေချေပြီ။ ဝမ်းလင်းဝါးက ဝံကြောင်ကလေးအား ပြောလိုက်သည်။

"ဝံကြောင်ကလေး- ခင်ဗျားကိုတော့ ကြိုတင်ပြောထားမယ်ဗျို့ ၊ သူ့ကိုသတ်ချင်လို့ အခုလို လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားစေချင်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဒီမှာသေပြီးမကျန်စေချင်လို့ပါ။ အခုဆိုရင် ချစ်ချစ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ ခရီးထွက်လို့ဖြစ်ပါပြီ"

ချစ်ချစ်မှာ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ချေ။ ဝံကြောင်ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးက ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ- ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ မြန်မြန်ထက်ထက် ထွက်ပြေးကြစို့"

သူသည် ချစ်ချစ်အား ပွေ့ချီလိုက်လေသည်။

"ကျုပ်တို့ ဟောဒီ ကျောက်ဂူကို အပြင်ဘက်က ပတ်ပြီး ထွက်ကြမယ်၊ ခင်ဗျားက ရှေ့ကထွက်ပေတော့၊ ရန်သူ့အရိပ်အယောင်ကိုလည်း စနည်းနာရင်းပေါ့ဗျာ"

ဝံကြောင်ကလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။

"ငါပဲ ချစ်ချစ်ကိုပွေ့ထားပါမယ်ကွာ၊ မင်းက စနည်းနာ ထွက်ပြီး ရှေ့က လမ်းပြပေတော့"

ဝမ်းလင်းဝါး မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် စနည်းနာထွက်တာက ပိုကောင်းမယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ကဲရော့ ချစ်ချစ်ကို ခင်ဗျားပဲပွေ့ခဲ့ပါ"

သူသည် ချစ်ချစ်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဝံကြောင်ကလေးထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ဝံကြောင်ကလေးက လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝမ်းလင်းဝါး၏လက်နှစ်ဖက်စလုံး ကျဉ်သွားလေသည်။ ဝံကြောင်ကလေး၏ သံမဏိလက်ချောင်းများက ဝမ်းလင်းဝါး၏လက်ကောက်ဝတ်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိပေပြီ။

ဝမ်းလင်းဝါးက အထိတ်တလန့်အော်လိုက်လေသည်။

"ဝံကြောင်ကလေး- ဒါဘာလုပ်တာလဲ- ဘာသဘောလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် လုံးဝ စကားမပြောဘဲ သူ့ အတွင်းအားကို ထုတ်နေသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးမှာ နောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့ဘဲ ဒူးတုပ်ကျသွားလေသည်။ သူသည် အသံပြာပြာဖြင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ခင်ဗျားပဲ သဘောတူပြီးတော့"

ထိုအချိန်တွင် ချစ်ချစ်မှာ ဝမ်းလင်းဝါး၏လက်ထဲမှ ကြီးပေါ်သို့ ကျနေပြီဖြစ်သည်။ ဝံကြောင်ကလေးက ချစ်ချစ်အား တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းလင်းဝါးဘက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်သည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး မင်းက ဝံကြောင်ကလေးကို မင်းလိုလူ များမှတ်နေသလား။ ဝံကြောင်ကလေးဟာ တေလေကြမ်းပိုးလိုနေ တယ်၊ အရက်သောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မတော်မတရား အလုပ် မျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ငါ့ကို မင်းလို ယုတ်မာတဲ့လူ ဖြစ်မ တယ်လို့ အကဲဖြတ်မိရင်တော့ မင်းမှားပြီ"

ဝမ်းလင်းဝါး၏မျက်နှာမှ ဆီးကင်းခံနဲ့ ချွေးသီးချွေးပေါက် များလိမ့်ဆင်းလာသည်။ သူသည် တုန်ယင်စွာရှင်းပြနေသည်။

"ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ သဘောတူညီချက်အရ လုပ်ရတာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုအတင်းအကျပ်ခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ အခု

က ကျုပ်ကိုထောင်ဖမ်းတဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား ဒီလိုထောင်ဖမ်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ငါလုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပါဘူး။ မင်းဆီက နည်းရတာပဲ၊ ဒီလိုနည်းမျိုး သုံးတဲ့အတွက် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ မင်းသိအောင် အခုလိုလုပ်ရတာပဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ခင်- ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ"

"မင်းကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟုတ်လား။ ငါက မင်းကို သတ်မလို့ကွ- သတ်မလို့၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိပ်ကြောက်မသွားပါနဲ့၊ နောက်ပိုင်းမှာ ငါစိတ်ပြောင်းသွားတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ငါ့အတွက် အဓိကရန်သူဟာ မင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးပဲဖြစ် တယ်၊ မင်းကိုသတ်လိုက်ရင် ငါတို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး သတ်ဖြတ်ကုန်ပြီလို့ မြို့စားကြီးက ထင်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ သိပ်ပြီး ကျေနပ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ ဟားတိုက် ရယ်မောလိမ့်မယ်၊ ငါက ဒီလို အရယ်မခံနိုင်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းလင်းဝါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဝမ်းလင်းဝါးကို ရူးရူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက် တစ်ခွန်းချင်းပြောလိုက်လေသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး မင်းကို ငါအချက်နှစ်ချက်ပြောပြမယ်၊ တစ် ချက်က မင်းအတွက် သင်ခန်းစာ၊ တစ်ချက်ကတော့ ငါတို့ အားလုံး သိကြရမယ့် ဝတ္တရားပဲ၊ မင်းသိထားဖို့က လူတစ်ချို့ဟာ မလိမ် တတ်လို့ မညာတတ်လို့ မလိမ်မညာဘဲ နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့

ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကိုက မလိမ်ချင် မညာချင်လို့ပဲဆိုတာ မင်းရဲ့ အသည် နှလုံးက သိထားပါ။ သူတို့လိမ်ညာချင်ရင် မင်းလိုပဲ လိမ်တ ညာတတ်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ဒါက မင်းအတွက်သင်ခ တာပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြ ကျောက်ဂူအပြင်သို့ နားစွင့်လိုက်လေသည်။ မည်သည့်အသံ မကြားရသောအခါ ဝမ်းလင်းဝါးကိုကြည့်ကျက် ဆက်ပြောသည်

"ဒုတိယအချက်ကတော့ စင်လုံ ဘယ်အချိန်ပြန်လ ပြန်လာ ငါတို့အားလုံး စောင့်ရမယ်ဆိုတာပဲ၊ ငါတို့အားလုံး အသေ ခံ အငတ်ခံပြီး စောင့်ဆိုင်းရမယ့် လူတစ်ယောက် ဒီလောကထဲမ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ စင်လုံပဲဖြစ်မယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက ကြေကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပြောတာတွေ နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ပထမအချ ကတော့ တကယ့်ကို ကိုယ်တွေ့ခံစားရပြီး နားလည်လိုက်ရတာ ဒါပေမယ့် ဒုတိယအချက်ကတော့---"

"ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒုတိယအချက်က ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဒုတိယအချက်ကတော့ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ အဓိပ္ပါ မရှိတဲ့ ဝဋ္ဋရားကြီးတစ်ခုကို စောင့်ထိန်းရတာပဲလို့ ကျုပ်ပြောချ ပါတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ဒေါသတကြီးအော်လိုက်လေသည်

"ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘဲစောင့်ထိန်းရတာလို့ မင်းပြေ ရဲ့တာလဲ"

ဝမ်းလင်းဝါးက တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်

"စင်လုံဟာ ဒီနေရာကို ပြန်လာနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ တော့လို့ ကျုပ်က ပြောရဲတာပါ။ သူဟာ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး ရဲ့လက်ကလွတ်ဖို့ တစ်ရာနိုင်နှုန်းတောင် အခွင့်အရေးမရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ် ပြောရဲတဲ့အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ"

❁

"တစ်ဆယ်--"

"တစ်ဆယ်--"

"တစ်ဆယ်--"

နံပါတ်တစ်မြင်းစီးသူရဲ၏ အော်ဟစ်သံသည် ခွဲ့ကပ်ဟိုလင် သစ်တောကြီးတစ်ခုလုံးသို့ ပဲ့တင်ထပ်ကာ လွင့်ပျံသွားလေသည်။

စင်လုံရှိနေသည့် အိမ်ထဲမှမည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ မကြား ရဘဲဖြစ်နေသည်။ မြို့စားကြီးက အေးစက်စက်ရယ်မောလိုက်ပြီး-

"ကောင်းပြီ၊ စင်လုံ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီးပညာတွေ တတ်နေပြီလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့၊ မင်းကိုယ်မင်း မီးမလောင်ကျွမ်း နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့၊ အေးလေ- မီးလောင်လို့မှ မင်း မသေဘူးဆိုရင်တော့ မင်းဟာ တကယ့်ကိုပညာရှိတယ်လို့ ငါလက် ခံရတော့မှာပဲ"

သူသည် ခက်ထန်မာကျောစွာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"မီးရှို့လိုက်"

မီးပွင့်ကလေးများ မြောက်မြားစွာသည် အိမ်ဆီသို့ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ မကြာမီပင် တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများ ကြားလာရပြီး အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို မီးညွန့်မီးလျှံများ ဖုံးအုပ်ဝါးမျိုသွားလေတော့သည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံသည် မီးလောင်နေသံများကို ထွင်းဖောက်လျက် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"အားလုံးသတိထားကြ၊ ဝိုင်းထားတဲ့လူတွေ ကြားလပ်မရှိစေနဲ့၊ အဲဒီကြားထဲကမှ ဟိုကောင်ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ငါ့ဆီယူလာခဲ့ကြပေတော့"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏တပ်ဖွဲ့များသည် ကြောင်တစ်ကောင်မထွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ဘောင်တန်း ပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။ တပ်သားအားလုံး သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် မီးလောင်နေသည့်အိမ်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဤမျှ အလျှံတရဲရဲ ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်နေသည့် မီးများအကြားမှ မည်သည့်သတ္တဝါမျှ အသက်ရှင်ပြီး ပြေးထွက်သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

❁

ဝံကြောင်ကလေးသည် ချစ်ချစ်၏သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ချစ်ချစ် ပြန်လည်သတိရလာသည်။ သူမသည် သတိရလျှင် ရချင်း ဝံကြောင်ကလေး၏ရင်ဘတ်ကို တဝုန်းဝုန်း ရိုက်တော့သည်။

"တိရိစ္ဆာန်တွေ၊ ရင်တို့ဖာသာ ရင်တို့သွားကြပါလား။ ရင်ငါ တို့ ဘယ်တော့မှ အတူတူမသွားဘူး။ အသေခံမယ်ရင့် သိရဲ့ လား။ အသေခံမယ်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ချစ်ချစ်ထုသမျှ ငြိမ်ခံနေလိုက် သည်။ အတန်ကြာမှ--

"ချစ်ချစ် အခြေအနေကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို အရမ်းထုမနေစမ်းပါနဲ့ဟ"

"ဟင်း- ဘာအခြေအနေကိုကြည့်ရမှာလဲ၊ မကြည့်ဘူး"

"နင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး"

ချစ်ချစ်သည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာမြေ ပြင်ပေါ်၌လဲကျနေသည့် ဝမ်းလင်းဝါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏ ...၌ အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေသည်။

"ဒါ- ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဟင်"

ဝံကြောင်ကလေးက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက် သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ဝံကြောင်ကလေးဆိုတာ နှင် သလို လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေပြ တာပေါ့ကွာ"

ချစ်ချစ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းငုံ့သွားမိတော့သ ထို့နောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

"ကျွန်မ- ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို အထင်မှားခဲ့မိပြီပေါ့ ကျွန်မ- ကျွန်မကို အပြစ်မတင်လိုက်ပါနဲ့နော်"

ဝံကြောင်ကလေးက ပြုံးရယ်ရင်း ချစ်ချစ်အား နှ လိုက်သည်။

"စိတ်ချပါချစ်ချစ်ရယ်၊ ငါက နင့်ကို ဘယ်တော့ ပြစ်မတင်ပါဘူး။ အခုဟာက နင်အထင်လွဲရင်လည်း လွဲလေ အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး"

ချစ်ချစ်၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းဝယ် မျက်ရည်မျာ လွှမ်းလာတော့သည်။

"အစ်ကိုကြီးဝံကြောင်ကလေး ကျွန်မ- ကျွန်မ သိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပဲရှင်၊ သူတော်ကောင်းကို ကျွန်မ ပြ မိတာပဲနော်"

"ဟား- ဟား- ဟား ငါ့ကို ဒီလိုမြှောက်ပင့်ပြေ ညီမတစ်ယောက်လည်း ရှိဦးမှပဲကွ၊ နို့မို့ရင် လူတွေကငါ့ကို လေကြမ်းပိုးလို့ ထင်နေကြတာ"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်မှာ အစ်ကိုကြီးလို စိတ် တောထားမျိုးရှိတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ရှိနေရင် အဲဒီ မိန်း လေးဟာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပဲ"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ ရုတ်တရက် ရယ်သံထွက်ပေါ် လေသည်။

"ဒီလိုအစ်ကိုမျိုး ဘာဖြစ်လို့ တောင့်တ နေရမှာလဲဗျာ၊ ချစ်သူမျိုးဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား"

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့် လေသည်။

"ရှင် အတော်ယုတ်ကန်းပါလား။ ဒီစကားမျိုး ရှင်မို့ ပြော တယ်"

"ဟား- ဟား- ဟား ဘာဖြစ်လို့ မပြောဝံ့ရမှာလဲ၊ ဒီစကား အမှန်တရားပဲဟာ၊ခင်ဗျားက မှားတယ်လို့ဆိုချင်တာလား"

ချစ်ချစ်က အံကလေးကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကိုတကယ်ဒေါသဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို လှတ်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင့်ဘဝဟာ ညစ် လို့ လူ့ဘဝထဲမှာရှိနေတဲ့ သန့်စင်မြင့်မြတ်တဲ့ မေတ္တာတရား ကြောင်းကို ရှင်လုံးဝ မသိခဲ့လို့ဘဲ၊ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ မေတ္တာ ကို ရှင် ကိုယ်တွေ့လည်းမသိဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ကြုံဖူး မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ဘဝဟာ မှောင်ထဲမှာပဲရှိတဲ့ဘဝ၊ ယုတ်မာ မက်မှုတွေ လူမဆန်သူ မဆန်မှုတွေကိုသာ ရှင်သိမယ်၊ ကျန် တွေကို ရှင်ဘာမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး"

ဝမ်းလင်းဝါးက ခပ်အေးအေးပြောလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားတို့ နားမှမလည်ဘဲကိုး။ မှောင်မည်းမည်း
အသံကျိရင်ရတာက မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ အသက်
တာထက် ပိုလို့တောင် ကောင်းသေးတယ်"

"ဘုရားရေ- ရင့်ဘဝဟာ အဖတ်ဆယ်လို့တောင် မ
တော့ပါလား"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် မြေကြီးပေါ်၌ တုံးလုံးပက်လက်
နေရာမှ အေးစက်စက်ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းည
ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျုပ်ကတော့ တစ်သက်လုံး မှောင်ရိပ်နိုတတ်တဲ့
နဲ့ ဘဝမျိုးကိုပဲ မက်မောတယ်၊ မီးအလင်းရောင်ကို ရှောင်ရှော
ပြီး တိုးတတ်တဲ့ပိုးဖလံမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ မီးဆိုတာ တ
တော့ ကြောက်စရာပေပဲဗျ"

ဝံကြောင်ကလေးနှင့်ချစ်ချစ်တို့မှာ ဝမ်းလင်းဝါး၏
ကြောင့် ဆွံ့အနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဤစကားမျိုးကိုအ
နိမိတ် အရိပ်အယောင် တစ်စုံတစ်ခုကြုံတွေ့မှသာ ပြောလေ့
ထို့ကြောင့် ဂူဝမှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိကြ

ဟော- တွေ့ရပါလေပြီ၊ ခိုက်ဟိုလင် သစ်တောတစ်
မှ မီးခိုးလုံးကြီးများတလိပ်လိပ်တက်လာနေသည်ကို တွေ့ရပေ
ရဲရဲနီနေသည့် မီးညွန့်များကလည်း သေမင်း၏လက်တံများသ
ယိမ်းကနေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝံကြောင်ကလေး၏လက်မောင်းကို ဖ
ရင်း တုန်ယင်စွာမေးလိုက်လေသည်။

"မီး- မီးတွေ- စင်လုံကို ရှို့သတ်တဲ့မီးတွေလားမ

ကျွန်မတို့ သူ့ကို ဘယ်လိုကယ်ကြမလဲဟင်"

ဝံကြောင်ကလေးကလည်း ချောက်ချားစွာ ပြောနေမ
ည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး- မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

သူ့ပါးစပ်မှ ငြင်းဆန်နေသော်လည်း အကြီးအကျယ်
ပျက်နေလေပြီ။ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ရက်စက်သည့်
တွင် ကမ်းကုန်သူဖြစ်သည်။ သူသည် အခွင့်အရေးရလျှင်
တစ်ယောက်တည်းကိုသာမက မိမိတို့ သုံးယောက်ကိုပင် မီး
သတ်မည်မှာသေချာသည်။

ဝမ်းလှင်းဝါးသည် ရုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တစ်
က်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည့် ဝံကြောင်ကလေး
ချစ်တို့အား လှမ်းကြည့်ပြီး ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလှသည့်
တစ်ခုပြုံးလိုက်မိသည်။

သူသည် ဝံကြောင်ကလေးကိုလည်းကောင်း ချစ်ချစ်ကို
ကောင်း လှမ်း၍ စကားမပြောချေ။ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ရေ
ပြုကြားနေလေသည်။

"နာလိုက်တာဗျာ၊ သူတော်ကောင်းကြီးစင်လုံတော့ မီး
ကိခံရပြီ၊ သူတော်ကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူယုတ်မာပဲဖြစ်ဖြစ်
ခံရရင်တော့ မည်းတူးပြီး ပြာကျသွားမှာကတော့ သေချာ
ဗျာ၊ ကျွတ်- ကျွတ်- ကျွတ်"

❁

မီးသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တောက်လောင်လျ
ရှိနေသည်။ သို့သော် ယိုအဆောက်အအုံထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယော
ပြေးထွက်လာခြင်းမရှိသေးချေ။ အကယ်၍ မီးပူသည်ဆိုပြီး ထွ
ပြေးလာခြားအံ့ ဆီပူအိုးထဲသို့ ခုန်ဆင်းရခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပေ
မည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးနှင့် သူ၏တပည့်များသည်
တောက် မီးလျှံများတို့၏အပူရှိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့် နောက်သို့ ဆ
ခွါသွားရသည်။ သူသည် အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာ တော
လောင်နေသည့် မီးလျှံများကို ကြည့်လျက် သက်ပြင်းချလိုက်မိ
သည်။

"အင်း- ခမျာတော့ အရိုးတောင်ကောက်လို့ ရနိုင်တော့
မထင်ဘူး။ နမြောလိုက်ပါဘိတော့ကွာ"

နံပါတ်တစ်မြင်းစီးသူ့ရဲကောင်းက အားပါးတရ ရယ်
ရင်း ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ပြောလိုက်၏။

"သခင်ကြီး။ စင်လုံဟာ သခင်ကြီးကို အတားအဆီ
နှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူသေသွားရင် သခ

ို့ တစ်ရန်အေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နမြောရမှာလဲ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်
ပ်ဆုပ်နယ်ရင်း တွေဝေငေးမောနေ၏။ အတန်ကြာမှ ဖြည်း
ညင်းစွာ ပြောသည်။

"သူ- ဒီလောကမှာ ရှိနေရင် ငါ့အတွက်စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်
ိုင်း အန္တရာယ်ရှိနေတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့လိုပြိုင်ဘက်
မျိုးက ဒီတစ်လောကလုံးမှာ ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့ သူ
သေသွားတာကို ငါနမြောမိတယ်ကွာ၊ ငါနဲ့ လက်ရည်တူတစ်ယောက်
ိုက်ရာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ မသိုးထမင်း မသိုးဟင်းနဲ့ လိုက်ရာ
ာတောင် မရနိုင်ဘူး၊ အင်းလေ သူသေသွားပြီဆိုတော့ ငါ့ဘဝကို
ပျင်းပျင်းရိရိ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးစေရတော့မှာပေါ့
ကွာ"

နံပါတ်တစ် မြင်းစီးသူ့ရဲကောင်းသည် သူ့သခင်ကြီး၏
စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

"သခင်ကြီးဟာ သိုင်းလောကမှာပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ပြိုင်ဘက်ဟောင်းတွေ အပေါ်မှာထားတဲ့
စိတ်ထားကလည်း ထူးဆန်းလှပါပေတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က
တော့ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်အပေါ်မှာ သခင်ကြီး သဘောထားသလို
မထားနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

"အေးလေ- ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို မင်း ဘယ်လိုမှ နားလည်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ စင်လုံကတော့ ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်သင့်
သလောက် နားလည်တယ်၊ တစ်ခုတော့ စိတ်မကောင်းမိဘူးကွာ၊

စင်လုံနဲ့ငါဟာ လက်ရည်တူလောက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ခါမှ ရင်ဆိုင် မတိုက်ရသေးဘူးကွ၊ ငါ့ရဲ့တိုက်ကွက်သုံးရာကို သူခံနိုင် မခံနိုင်စမ်းကြည့်ဖို့ကိစ္စက အခုတော့ မအောင်မြင်တော့ဘူးပေါ့- သိုင်းလောက,ကလူတွေက ငါ့ကိုတစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်ပေါ်တဲ့ပညာရှင်ကြီး ဘာညာပြောနေကြပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ငါဟာ ပဲ့မပါဘဲ ပင်လယ်ထဲမျောနေတဲ့လှေလိုပါပဲ ငါ့ဖာသာလည်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘာတွေကြိုးစားရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ"

နံ့ပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းက ရိုသေလေးစားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

"သခင်ကြီးခင်ဗျာ၊ လူတွေဟာ အထွတ်အထိပ်ရောက်လာပြီးရင် ငြီးငွေ့လာတတ်ကြတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ သခင်ကြီးဆိုရင်လည်း သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်မရှိအောင် ထူးချွန်ကျော်ကြားနေပြီဖြစ်လို့ ဒီလိုပျင်းရိငြီးငွေ့တဲ့ ဝေဒနာ ပေါ်လာတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကထဲမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေတဲ့သိုင်းသမားတော်တော်များများဟာ သခင်ကြီးရဲ့ ဩဇာရိပ်မှာ ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေကြပြီဖြစ်လို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်ကြီးအနေနဲ့ ကျေနပ်ဖြေသိမ့်နိုင်လောက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ငါ့ကိုယ်ငါတော့ အပွေးမြင်ရုံနဲ့ အပင်သိပြီလို့ ထင်မှတ်နေတာပဲ၊ မင်းဟာ လက်ရုံးရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ပြောစရာမလိုဘူး၊ အတွေးအခေါ်အယူအဆမှာတော့ အခုလောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့

ကယ်ဆိုးလို့လဲ"

နံ့ပါတ်တစ် မြင်းစီးသူရဲကောင်းက ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးရင်း--

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ကြီးခင်ဗျား"

သူသည် စကားကိုခေတ္တရပ်နားပြီးမှ အလုပ်တာဝန်နှင့် ပတ်သက်သည့် သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"သခင်ကြီး- အခုအချိန်မှာ အိပ်ဆောင်ကို လောင်နေတဲ့ မီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့သင့်ပါပြီ၊ တကယ်လို့ လေပင့်ပြီး တိုက်ခတ်လာမယ် ဟောဒီ ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်သွားနိုင်ပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် မီးလျှံများကိုငေးမောကြည့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

"ကောင်းပြီ မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ပေတော့၊ နောက်ပြီး စင်လုံရဲ့အရိုးတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကောက်ယူပြီး အိုးတစ်လုံးထဲထည့်လိုက်"

"သခင်ကြီးခင်ဗျာ၊ စင်လုံရဲ့အရိုးအိုးကို ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဘယ်လို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမလဲခင်ဗျာ"

"စင်လုံဟာ မသေခင်ကလည်း သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ သေပြီးလည်း သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့အရိုးတွေကို သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ရမယ်"

☸

မီးတောက်မှာ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာကြောင်း တွေ့နေရ သည်။ သူတို့ရှိနေသည့်နေရာသို့ပင် မီးရှိန်လာဟပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ် ခံစားနေရလေသည်။

ချစ်ချစ်က ဝံကြောင်ကလေး၏လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။

"အစ်ကိုကြီး ဒီမီးဟာ စင်လုံရှို့လိုက်တဲ့ မီးများလား မသိ ဘူးနော်"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ တ ဟား ဟား ရယ်မောသံထွက် လာတော့သည်။

"ဟား- ဟား- ဟား- စင်လုံတစ်ယောက်တည်း ဒီ ဘယ်ရှို့နိုင်မလဲ၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ လူတွေက ရာနဲ့ ထော နဲ့ချီပြီး ရှိနေတယ်၊ စင်လုံမီးရှို့ရင် သူတို့တတွေ တစ်ယောက်တ ချက် သစ်ကိုင်းနဲ့ဝိုင်းရိုက်တာနဲ့ မီးသေသွားနိုင်တယ်၊ မီး လောက် အရှိန်ကောင်းနေတာကိုကြည့်ရင် သူတို့တတွေဟာ တ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘ စိတ်ကူးမလွဲကြနဲ့၊ စင်လုံတစ်ယောက် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံ ဆိုတာ ကျုပ်အသေအချာပြောရဲတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ဒေါသတကြီးအော်ငေါက်လိုက် သည်။

"မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း"

ဝမ်းလင်းဝါးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက် သည်။

"ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါးစပ်ပိတ်

ရတာလဲ၊ ကျုပ်ပြောမယ့် အမှန်စကားတွေကို မကြားရဲလို့ မဟုတ် လား"

"ရှင်နော် ရှင်- နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကားတွေကို လာ မပြောနဲ့"

"ဟား-ဟား-ဟား ဘာဖြစ်လို့ နိမိတ်မရှိရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား တို့နှစ်ယောက်အတွက် အင်မတန်မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားပဲဗျ၊ စင်လုံ သေရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ဟန်ဆောင်မနေကြစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရင်ပျော်တယ် ပေါ့၊ ဘွင်းဘွင်းပြောစမ်းပါ"

"ရှင်နော် ရှင်- ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြောရင်တော့ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့"

ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းလင်းဝါးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ခါး ထောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်းလင်းဝါးသာ ညစ်ညမ်းသည့် စကား တစ်လုံးထပ်ပြောပါက ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားလေသည်။

သို့သော် ဝံကြောင်ကလေး၏ လက်ချက်ဖြင့် လဲကျနေ သည့် ဝမ်းလင်းဝါးသည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ လာ၏။ သူသည် ချစ်ချစ်၏ အရေးကြီးသောသွေးကြောသုံးနေရာကို ထိုးပိတ်လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

"ဟော့ကောင် ချစ်ချစ်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း"

ဝံကြောင်ကလေးက ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ အော်ဟစ်လိုက် သည်။ သူသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ရတ်တရက် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သေစေလောက်သည့် သွေးကြောနေရာကိုလက်တင်လိုက်ပြီး အေးစက်မာကျောစွာခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရေ့တစ်လှမ်းတိုးဝံ့ရင် တိုးကြည့်စမ်း။ ချစ်ချစ်ရဲ့အလောင်းကိုပဲ ခင်ဗျားရမယ်၊ ကျုပ်ဘယ်လိုမျိုး စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီးသားပဲ၊ ခြောက်လှန့်တာလား၊ တကယ်လုပ်မှာလားဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားပေတော့"

ဝံကြောင်ကလေး လုံးဝမလှုပ်ရှားရဲတော့ချေ။

"ဟား-ဟား-ဟား အခုဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အချက်နှစ်ချက်ကို သိနားလည်သင့်ပြီလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်၊ တစ်ချက်ကတော့ ဝမ်းလင်းဝါးဆိုတဲ့ကျုပ်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးနဲ့ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် သင်ခန်းစာပဲပေါ့ဗျာ၊ နောက် ဒုတိယအချက်ကတော့ အလိမ်အညာပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားရေ့မှာ တစ်မိုင်အကွာလောက်က ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မှတ်ထားဖို့ပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက နာကြည်းစွာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

"စောစောက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ခဲ့မိပါလိမ့်ကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက ကျေနပ်အားရစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ဟား- ဟား- ဟား ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်တဲ့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ စိတ်မနှံ့လို့ပေါ့ဗျာ၊ မီးကြွင်းမီးစကို ချန်မထားကောင်းဘူးတဲ့၊ ပညာရှိတွေပြောနေကြတာပဲ၊ ပညာရှိစကားကို ခင်ဗျား မလိုက်နာတော့ ခင်ဗျား အရှုံးဖြစ်လို့ပေါ့"

"တိတ်စမ်းကွာ၊ အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့ မင်း ဘာ

လိုချင်သလဲပြော"

"ဟ ကျုပ်က ထွေထွေထူးထူးလိုချင်တာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာ မပေးနိုင်မှာကိုတဲ့ ကျုပ်စိုးရိမ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ညီမလေး အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲနေစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ။ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို နာထောင်ပါ"

"ကဲ- ဆိုစမ်း ငါဘာလုပ်ရမလဲ"

"အဲဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဒီက ဖောက်ထွက်ကြရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ရေ့ကနေပြီး စနည်းနာ ကင်းထောက်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိမ်လိမ်မာမာ ခေါ်မသွားဘူးဆိုရင်တော့ ပထမဆုံး မသာဖြစ်မှာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ညီမလေးပဲ"

ထိုစဉ်---

"ဟား- ဟား- ဟား"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်ရယ်သံကြောင့် ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားတော့သည်။

"သူက ခိုက်ဟိုလင်သစ်တောကို သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့ မင်းကို ကောင်းကောင်းလမ်းပြခေါ်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ လမ်းပြတစ်ယောက်လိုနေတယ် ဆိုရင်တော့ ငါကပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်ကွာ"

ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားသလောက် ချစ်ချစ်နှင့်ဝံကြောင်ကလေးတို့ကမူ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် အားတက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးပြိုင်တူအော်လိုက်မိကြလေသည်။

"စင်လုံ"

မှန်ပါသည်။ စင်လုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

စင်လုံ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ယခင်ကလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိပေ။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေသည်။ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ဉာဏ်ကိုလွှာသုံးလျက် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူ၏ပင်ကိုယ်ပုံစံဖြစ်သော ပျင်းရိပျင်းတွဲဟန်က ပျောက်မသွားသလို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသောအပြုံးကလည်း ပျောက်မသွားသေးချေ။

"ဝမ်းလင်းဝါး ချစ်ချစ်ကို လွှတ်လိုက်ပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် တစ်စက္ကန့်မျှပင် မဆိုင်းဘဲ ချစ်ချစ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ချစ်ချစ်၏သွေးကြောများကိုလည်း ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေရရပင် ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျုပ်ကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အကဲကြည့်ရတာအားမရတာနဲ့ မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး အခုလိုလုပ်လိုက်တာပါ"

"ဟား- ဟား- ဟား စေတနာနဲ့ လုပ်တဲ့ကိစ္စကိုး၊ ငါက ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါတယ်ကွာ"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ရင်း-

"စင်လုံ- စင်လုံ၊ ရှင် ရှင် သူပြောတဲ့စကားကို ယုံနေသလားဟင်"

ဝံကြောင်ကလေးက စင်လုံအား မေးလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ယုံရဲ့လား"

စင်လုံသည် မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ တဟားဟား

အော်ဟစ်ရယ်မောနေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး-

"ကြောင်ကလေး ငါ့ကို ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ငါက မင်းကို မယုံဘဲနဲ့ ချစ်ချစ်ကို မင်းလက်ထဲများ အပ်လိုက်မယ်ထင်သလား"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ ရှင်လန်းသွားပြီး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ချစ်ချစ်က စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသည်။

"ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျနေရတာလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဒီကြားထဲမှာ ဝမ်းလင်းဝါးကလည်းတမျောင့်၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့အထဲ ဆီမီးခွက်ကမီးထတောက်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သူ့လိုလူမျိုးကြောင့် ပေါ်လာတဲ့စကားပဲ"

စင်လုံက အေးချမ်းစွာပြုံးရင်း-

"ဘယ်လိုလုပ် လာနိုင်မလဲချစ်ချစ်ရယ်၊ ဟောဒီ သစ်တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီးစောင့်ကြည့်နေတဲ့ချုံခိုတပ်သားတွေ အများကြီးပဲ၊ သူတို့ကိုရှောင်ကွင်းပြီး သတိကြီးကြီးထားပြီး လာခဲ့ရတာ"

"အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလဲဆိုတာ၊ ရှင် ဘယ်လောက်စွန့်စားခဲ့ရသလဲလို့ မေးဖို့တော့ သတိမရဘူး၊ အပြစ်တင်ဖို့သတိရတယ်၊ ကျွန်မကို ရှင် စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်"

"စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ မင်းဒီလိုစကားမျိုးပြောလာပြီဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း လူကြီးဖြစ်လာပြီလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပြီ"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးကထ၍ နှီးခော်လိုက်သည်။

"လူကြီးဖြစ်လာတာတွေ မဖြစ်တာတွေ အပထားဗျာ၊

အခုဆိုရင် ခင်ဗျားရောက်လာပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဒီက ထွက်ခွါကြ
အချိန်တော်ပြီ၊ တော်ကြာ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ကျုပ်တို့ဆီက
ရောက်လာဦးမယ်"

စင်လုံကရယ်ရင်း တားမြစ်လိုက်လေသည်။

"လောမကြီးပါနဲ့လေ၊ ငါတို့တတွေ ဒီနေရာမှာ အေးအေး
ဆေးဆေး နေနိုင်ပါသေးတယ်"

"ဗျာ- ခင်ဗျား သူတို့လက်ထဲကလွတ်လာပြီပဲဗျ၊ ခင်ဗျာ
နောက်ကို အမဲလိုက်ခွေးတွေ လိုက်သလို သူတို့လိုက်လာကြလိ
မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျုပ်တို့ပြေးနေလို့လဲ အပိုပဲ"

"သူတို့မလိုက်လာနိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ သူတို့ငါ့ကို မီးရှို့နေ
ကြတယ်၊ ငါ့အရိုးတွေ ဘာတွေကောက်ဖို့လည်းလုပ်ရဦးမှာ၊ အနိ
အတန့်အားဖြင့်တော့ သူတို့တော်တော်လေး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်"

ချစ်ချစ်မှာ သူမ၏ရင်ကလေးကိုဖိ၍ ဘုရားတလိုက်လေ
သည်။

"ဘုရား- ဘုရား သူတို့က ရှင့်ကို တကယ်ပဲမီးရှို့ကြတ
ကိုး"

စင်လုံက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

"ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ့်
ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ကံကောင်း ထောက်မပြီး သူ့လက်
က သီသီကလေးလွတ်ခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်
ပစ္စည်းကတော့ ခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောရဲ့ ကမ္ဘည်းစာတန်း အလံတို
ကြီးပဲ၊ ကျုပ်အလံတိုင်ထိပ်ဖျားရောက်နေတုန်း ရှင်ပျော်ပျော်မြို့
ကြီးက အလံတိုင်ကို လက်ဝါးစောင်းနဲ့ခုတ်ပိုင်းချခဲ့တယ်"

ဝံကြောင်ကလေးနှင့်ချစ်ချစ်တို့မှာ ရင်မ,နေကြရတော့
သည်။ ချစ်ချစ်က ရင်တဖိုဖိုဖြင့်မေးလိုက်မိသည်။

"ရှင်- ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာလဲဟင်"

စင်လုံက ပေါ့ပါးစွာရယ်လိုက်သည်။ အခုအချိန်တွင်တော့
သူတကယ်ပဲ ရယ်မောနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

"ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ ကျုပ်ကို အတော်ကလေး
အထင်ကြီးထားတာကလား။ သူ့ကို အသေအကြေပြန်တိုက်မှာပဲ
လို့ သူ ယုံကြည်နေပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ အလံတိုင်
ထိပ်ဖျားကို တက်ပြေးတာပဲ၊ အလံတိုင်ကို သူ လက်ဝါးနဲ့ ခုတ်
မချ ချအောင်လည်း တိုင်ထိပ်ကနေ လှမ်းဆွပေးနေရတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ အလံတိုင်ကျိုးကျရင် အစ်ကိုကြီး လွတ်
မြောက်မှာမို့လား"

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

"ဒါပေါ့ အလံတိုင်က အတော့်ကိုမြင့်တာ၊ အောက်က
မြို့နံ့ပစ်ရင်တောင် အရှိန်ကုန်နေပြီ၊ သူတို့က အလံတိုင်ကို ဝိုင်း
ထားကြတယ်၊ အဲဒီ ဝိုင်းပိတ်ဆို့နေတဲ့ လူစုလူဝေးကြီးကို ကျော်
အောင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ခုန်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အလံတိုင် ကျိုးကျ
မှာတဲ့အခါကျတော့ ဒီလူစုလူဝေးကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်
တည်းနဲ့ ရောက်သွားတာပေါ့"

ဝံကြောင်ကလေးက နှစ်ခြိုက် သဘောကျစွာ ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ သဘောတရားက လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းလေး

ပဲ၊ အစ်ကိုကြီး ကြုံတွေ့နေရတဲ့ သေရေး ရှင်ရေး အခြေအနေ
ထဲမှာတော့ ဘယ်လောက်လွယ်လွယ် ကျွန်တော်တွေးမိမှာ
ဟုတ်ဘူး"

ချစ်ချစ်က စင်လုံ၏လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ
ကိုင်လိုက်ရင်း ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ- ရှင် ရှင်ဟာ သိပ်တော်တာပဲရှင်၊ ဒါကြေ
ဝမ်းလင်းဝါးကို ကျွန်မပြောခဲ့တာပေါ့။ ဟောဒီ ခွိုက်ဟိုလင်သစ်
ထဲကလွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်နိုင်မယ့်လူဟာ ရှင်
ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်လို့"

ဝံကြောင်ကလေးက သူ မရှင်းဘဲဖြစ်နေသည့် အချ
ဝင်မေးလိုက်သည်။

" ဟို မီးတောက်မီးလျှံတွေက ဘယ်လိုပေါ်လာရတ

စင်လုံက ဆက်၍ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

"ကျိုးကျသွားတဲ့အလံတိုင်ဟာ လူစုလူဝေးကြီးကို
အဆောက်အအုံတစ်ခုရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်ကိုကျသွားတယ်၊ အ
မိုးတွေ လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်တယ်၊ ခေါင်မိုးမှာ အပေါက်ကြီးဖြ
တယ်"

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးလည်း အဲဒီအပေါက်ထဲဝင်ပြီး
မှာ ဝင်နိုနေတယ်ဆိုပါတော့"

"ဘယ်နိုမလဲကွာ၊ ခဏတဖြုတ်တော့ ထုတ်တန်
လွဲနိုနေရတာပေါ့၊ ဒါကလည်း ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့
အနေကို သိချင်လို့ပါ။ လူတွေဟာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ကြ
ပထမဦးဆုံး ပုန်းခိုဖို့ နေရာရှာတတ်တယ်၊ ဒါဟာ လူ

လူ့စရိုက်ပဲ"

"အစ်ကိုကြီးကတော့ အဲဒီစရိုက်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်
တယ်ပေါ့"

"ဒါပေါ့ ငါကမြို့စားကြီးနဲ့ ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေရတာ
ကိုး၊ မြို့စားကြီးက လူတွေရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို သိတယ်၊ သူ့ကို
လှည့်စားချင်ရင် သူသိနေတဲ့ လူ့စရိုက်လူ့သဘာဝကို ကိုယ့်ကိုယ်
ထဲက ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဒါမှ ကိုယ်ဟာ သူ မထင်တဲ့ အကွက်ကို
လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်မယ်"

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ လှည့်စားကွက်ကလေးကို ပြောပြစမ်းပါဦး
ဗျာ"

"ငါက ထုတ်တန်းမှာ ခဏခိုနေတယ်၊ ဒီအိမ်ကို ဝိုင်း
ထားလိုက်ဆိုတဲ့ မြို့စားကြီးရဲ့ စကားသံလည်း ကြားရော ပြတင်း
တံခါးတစ်ခုကနေ အပြင်ကိုခုန်ထွက်လိုက်တာပဲ၊ အိမ်နဲ့ ကွယ်နေ
တာတစ်ကြောင်း၊ လူတွေရတ်ရတ်သဲသဲဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း
အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ငါလစ်ထွက်သွားတာကို ဘယ်သူမှ မ
တွေ့လိုက်ကြဘူး။ နောက်ပြီး သူတို့စိတ်ထဲမှာ ငါဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ
စိတ်ချလက်ချ ခိုလှုံပြီလို့ စဉ်းစားလိုက်ကြတာကိုး။ လူတွေရဲ့
စရိုက်သဘာဝနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင်တော့ သူတို့ရဲ့ အတွေး
အခေါ် မမှားဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့"

စင်လုံသည် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

"အလံတိုင်ကြီး ကျိုးကျတဲ့အချိန်၊ ထုတ်တန်းပေါ် တွဲလွဲ
ခိုနေတဲ့အချိန်၊ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးလာတဲ့အချိန်ဟာ တစ်ချိန်နဲ့

တစ်ချိန် ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘူး။ ဟား- ဟား- ဟာ
သူတို့ကတော့ တွက်ကြမှာပေါ့ကွာ၊ စင်လုံဟာ သူ့ သတ္တိတွေမြင်
ဒီလိုတော့ ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့"

ဝံကြောင်ကလေးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကျတော့ တစ်မျ
လုပ်မိရင် သေသေကြေကြေ စွတ်ရွတ်ပြီးလုပ်တော့တာပဲ၊ အစ်ကိ
ကြီးလို တက်တန်တာတက်၊ ဆုတ်တန်တာဆုတ်၊ အလေးအပေ
အနေးအလျင်၊ ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်လုပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစာ
ရဦးမယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ အိမ်ထဲရောက်သွားရင် ကျွန်တော်က
တော့ အိမ်ထဲမှာပဲ ခိုနေမိမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အပြ
မှာထက်စာရင် အိမ်ထဲမှာက ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်
မဟုတ်လား"

ချစ်ချစ်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

"ဆက်ပြောပါဦး စင်လုံ၊ ကြားရတာ သိပ်ပြီး ရင်ဖိုစရ
ကောင်းတာပဲ၊ အိမ်ထဲကထွက်လာပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဒီကို
ပြေးလာခဲ့တာပဲလားဟင်"

စင်လုံက ရယ်လိုက်သည်။

"အိမ်ထဲက ထွက်လိုက်တာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိ
သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ် တက်နေလိုက်တယ်၊ လူတွေလည်း အိမ်ကို
ဝိုင်းလိုက်ကြရော သစ်ပင်ပေါ်က အသာလျှောဆင်းပြီး လူအုပ်ကြီး
နောက်မှာ အသာဝင် ရောနှောလိုက်ရတယ်"

"အို- ရှင်အတင့်ရဲလှချည်လားဟင်- ဘာဖြစ်လို့ လွှ
ရာလွတ်ကြောင်း မပြေးတာလဲ"

"အဲသလို ပြေးလို့ မရလို့ပေါ့ကွာ၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စား
ကြီးဟာ တခြားလူတွေနဲ့မတူဘူး။ မျက်စိလည်း အင်မတန် အမြင်
နတယ်၊ တခြားကို ထွက်ပြေးတာနဲ့ သူသိသွားနိုင်တယ်၊ သူ့ဆီ
က တကယ့် လွတ်မြောက်ချင်ရင် သူ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ပုန်းရ
ယ်၊ သူက အမြင်ကိုရာဖို့ စိတ်ဇောသန်နေတာ၊ သူ့မျက်စိအောက်
မှာ ပုန်းနေတဲ့လူကို ဘယ်လိုမှမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ မြို့စားကြီးနဲ့
တ်သက်လာရင် တခြားလူကိုသုံးတဲ့ နည်းဗျူဟာမျိုး မသုံးရဘူး၊
ပြောင်းပြန် သုံးရတယ်"

"စင်လုံရယ်- ရှင့် စွန့်စားခန်းကတော့ တကယ့်ကို ရင်
ဖို့စရာကောင်းပါတယ်ရှင်"

"အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ရတာပေါ့လေ၊ လူ
တွေက တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်းပြီး ရှေ့ကို တိုးသွားတဲ့အခါကျတော့
ကိုယ်က အသာကလေး ကိုယ်ရှိန်သတ်နေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအခါကျ
တော့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် လူအုပ်ကြီးရဲ့ရှေ့ဆုံး
ရောက်နေတော့ သူ့မျက်စိကို သိပ်မကြောက်ရတော့ဘူး။ စမ်း
ပ်ပြီး စွန့်စားရတဲ့သဘောလည်း သက်ရောက်တာပေါ့လေ"

ဝံကြောင်ကလေးက ခြောက်ကပ်စွာပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ဒီနည်းမျိုးနဲ့တော့ စမ်းသပ်ပြီး မစွန့်စားချင်ပါဘူး
အစ်ကိုကြီးရာ"

စင်လုံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။

"အဲဒီတုန်းကတော့ ဘာကိုမှ ကြိုကြိုတင်တင် မသိပါ
ဘူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို တစ်ခဏချင်း
ဆုံးဖြတ်ရတာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအားလုံး ကွက်တိမှန်ကန်နေလို့

အခုလို လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မှားသွားရင် အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျသွားရင်တော့ အခုလိုတောင် စကား ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ချစ်ချစ်က တုန့်တုန့်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"ပထမ နားထောင်နေတုန်းကတော့ ရင်ဖိုနေရတာပဲရှိ တယ်၊ အခု ရင်ပြောတဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ တစ်ခါတည်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာတာပဲ၊ နောက် ဒီလိုစွန့်စား ခန်းမျိုး မလုပ်ပါနဲ့တော့စင်လုံရယ်--နော်"

ဝမ်းလင်းဝါးက တလေးတစား ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အားလုံး ကွက်တိမှန်သွားလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ--"

"ဟား- ဟား- ဟား ဒါကြောင့်မို့ မင်းက ငါပြန်မလာနိုင် တော့ဘူးလို့ သေချာပေါက်တွက်ထားခဲ့တာကိုး"

"ဒီကိစ္စတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အခုဆိုရင် ရွှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီးနဲ့သူ့လူတွေ မီးကိုစိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မပြေးသင့်ဘူးလား"

"ပြေးချိန်ရောက်ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုပါတော့တယ်၊ ခဏ လေး သည်းခံပြီး စောင့်ပါဦး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ"

စင်လုံသေပြီဆိုတဲ့သတင်း ပျံ့လွင့်ကာနီးပါပြီ၊ သူတို့တွေ မီးတွေကိုငြိမ်းသတ်ပြီးတာနဲ့ စင်လုံသေပြီဆိုတဲ့သတင်းဟာ သစ်တောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ အခါကျရင် ချုံခိုစောင့်နေတဲ့အစောင့်တပ်သားတွေ ပေါ့ပေါ့ဆ

သွားကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ငါတို့ ထွက်ပြေးကြမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက စင်လုံ၏အတွေးအခေါ်များကို မနာလို တိုလာမိတော့သည်။

"အင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေးအခေါ် မြော်မြင်မှုကတော့ ပြစရာပဲ၊ ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုမှလိုက်လို့မမီတော့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့"

ချစ်ချစ်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

"တော်စမ်းပါ၊ အခုမှ ဘာတွေလာပြီး မြှောက်ပင့်နေတာ ပဲ ရင့်အချိုးတွေ မသိရင်ခက်မယ်၊ ကျွန်မစိတ် ကျွန်မသဘော သာဆိုရင် ရင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့တယ်သိလား"

"ဒီလိုလဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ကောင်းကွက် လေးတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာလည်း သတိရပါဦးဗျာ"

ထိုစဉ်---

"အင်း- ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကျွတ်- ကျွတ်- ကျွတ်"

ညည်းတွားသံ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ နာနာကျင်ကျင် ညည်းတွားသံဖြစ်ပါသည်။ ပန်းနတ်စင်ရှိရာ နတ်ကွန်းဘက်မှထွက် ပေါ်လာသည့် အသံဖြစ်သည်။

စင်လုံသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထို့ နောက် အရေးတကြီးလေသံဖြင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်မေးလိုက်သည်။

"ကြောင်ကလေး၊ စောစောကမင်းတို့ ပန်းနတ်စင်ကို ပျက်ကျော်လာကြတုန်းက အဲဒီနတ်ကွန်းထဲမှာ လူရိပ်လူယောင် မြင်တွေ့ခဲ့ကြသလား"

ဝံကြောင်ကလေးမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တွေဝေငေးမောလျက် စဉ်းစား

နေသည်။

"ဟင့်အင်း- ကျွန်တော် ကျွန်တော်တို့ သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး။ ညည်းတွားသံကတော့ အခုမှ ကြားရတာပါ"

စင်လုံက အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူ့အမိန့်ပေးသံက တဖက်သား နားဝင်ချိုလှပါသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါး တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပန်းနှတ်စင်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းပေးပါလား"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ယခုလို အချိန်အခါမျိုး၌ လူအုပ်နှင့်ခွဲ၍ လုံးဝထွက်မသွားလိုပါ။ လွန်စွာအန္တရာယ်များလှသည်ကို သိနေ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စင်လုံ၏အမိန့်ကို မငြင်းပယ်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းလင်းဝါး၏ကိုယ်ဖော့ပညာကို အားလုံးက ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြရသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် ပန်းနှတ်စင်ရှိရာ နတ်ကွန်းထဲသို့ အရဲကိုး၍ မဝင်ပါချေ။ နတ်ကွန်းပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်၏။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို ကောက်ယူလျက် နတ်ကွန်းထဲသို့ ပစ်သွင်းကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပါ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏လှုပ်ရှားမှုကို ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်လိုက်ပြီး---

"ချစ်ချစ်- စောစောက ငါဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမသတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာသိရဲ့လား။ သူ့ရဲ့ ပညာစွမ်းကို အလေးထားတန်ဖိုးထားခဲ့လို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ သူ့ကိုစောစောကပဲသတ်ခဲ့ပြီးပြီ"

ချစ်ချစ်ကလည်း ဝမ်းလင်းဝါး၏ပညာစွမ်းကို အံ့သြစွာ ကြည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ လူဆိုး။ ဆိုးတာမှ အရိုးထဲက ဆိုးနေတဲ့လူဆိုးမျိုး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ကောင်းကွက်ကလေး တစ်ကွက်နှစ်ကွက်တော့ ရှိသေးတယ်၊ ကျင်းပုဟန်လို ဘာမှကောင်းကွက်မရှိတဲ့လူဆိုးမျိုးနဲ့စာရင် သူက အများကြီးတော်သေးတယ်"

စင်လုံက အေးအေးဆေးဆေးပင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"သူ့မိုက်မဲပုံ ယုတ်ကန်းပုံက တစ်မျိုး။ သည့်ပြင် ယုတ်ကန်းတဲ့လူတွေ- မိုက်မဲတဲ့လူတွေနဲ့လည်း သူဟာ ရောနှောပေါင်းစပ်လို့ မရဘူး။ သူဟာ တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တည်း မိုက်မဲမယ့်လူမျိုး။ သူ့အသက်ရှင်သန်ရေးနဲ့ သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးအတွက်ဆိုရင် သူဟာ ဘာမဆို စွန့်လွှတ်မှာသေချာတယ်၊ သူရောက်ရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်ပြီး အရောင်ပြောင်းနိုင်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲ ယှဉ်ယှဉ်၊ ကျင်းပုဟန်က ဝမ်းလင်းဝါးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှမမီနိုင်ပါဘူး"

ချစ်ချစ်က ပြုံးရင်း ပြောသည်။

"ဝမ်းလင်းဝါးလို လူဆိုးမျိုးကတော့ တကယ်ရှားပါတယ်၊ ...ဝင်ကြည့်ကနိုင်တဲ့နေရာမှာတော့ သူဟာ ဖြိုင်စံရှားပဲ၊ စင်လုံက ကျွန်မကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်တာကို ကြည့်ပါလား။ ကျင်းပုဟန်သာဆိုရင် ဒီလို ဘယ် လွှတ်ပေးလိမ့်မလဲ၊ ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆွဲထားဦးမှာသေချာတယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

"အဲ့ဒါ ဒီကောင့်ရဲ့ ပါးရည်နပ်ရည်ပေါ့ဟာ၊ မပါးနပ်ရင်

ဒီကောင်ဒုက္ခဖြစ်ပြီပေါ့"

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက် နတ်ကွန်း အပြင်ဘက်သို့ မြားတစ်စင်းပစ်လိုက်သည့်အလား ခုန်ထွက်လာသည်။

သူ၏အမူအရာမှာ လွန်စွာအံ့ဩနေပုံရသည်။ ဝမ်းလင်းဝါးတစ်ယောက် ဤမျှအံ့ဩနေပုံကို သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျှ မမြင်ဘူးကြချေ။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် လူအားလုံးကို တစ်ဦးစီ ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို အလွန်ခက်ခဲတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးတော့မယ်၊ မမေးခင်ကတည်းက တစ်ခုတော့ ကြိုပြောလိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်စေရဘူးလို့၊ ကဲ- ပောဒိပန်းနတ်စင်ရဲ့ နတ်ကွန်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲ"

စင်လုံသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားတော့၏။

ဝံကြောင်ကလေးလည်း မတွေးနိုင်ပါ။ ချစ်ချစ်ကမူ အတွေးထက် အမေးကို ဦးစားပေးလိုက်မိသည်။

"အရေးထဲရှင်- ရှင်က ပြဿနာ လုပ်နေရသေးတယ်၊ ဘယ်သူလဲ၊ အထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် လူသုံးဦးမတွေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်လျက် တဟားဟားရယ်မောနေတော့၏။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင့်ကို ရယ်ပြနိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲလို့ မေးနေတာ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အရယ်ရပ်ပြီး ဖြေလိုက်၏။

"ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ ပြောမှာပေါ့ဗျာ၊

ပ်ဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကို မတွေ့မိဘူးဗျ၊ ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ထောင့်ထဲမှာ သူ့ကိုဝှက်ထားခဲ့တာကိုး၊ ဒဏ်ရာလည်း အတော်ကလေးပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားတယ်၊ အတွင်းဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်"

ချစ်ချစ်က ခြေထောက်ဆောင့်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ရှင်ဟာ ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ အားလုံးအတွက် အရေးကြီးတဲ့လူဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ မြန်မြန်ပြော"

ဝမ်းလင်းဝါးက တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"တခြားသူတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဖြစ်တဲ့ ဝေဝေပါပဲခင်ဗျား"

☸

အခန်း (၃၉)
တိမ်ညွန့်စားတဲ့ ငန်းငှက်

ညဦးနက်သန်းခေါင်တွင် မြင်ရသည့် ပန်းနတ်စင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။ နတ်ကွန်းထဲ ဝင်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် ပန်းနတ်စင်ကိုမြင်တွေ့ကြရသည်။

ဤပန်းနတ်စင်သည် အခြားနတ်စင်များနှင့် မကွာခြားလှချေ။ နတ်စင်၏အောက်ခြေ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သရဲရုပ်၊ ဘီလူးရုပ်များကတော့ ရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။

နတ်ကွန်း၏အဝင်ဝ တံခါးပေါက်ကြီးမှ မှုန်တိမှုန်မွား အလင်းရောင်ကိုအသုံးပြုလျက် စင်လုံက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။ သူအမှန်တကယ် တွေ့ရှိရသူမှာ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ ဝေဝေသာဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်- ယခုဝေဝေသည် ယခင်ဝေဝေနှင့်မတူတော့ပါ။ ယခုဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မသည် ကျောက်ဂူထဲ၌ သူတို့အား ချောက်ချားအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယပွား

လောက်သည့် ဝေဝေဖြစ်နေပါလေပြီ။

ယခု သူမသည် တစ်ပါးသူအား ချောက်ချားအောင် ခြောက်လှန့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သူမ၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသည်။ သူတစ်ပါးထံမှ အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာ ရလိုရငြား သနားစဖွယ် လိုက်လံကြည့်ရှုနေရာသည်။

သူမသည် စင်လုံအား တွေ့သွားသည်နှင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

"စင်လုံ- ရှင်ဘာကြောင့် ရောက်လာရတာလဲဟင်၊ ဒီလို အချိန်မျိုးကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာလဲ"

စင်လုံ၏မျက်နှာမှာ ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက် ရှိနေချေပြီ။ သူ၏လေသံကလည်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြမှု အပြည့်အဝ ရှိနေ၏။

"မင်းက ငါတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံပေမယ့် ငါတို့ကတော့ မင်းလို မဆက်ဆံပါဘူး။ မင်းရဲ့ ဒုက္ခအပေါင်းကို ကယ်တင်မယ့်လူတွေ ရောက်လာပြီလို့သာ မှတ်ယူပေတော့"

ဝေဝေက နာကျည်းစွာအော်လိုက်သည်။

"ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ ကယ်တင်စောင်မ သနားညှာတာခြင်းကို အလိုရှိနေတယ်လို့များ ထင်နေသလား။ ကျွန်မ ဒီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာကို အမြင်မခံချင်ဘူးရှင့်၊ သိရဲ့လား။ အမြင်မခံချင်ဘူး။ ကျွန်မကို သူများက သနားတယ်ဆိုတာ လုံးဝမလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မကို မြင်ရင် ကြောက်ရွံ့သွားစေရမယ်၊ တုန်လှုပ်သွားစေရမယ်၊ ဒါမျိုးပဲ ကျွန်မ လိုချင်တယ်"

သူမသည် ချုံးပွဲချငိုလေတော့၏။ ထို့နောက် ထပ်မံ
လိုက်ပြန်သည်။

"ကျွန်မက သေမှာကိုကြောက်နေတယ်လို့ ရှင်တို့ ထင်
သလား။ ကျွန်မ သေချင်သေပါစေ၊ အသေခံရဲတယ်၊ သူမ
သနားကရုဏာကိုတော့ မယူဘူးရှင့်၊ သိလား။ ထွက်သွားစ
ရှင်တို့အားလုံး မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါ"

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ရပ်ကြည့်
သည့်စင်လုံသည် အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ၏။
နောက် မေးခွန်းများ စတင်မေးတော့သည်။

"မင်းဘာကြောင့် ဒီပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဝေဝေသည် နာကျည်းခံပြင်းသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

"ရှင်က သိရက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ပြ
နေရတာလဲ"

"မသိလို့ မေးတာပေါ့ကွာ၊ သိနေမှတော့ ဘယ်မေ
တော့မှာလဲ"

"ရှင်ပျော်ပျော်မြူးမြူးကြီးဟာ လူယုတ်မာပဲရှင့်၊
လား။ ကျွန်မဟာ သူ့နဲ့လက်ရည်တူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိ
ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်တယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်
တယ်၊ နောက်ပြီး ဒီနေရာကိုလာပို့ထားတယ်၊ သူဘာဖြစ်လို့ ဒီ
ကို လာပို့ထားတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား"

"ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ"

"ရှင်မသိဘူးဟုတ်လား။ သူသဘောကို ရှင်မသိဘူး
လား။ ကျွန်မအဖြစ်ကို ရှင်တွေ့သွားစေချင်လို့ရှင့်၊ ရှင်တွေ့

ချင်လို့၊ အခု ကျွန်မကိုမြင်ရတွေ့ရလို့ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွား
ပြီ မဟုတ်လား"

"ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား"

နောက်ထပ်ပြောလိုက်သည့်စကားမှာ ဝေဝေက ပြောလိုက်
သည့်စကား မဟုတ်ပါချေ။ စင်လုံက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည့်
စကားသာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ချစ်ချစ်က စင်လုံ၏လက်မောင်း တစ်
ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ဝေဝေ၏တုန်ယင်အက်ကွဲနေသည့်အသံက နတ်ကွန်းထဲ
၌ စူးစူးဝါးဝါးပေါ်လာပြန်သည်။

"ရှင်တို့ ထွက်မသွားဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ကျွန်မရှေ့မှာ ကလူ
ကျီစယ်နေရတာလဲ၊ ကြူးချစ်ချစ်- ရှင် ကျွန်မကို သိပ်ပြီးမုန်းတီးနေ
တယ်မဟုတ်လား။ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ လာခဲ့ ကျွန်မကို သတ်သွားစမ်း"

ချစ်ချစ်သည် ဝေဝေကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်
သည်။ ထို့နောက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တည်ကြည်အေးဆေးသော
လေသံဖြင့်--

"မှန်တယ်- ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတီးတယ်၊ အူထဲအသည်းထဲ
အရိုးထဲက မုန်းတီးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမုန်းတွေဟာ တစ်ချိန်
က အမုန်းတွေ"

သူမသည် စင်လုံ၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ရင်း ပြော
လိုက်လေသည်။

"စင်လုံ ကျွန်မတို့ သူ့ကိုကယ်သွားကြစို့"

စင်လုံကမူ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် စင်လုံအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စင်လုံ၏မတုန်မလှုပ်အမူအရာများကို မြင်တွေ့ရသော အခါ အားမလို အားမရဖြစ်သွားသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မပို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သေလုမျောပါ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဒီအတိုင်းပစ်မထားနိုင်ဘူးဗျ"

စင်လုံက မတုန်မလှုပ်ကျောက်ဆစ်ရုပ်။

ဝံကြောင်ကလေး၏စကားများက သူ့အား မည်သို့မျှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်စေပေ။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ရင်း မခံချိ မခံသာ မေးလိုက်သည်။

"စင်လုံ- ရှင် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အဖြေ မပေးသေးတာလဲ ရှင့်"

ထိုစဉ် အေးစက်စက်ရယ်မောလိုက်သည့် ဝမ်းလင်းဝါး၏ စဂ္ဂားသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"စင်လုံ ဘာဖြစ်လို့ အဖြေမပေးတာလဲဆိုတာကို ကျုပ် သိတယ်ဗျ"

ချစ်ချစ်မှာ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

"ရှင်- ဘာကြောင့်များလဲရှင်"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ရှင်းပြသည်။ သူသည်လည် စင်လုံကဲ့သို့ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံရသည်။

"ဒါ- ထောင်ချောက်ဗျ၊ ထောင်ချောက်၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြ စားကြီးက သူ့ကို ဒီနေရာမှာ တမင်သက်သက်လာပစ်ထားတာ

ကာရာအနာတရ ရနေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျုပ်တို့ ကယ်သွားလိမ့် ယ်ဆိုတာ သူကြိုတင်တွက်ထားတယ်၊ အခု သူ့ကို ကျုပ်တို့သယ် ။ ပြေးကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ပြေးနိုင်မှာလဲ၊ သူ့ ကြောင့် ကျုပ်တို့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာအောင် အကွက်ဆင်ထား တဗျ"

ချစ်ချစ်မှာ ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားကြောင့် ဇဝေဇဝါဖြစ် ွားသည်။

"စင်လုံ- ရှင် ရှင်လည်း တကယ်ပဲ ဒီလို တွေးနေသ ာပေါ်"

"မတွေးပါဘူးကွာ"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့"

"ကဲ- ကြောင်ကလေးရေ မင်းပဲ သူ့ကို ပွေ့ယူခဲ့ပါတော့ ဗျာ"

ဝေဝေက တုန်ယင်အက်ကွဲစွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ရှင်- ရှင်တို့ ကျွန်မအသက်ကို တကယ်ပဲကယ်ကြမ ာ်လားဟင်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ ဲ သူမကိုသာ ညင်သာစွာ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

"ကျွန်- ကျွန်မ ရှင်တို့ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့လိုက်ပြီး သတ် ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့တောင် ရှင်တို့က ကျွန်မကို ကယ်ကြဦးမလို့လား ခဲ့ရဲ့လားရှင်"

ချစ်ချစ်၏ပါးပြင်ပ၌ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်း ာသည်။

ဝေဝေအား ကြင်နာစွာလှမ်းကြည့်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မဟာ ကျွန်မနဲ့ စတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဝေဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ မှတ်မိတယ်၊ ရက်စက်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဆိုတာကို မသိဘူး။ မမှတ်မိဘူး"

စင်လုံသည် ဝေဝေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဝေဝေ ပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်ကို အသာအယာတင်လိုက်သည်။

"ချစ်ချစ်ပြောတာမှန်တယ်၊ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ ပ သေဆုံးသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ဝေဝေဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ဆက်လက် အသက်ရှင်နေစေချင်ပါတယ်"

ဝေဝေသည် ဝံကြောင်ကလေး၏ပခုံးကို မှီရင်း ဝမ်း ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါး၏အေးစက်စက်စကားသံ ထွက် လာတော့သည်။

"ကျုပ်တို့တော့ ငါးပါးတော့မှောက်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဖယောင်းတုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ ခင်ဗျားတို့မှာ အားလုံးလိုလို ပြည့်စုံကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် တော့ ချွင်းချက်ရှိတယ်၊ အဲဒီချွင်းချက်ကတော့ သနားကြ ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့မှုပဲဗျ"

ချစ်ချစ်က အံလေးကြိတ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

"ရှင် လူစကားပြောပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်သာ ကျောနေမယ်ဆိုရင် ရှင်လည်း အခုထက်ထိ အသက်ရှင် မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်"

ဝမ်းလင်းဝါးမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဝေဝေကိုပွေ့ချီထားရင်းမှ စင်လုံ အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်ကို သွားကြမလဲ"

စင်လုံသည် နတ်ကွန်းအပြင်ဘက်သို့ နှာစွင့်လိုက်သည်။ နောက် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ဝမ်းလင်းဝါးအား လှမ်းပြောလိုက် သည်။

"ဝမ်းလင်းဝါးက ဦးဆောင်ပြီး လမ်းပြပါ၊ သစ်ပင်ထူထပ်တဲ့ နေရာတွေကိုရှောင်မယ်၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်တွေကို ရှောင်မယ်၊ မြေကွက်လပ်မျိုးတွေကနေပြီး ဖောက်ထွက်ကြမယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက တအံ့တသြရေရွတ်လိုက်၏။

"ဗျာ- မြေကွက်လပ်လို နေရာမျိုးက ဖောက်ထွက်မယ် ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သစ်ပင်ထူထပ်တဲ့နေရာတွေက ဖောက်မထွက် လဲ"

စင်လုံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြသည်။

"သစ်ပင်ထူထပ်တဲ့နေရာ၊ ကျောက်တောင်ထူထပ်တဲ့နေ ရာတွေမှာ အစောင့်အကြပ်တွေပိုချထားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို အဲဒီနေရာဟာ ပိုပြီး ပုန်းခိုရှောင်ပြေးလို့ ကောင်းတယ် ဟုတ်လား။ မြေကွက်လပ်တွေမှာတော့ ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီး နေတယ်၊ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေ ဖောက်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထားကြလိမ့်မယ်၊ ချထားတဲ့အစောင့် နည်းနည်းပါးပါးက ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရှိနေကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ငါတို့

အပြည့်အဝ အသုံးချရလိမ့်မယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

"ဒီတစ်ချီလည်း ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် သာသွားပြန်ပြ

ဝံကြောင်ကလေး၏ ပွေ့ချီထားခြင်းခံရသည့် ဝေဝေ ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး"

စင်လုံက အေးစက်စက်မေးလိုက်သည်။

"ဆိုစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရတာလဲ"

ဝေဝေသည် ကြေကွဲစွာရယ်မောလိုက်လေသည် ရယ်သံလေလား ငိုသံလေလား မည်သူမျှ မဝေခွဲနိုင်ပါချေ။ နောက် သူမက တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်- ရှင်တို့က ကျွန်မအပေါ် ကောင်းထားတော့ ကျွ ကလည်း ရှင်တို့အပေါ် ပြန်ကောင်းရတော့မှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ဖ သွေးကြော၊ ခွမ်ထောင်သွေးကြောနဲ့ ယန်ကွမ်းသွေးကြော နေရာဖွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ရှ အားလုံး ဟောဒီ ခွိုက်ဟိုလင်ဥယျာဉ်သစ်တောထဲက လွတ်မြေ သွားအောင် ကျွန်မ လမ်းပြပါ့မယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ နောက် လက်ဆောင်ပဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက အားရပါးရ အော်ဟစ်လိုက် သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဟောဒီလိုဏ်ခေါင်းကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ချုပ်ပဲ၊ ဒီအထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်တွေရှိလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်

မဟုတ်လား ဝေဝေ"

ဝေဝေသည် ကြေကွဲစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ကျွန်မဟာ ရွှင်ပျော်ပျော်မြိုးစားကြီးကို အရှုံးပေးခဲ့ရတယ်၊ သူဟာ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ထားသမျှကို သူအပိုင်ရပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မသိထားသမျှ သူ အကုန်သိထားပြီလို့ ထင်နေတယ်၊ အခု ကျွန်မပြမယ့် ထွက်ပေါက်ကိုတော့ သူ မသိသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကလွဲလို့ အဲဒီဥမင်လမ်းကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး"

သူမသည် ကြေကွဲစွာရယ်နေသော်လည်း မျက်နှာ၌မူ မာနအပြည့်အဝရှိနေသည်။

ဝေဝေကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ရှိသူများမှာ လက်နှစ်ဖက်အဖြတ်ခံရသော်လည်း သွားနှင့်ကိုက်၍ တိုက်ခိုက်မည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ တိုက်ရင်း အသေခံသွားမည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးထံမှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ မှတ်ချက်ချလိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"စိတ်ကောင်းရှိရင် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အတိုင်း ခံစားရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားဟာ တကယ်လည်း မှန်ကန်ပါ့လားဗျာ"

ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းကြီးသည် မည်းမှောင်နေ၏။ ဤလှိုဏ်မှောင်ကြီးအတွင်းဝယ် လွန်ခဲ့သည့်ရက်က သူတို့အားလုံး သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ယခုမူ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မကိုယ်တိုင် သားကောင်ဖြစ်နေရလေပြီ၊ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မက သူတို့အား ကိုယ်တိုင်လမ်းပြလျက်ရှိသည်။

ဝေဝေသည် သူမ၏ရင်ခွင်ထဲမှ အထူးပြုလုပ်ထားသည့် မီးခြစ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးခြစ်လိုက်သည်။

ထို မီးအလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့အား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သည်။ ဝံကြောင်ကလေးက သူမအား ဖေးမပေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူမက ဝံကြောင်ကလေးအား တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမသည် ယောက်ျားသားများအား မှီခိုတတ်သည့်အမျိုးသမီး မဟုတ်ပေ။

ဤကျောက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသဖြင့် ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာမိသည်။ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်း၏ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံသည် သူမအား ခြောက်လှန့်နေဆဲသာဖြစ်သည်။ ကျောက်လိုဏ်ခေါင်း၏ ရှည်လျားတွေပြားလှသော ဝင်္ကပါခရီးလမ်းကို စတင်လျှောက်မိကြလေပြီ။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဤလိုဏ်ဂူအတွင်း၌ အပ်ကျသည်ကိုပင် ရှာနိုင်လောက်သည့် ဝေဝေပါလာနေ၏။ ဝေဝေက သူမ တစ်ဦးတည်းသိရှိနေသည့် ထွက်ရပ်လမ်းမှ သူတို့ အားခေါ်ဆောင်နေ၏။

ချစ်ချစ်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်ပြီနဲ့တူပါရဲ့နော်”

ဝံကြောင်ကလေးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုအချိန်ကျတော့လည်း ခပ်စောစောက ခံစားခဲ့ရတာတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်သလိုပဲဟ၊ ရွှင်ပျော်ရေ မြို့စားကြီးနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုဘဲနော်”

ချစ်ချစ်ကလည်း ရယ်ရင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ ထင်နေမိတာပဲ”

သူတို့သည် ဝေဝေ၏နောက်ဘက်မှ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည်။ နာရီဝက်ခန့်လျှောက်ပြီးသည်နှင့် ဥမင်လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူတို့ရှေ့၌ သံလှေကားငယ် တစ်ခုရှိနေသည်။ သံလှေကားငယ်၏အပေါ်ဘက်ထိပ်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက် ရှိနေသော်လည်း ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ကာဆီးပိတ်ဆို့ထားပုံရသည်။

ဝေဝေကရပ်တန့်လိုက်ပြီး-

“ကဲ- ကျွန်မအပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့အကျိုးကလေးကို ကျွန်မ နည်းနဲ့တုံ့ပြန်ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဟောဒီ လှေကားထိပ်ကအပေါက်ဟာ ထွက်ပေါက်ပဲ၊ ရှင်တို့အားလုံး အောက်မှာပဲ ခဏစောင့်နေကြဦး၊ ဘေးရန်ကင်း မကင်း ကျွန်မ အလျင်ဆုံး တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ချစ်ချစ်သည် ဝေဝေ၏လက်ကို တရင်းတနှီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဝေဝေ၊ အလျင်တုန်းက ကျွန်မကရှင့်အပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ အမုန်းအငြိုးတွေဟာ ပန်းနုတ်စင်နုတ်ကွန်းမှာ တွေကတည်းက ကြေပျောက် ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ပါပြီ၊ ရှင်ကလည်း ကျွန်မအပေါ် အမုန်းအငြိုးတွေ မထားပါနဲ့တော့၊ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါတော့”

ဝေဝေက အေးချမ်းစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကသာ ကျွန်မကို ထပ်ပြီးမမုန်းတီးရင်--”

ချစ်ချစ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်ချစမ်းပါ။ အခုအချိန်ကစပြီး ရင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပြီ"

ချစ်ချစ်သည် လွန်စွာပျော်ရွှင်နေသည်။ သူမသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ထားဖြူစင်လှသည်ဖြစ်ရ အခြားသူများကဲ့သို့ အမုန်းတရားများကို ကြာရှည်သိုဝှက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

မုန်းချင်လျှင် ချက်ချင်း မုန်း၍ ချစ်ချင်လျှင် ချက်ချင်း ချစ်တတ်သည်မှာ သူမ၏ဓလေ့သဘာဝလို ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မပြောင်းမလဲ နိုင်မြဲသည့်စိတ်ဓာတ်ဟူ၍ တစ်ချက်တည်းသာရှိသည်။ စင်လုံကို အသက်ပေး၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝေဝေသည် ချစ်ချစ်အား ရွှင်လန်းစွာကြည့်လျက်-

"ကျွန်မအပေါ် ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"အို- ကျွန်မကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ"

"ကဲ- ကဲ ကျွန်မအပေါ် တက်ကြည့်တော့မယ်"

ဝေဝေသည် သံလှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့တက်သွားလေ သည်။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏ပခုံးကလေးကို ကိုင်၍ ဖြည်းညင်း စွာပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် အခုအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ဘယ်သူ့အတွက် အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ၊ မင်းအတွက်တော့ အကျိုးရှိပါတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို နုနယ်နေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်

ဓာတ်ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ရင့်ကျက်လာစေလို့ပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုတာကော သေချာရဲ့လား"

ချစ်ချစ်၏အပြုံးမှာ လန်းဆန်းလှသည်။

"ကျွန်မလေ- ကျွန်မ အစက ရင်ဟာကျွန်မကို မချစ်ဘူး လို့ပဲ ထင်နေခဲ့တယ်၊ အခု- အခုတော့ ရင်ဟာ ကျွန်မကို ချစ် တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအသည်းနှလုံးထဲကသိပါပြီရှင်၊ ဒါပေမယ့် နော် ရှင် ကျွန်မအပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားရင်တော့ ကျွန်မကလည်း ရှင့် အပေါ် မကောင်းပြန်ကြံမှာပဲသိလား"

ဝံကြောင်ကလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ရယ် မောလိုက်လေသည်။

"ငါ့ညီမ အချဉ်အိုးကတော့ကွာ၊ အချဉ်ပေါက်တဲ့ စိတ် မပျောက်ချင်သေးဘူး"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လျက် လှေကားပေါ်သို့ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်တက်နေသည့်ဝေဝေအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ သူသာ ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးဖြစ်လာရင် တကယ် ကောင်းပါမှာပဲနော်"

စင်လုံက ရယ်လိုက်သည်။

"မင်းလို အချဉ်အိုးထဲရောက်လာတဲ့နောက်တော့ ကျောက် ခဲတောင် ချဉ်ဦးမှာပဲကွာ၊ မဟုတ်လား"

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ရင်ဘတ်အား တဘုံးဘုံးထုလိုက် လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝေဝေသည် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်ရှိ

သွားလေပြီ။ သူမသည် အပေါ်၌ပိတ်ဆို့ထားသည့် ကျောက်ပြားကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအပေါက်မှနေ၍ ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စင်လုံတို့လူသိုက်သည် ဤမျှလှပသော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သူတို့အနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသည့် ပမာ၊ အားရွှင်လန်းစွာ ငေးမောကြည့်နေမိကြလေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးသည် လေကို အားရပါးရရှူရှိုက်လိုက်ပြီး-

"အဲဒီ အပေါက်ထဲက ဝင်လာတဲ့လေက တယ်လဲ မွှေးပါကလားဗျာ၊ ကျုပ်ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်ဗျို့၊ ဟောဒီ အပေါက်က ထွက်လိုက်တာနဲ့ ပန်းပင်တွေအစီအရီစိုက်ထားတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်လို နေရာမျိုးတစ်ခုကို ကျိန်းသေတွေ့ကြရမယ်"

ဝေဝေသည် ထိုအပေါက်မှနေ၍ အပေါ်သို့ တက်သွားလေပြီ။ ဝေဝေကို မည်သူမျှ မမြင်ကြရတော့ချေ။

သူတို့အားလုံး ခေါင်းတမော့မော့နှင့် ကြည့်နေမိကြလေသည်။ ချစ်ချစ်သည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် စင်လုံအား စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

"စင်လုံ- အပေါ်မှာ လူတွေတွေ့ပြီး ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နေသလားမသိဘူး"

စင်လုံက အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဝေဝေ့စကားအရတော့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ လမ်းကြောင်းကို မသိသေးဘူးလို့ဆိုထားတာပဲ"

စင်လုံ၏စကားမဆုံးမီပင် ဝေဝေ၏ဦးခေါင်းကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဝေဝေက အပေါ်မှလှမ်းအော်လိုက်လေသည်။

"မြန်မြန်တက်ခဲ့ကြ"

ဝမ်းလင်းဝါးက အားတက်စွာဖြင့်---

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်လမ်းပြစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲဗျာ"

"ကဲ- စင်လုံ ရှင်အလျင်ထွက်ပါ၊ ရှင်က အစစအရာရာ အားလုံးကို ဦးဆောင်ခဲ့တယ်၊ အခုလိုလွတ်မြောက်ခွင့်ရတဲ့အခါမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့လူပဲ အလျင်ဆုံးထွက်သင့်ပါတယ်"

စင်လုံသည် မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ သံလှေကားပေါ်တက်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာကို မြင်နေရသည့်ထွက်ပေါက်မှာ ကျယ်ဝန်းလှသည် မဟုတ်ပါချေ။ လူတစ်ကိုယ်စာ ထွက်နိုင်သည့် ထွက်ပေါက်မျှသာဖြစ်သည်။ စင်လုံသည် ထိုအပေါက်မှနေ၍ တစ်ကိုယ်လုံး တိုးထွက်လိုက်သည်။

စင်လုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖြန်းခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး၌ လှည့်ပတ်နေသော သွေးများသည် ရုတ်ခြည်း အေးခဲသွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်မိတော့သည်။

❁

ဤနေရာကား ပန်းပင်များ၊ ပန်းအိုးများ၊ အစီအရီ ခင်းကျင်းထားသည့် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ၏ အဆောင်တော်သာတည်း။

ဤနေရာသို့ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးနှင့်အတူ စင်လုံရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထူးခြားနေသည့်အချက်မှာ အဆောင်တော်၏ခေါင်မိုးများကို လုံးဝဖြုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအောက်မှ ကြည့်သောအခါ မိုးပြာပြာကောင်းကင်ပြင်ကို မြင်တွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအနေဖြင့် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မ၏သဲလွန်စနှင့် ခြေရာများကို မရရှိခဲ့သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ချေ။ ဝေဝေသည် သူမ၏အိပ်ခန်းနှင့် မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကို ပိရိစွာ ဆက်သွယ်ထားနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ အိပ်စကနေချိန်တွင် မည်သူမျှ လာရောက် မနှောင့်ယှက်ရန် မာယာပရိယာယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ချဉ်းကပ်ထား၏။ မြို့စားကြီးကလည်း အလိုက်သင့်သည်းလိုက် ခွင့်ပြုထားသည်။

ဝေဝေအိပ်ပျော်နေသည်ဆိုလျှင် သူကိုယ်တိုင် အဆောင်အတွင်းသို့မဝင်ဘဲ လှည့်ပြန်သွားသည်အထိ ဝေဝေကို ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌ ဝေဝေသည် ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မအဖြစ် ကောင်းစွာ ဟန်ဆောင်ချိန် ရနေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို စင်လုံ သိမြင်သဘောပေါက်ခဲ့ချေပြီ။

သို့သော် သူ၏သိမြင်မှုသည် ပို၍ နောက်ကျနေသေးကြောင်း ထပ်မံ သိမြင်သဘောပေါက်ရပြန်လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ အခန့်သားထိုင်ကာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ မြားအစင်းပေါင်း ငါးဆယ်တို့သည် စင်လုံအား မလွတ်တမ်းချိန်ရွယ်ထားလျက် ရှိနေလေသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံ၏ အမူအရာကိုကြည့်လျှက် တဟားဟားရယ်မောနေလေသည်။ စင်လုံသာအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ရန်ကြိုးစားလိုက်လျှင် မြားအစင်းပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်တို့သည် စင်လုံ၏ဦးခေါင်းကို တဒင်္ဂအတွင်း ပြေးစိုက်သွားမည်မှာ သေချာနေသည်။

စင်လုံသည် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့လေရာ ယခု အကျပ်အတည်းကြောင့် ထူးထူးခြားခြား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်မသွားမိပါချေ။ နှုတ်ခမ်း၌မူ မဲ့ပြုံးဟုဆိုနိုင်သည့် အပြုံးတစ်ခု ခိုတွဲနေလေသည်။

ထိုခဏမှာပင် သူ၏ခါးနောက်ဘက်ရှိ ကျင်းမင်သွေးကြော

နှင့် ကျီစစ်သွေးကြောနှစ်နေရာကို ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဝေဝေ က သူမ၏လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ထိုးပိတ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် ကြူးချစ်ချစ်။

ထို့နောက် ဝမ်းလင်းဝါး။

ထို့နောက် ဝံကြောင်ကလေး။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်---

☸

သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်လုဆဲဆဲ အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံး အကျဉ်းသမားပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ပါးစပ်နားရောက်လုလု ထမင်းလုပ်သည် လက်ဖြင့် ပုတ်ချခံလိုက်ရသကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ခြင်းတည်းဟူသော အောင်မြင်မှုသည်လည်း ယွင်းပါးပျောက်ကွယ်ကာ ဆုံးရှုံးမှု ပြန်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ချစ်ချစ်သည် ရင်ထဲ၌ ငိုချချင်စိတ်များပေါက်လာမိသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မထွက်ပါချေ။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ဦးခေါင်းမော့ထားလိုက်လေသည်။

ဝေဝေသည် စင်လုံတို့လူသိုက်ကိုကြည့်လျက် ချိုသာစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"အမှားအယွင်းတစ်ချက်မှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းကြီး

စင်လုံဟာ အခုဆိုရင် ခြေလှမ်း တစ်ချက်မှားသွားပြီလို့ ကျွန်မ ကြေငြာလိုပါတယ်၊ ဒီတစ်ကွက်ကတော့ လုလုပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလွန်းအားကြီးလို့ ရှင်တို့အားလုံးကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုအပြည့်နဲ့ ကျွန်မကို ချီးကျူးကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

"ဩော်-မင်းက ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ခြေသည်း လက်သည်းကိုး"

ဝေဝေသည် ငွေဆည်းလည်း လှုပ်ခတ်သလို အသံနှင့် ချိုလွင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"အခုကျမှ စဉ်းစားမိတယ်ဆိုတော့ သိပ်ကို နောက်ကျနေပြီပေါ့ရှင်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း---

"စင်လုံ- မင်းက ငါ့ရဲ့ လက်ထောက်ကောင်း တစ်ယောက်ကို သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ အစတုန်းကတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့လက်ထောက်ကို ဖွင့်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ မင်းတို့အားလုံး သိကြပြီပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ့်လဲဗျာ- ငါ့လက်ထောက်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ စွမ်းရည်က ကျင်းပုဟန်လို လူမျိုး ဆယ်ယောက်ထက်မပိုဘူးလား"

ဝမ်းလင်းဝါးက တဟားဟားရယ်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

"ဝိုပါ့ဗျာ၊ ဝိုပါ့ ကျုပ်ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အစွမ်းထက်တဲ့ အမျိုးသမီး တော်တော်များများကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မမီဘူးဗျ၊ သူလို အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်သာ နောက်ထပ် ထပ်ပေါ်လာရင် လူ့ပြည့်မှာရှိနေတဲ့ ယောကျ်ားတွေမှန်သမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေကြရလိမ့်မယ်”

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကြည်နူးစွာပြောလိုက်သည်၊

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဝံကြောင်ကလေးက မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း မေးလိုက်၏။

“တော်ပါပေရဲ့ကွာ၊ အတော့်ကို ချီးကျူးလောက်ပါတယ်၊ ပန်းနတ်စင်ထဲ မင်းရောက်လာတာက မင်းရဲ့ အစီအမံပဲဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

ဝေဝေက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့ရှင့်၊ လူတွေက စင်လုံတော့ မီးလောင်သေဆုံးသွား ပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်မက ဘယ် ယုံလိမ့်မလဲ၊ စင်လုံသာ ဒီ လောက် လွယ်လွယ်ကူကူ အသေခံရင် ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးသွားလိမ့် မယ်၊ ဒီတော့ စဉ်းစားရတော့တာပေါ့၊ ကျွန်မသာ စင်လုံနေရာ ရောက်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်ကိုပြေးမလဲ စသည်ဖြင့်ပေါ့ လေ၊ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ရတဲ့ နည်းလမ်းကတော့ တစ်လမ်းတည်း ရှိတယ်၊ ရှင်တို့တတွေဟာ ပန်းနတ်စင်လိုဏ်ဂူဘက်ကို ပြေးနိုင် တယ်လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကပန်းနတ်စင်နတ်ကွန်းထဲ ရောက် နေရတာပေါ့ရှင်”

ဝမ်းလင်းဝါးက မသက်မသာလေသံဖြင့် ဝေဝေအား ချီးကျူးလိုက်၏။

“စင်လုံက သူများတကာရဲ့ နှလုံးသားကို ထိုးထွင်းသိမြင် တယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ စင်လုံရဲ့နှလုံးသားကို ထိုးထွင်းသိမြင်တယ်၊

တကယ့်ကို အံ့ဩလောက်စရာပဲ၊ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ဆွဲ လိုက်ရင် စင်လုံက ခင်ဗျားရဲ့ဉာဏ်ရည်ကို မမီဘူးဆိုတာ ထင်ရှား သွားတာပေါ့ဗျာ”

ချစ်ချစ်က အေးစက်စွာရယ်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

“စင်လုံက သူ့ဉာဏ်ရည်ကိုမမီတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ သူ့ရဲ့ ယုတ်မာမှုကို မမီတာ၊ စင်လုံက သူ့လောက် မယုတ်မာတတ်ဘူး၊ သူ့လောက် ကျေးဇူးမကန်းတတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ကွာသွားတာပါ”

ဝမ်းလင်းဝါးက မသက်မသာ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျ၊ စင်လုံဟာ တော်ပါတယ်၊ အားလုံး နီးပါးပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ပျော့ညံ့ချက်ရှိတယ်၊ အဲဒါက သူတစ်ပါးကို သိပ်သနားတတ်ခြင်းပဲဗျ၊ အဲဒီ ပျော့ညံ့ချက်မရှိရင် စင်လုံဟာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လူသားဖြစ်ပြီ”

“ဖြောင်း- ဖြောင်း- ဖြောင်း---”

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက အားရပါးရလက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

“တော်တယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ချက်မှာတော့ ဝမ်းလင်းဝါးနဲ့ ငါနဲ့ တကယ့်ကို အမြင်ချင်းထပ်တူညီတယ်”

ဝံကြောင်ကလေးက ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားရဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်တို့ဂူထဲရှိနေပြီဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ ဂူပေါက်ပိတ်ဖမ်းဖို့ အမိန့်မပေးရတာလဲ”

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်၏။

“ရှင်ဟာ သိုင်းပညာမှာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးနှောက် ကို အသုံးပြုမှုကတော့ အတော့်ကို နည်းသေးတယ်၊ ဂူထဲမှာ ဝိုင်း

ဖမ်းရင် ရှင်တို့အားလုံးကို အခုလို အေးအေးဆေးဆေးဖမ်းမိနိုင် မယ်လို့ ရှင်ယုံသလား။ ခွေးတောင် ချောင်ပိတ်အဖမ်းခံရရင် ပြန် ကိုက်တတ်တယ်ရှင့်၊ ရှင်ရယ်၊ ဝမ်းလင်းဝါးရယ်၊ စင်လုံရယ်၊ ရှင်တို့ သုံးယောက်ပေါင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ သတိမပြုမိကြဘူး။ ကျွန်မ ကတော့ ဒါတွေကို ထည့်တွက်တယ်ရှင့်၊ ဂူထဲမှာသာ ဝိုင်းဖမ်းရင် ကျွန်မတို့လူတွေ အများကြီး သေပျောက်သွားကြမယ်၊ ရှင်တို့ထဲက လွတ်တဲ့လူလည်း လွတ်သွားနိုင်တယ်၊ အခုကြည့်စမ်း ဘာမှ သွေးထွက်သံယိုမှု မရှိဘူး။ ရှင်တို့ အားလုံးကိုလည်း အေးအေးဆေး ဆေး ဖမ်းမိလိုက်နိုင်တယ်"

ဝံကြောင်ကလေးက နာနာကျည်းကျည်း ပြောလိုက် သည်။

"အင်း- မင်းဟာ အစီအမံ အကြံဉာဏ်တင် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟန်အမူအရာနဲ့ သရုပ်ဆောင်တာလည်း အတော် ကောင်းတယ်"

ဝေဝေက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်တို့ အဖမ်းခံရတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မနာသင့်ဘူး။ ရှင်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူချင်တယ် ရင် ဂုဏ်တောင်ယူနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်တို့ကို ဖမ်း အကြံကုန်ဉာဏ်ကုန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ရလို့ပါပဲရှင်"

ဝမ်းလင်းဝါးက အေးစက်စက်ရယ်ရင်း သရော်လိုက်၏

"ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ခင်ဗျားကြီးစား ပုံကလေး ပြောပြစမ်းပါဦး"

ဝေဝေက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် သဘောပင်ကျသွား၏။

"အင်း- ရှင်တို့ သိချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ပြောရသေး တာပေါ့ရှင်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ့်ဖာသာ ဖူးရောင်လာအောင် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ရတာ လွယ်တယ်များ မှတ်နေသလားရှင်၊ ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ ပါးနားရိုက် လက်သီးနဲ့ထိုး လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ့်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပြီးသွေးကြောသုံးနေရာကိုလည်း ကိုယ့်ဖာသာ ထိုးပိတ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင်တို့ကိုဖမ်းမိဖို့ ကျွန်မပေးရတဲ့တန်ဖိုးက နည်း သလားရှင့်"

ဝံကြောင်ကလေးက သူ့စိတ်ထဲ၌ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေ သည့် အချက်မှန်သမျှ ထပ်မေးသည်။

"နေစမ်းပါဦး။ မင်းဖာသာမင်း ထိုးနှက် ရိုက်နှက်တာ မှန်ပေမယ့် ကျုပ်တို့က မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို သံသယဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့၊ စမ်းသပ် စစ်ဆေးချင် စစ်ဆေးမိမှာပေါ့၊ ဒါတော့ မင်း ကြည့်မတွက်ဘူးလား"

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

"အဲဒါတွေ ထည့်တွက်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အနာခံပြီး ဒီလောက် ထိုးကြိတ်ထားရတာပေါ့ရှင်၊ ဒီအချက်ကိုက ရှင်တို့ကို ရှုမတွက်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့တတွေ က ကျွန်မကို သံသယစိတ်နဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု မပြုဘူးဆိုတာ ကျွန်မက ကြိုတင်သိပြီးသားပါ"

ဝံကြောင်ကလေးက အံ့ဩသွားသည်။

"ဘုရားရေ- မင်းက သေချာလှချည်လား"

"သေချာတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်တို့အားလုံး ယောကျ်ားတွေချည်းပဲ

ဥစ္စာ၊ ကျွန်မလို မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ဘယ်လိုစမ်း
စစ်ဆေးကြမှာလဲရှင့်၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ချစ်ချစ်က အံ့ကြိတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ကျွန်မ ရှင့်ဘက်က ရပ်တည်လိမ့်မယ်ဆိုတာကော
ကြိုတင်တွေးထားတာပဲလား"

"ဒါပဲပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံတယ်၊ ရှင်တို့အ
ကျွန်မအပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိ
ပြီးသား"

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ဖြည်းညင်းစွာပြောသ

"ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့လေ၊ မ
တွေစကတည်းက ကျုပ်သံသယဝင်ပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့်မို့
ငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ ထူးခြားချက်တစ်ခုခု
တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာပါပဲ၊
တစ်ခုတော့ ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကို မြ
ထွက်သွားကြစမ်းပါလို့ အော်ဟစ်နှင်ထုတ်လိုက်တာကို ကြာ
မိတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သံသယစိတ်ကို ပယ်ဖျောက်လိုက်မိတဲ့အ
မင်းသာ တကယ်တမ်း ဟန်ဆောင်ရင် ကျုပ်တို့ဆီက
အညီတစ်ခုခု တောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က တွက်ထားမိတ

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်နေတော့၏။ အတန်ကြာ

"ယောကျာ်းတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မက ကြိုတ
လာထားပြီးသားရှင့်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါဆိုရင် ရှင်တို့ ကျွန်မ
သံသယရှိမယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မအပေါ် သံသယမရှိအောင် ရ
နှင်ထုတ်ပစ်ရတော့တာပေါ့ရှင်၊ ကြူးချစ်ချစ်- ကျွန်မဆီက

ကို ယူထားရင့်၊ ရှင်သာ ကျွန်မဆီက ပညာကို ဆယ်ရာနိုင်နှုန်း
ပက်ရရင် ရှင့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှမနစ်နာဘူးမှတ်ပေတော့"

ချစ်ချစ်က အေးစက်စက်ရယ်လိုက်၏။

"ကျွန်မက ရှင့်လို မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းမျိုးဆီက
ဖြစ်လို့ ပညာယူရမှာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်တော့ အဟုတ်ကြီးထင်နေ
၊ ရှင်ပဲ ယောကျာ်းတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေ့လာထားတယ်လို့
တယ်၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ စင်လုံက ရှင့်ကို မနှစ်သက်ရတာလဲ၊
မြင်မှာတော့ ရှင်ကသာ ကျွန်မဆီ တပည့်ခံနည်းယူရမယ်"

တစ်ချိန်လုံး ရယ်မောနေသော ဝေဝေသည် ချစ်ချစ်၏
ကြောင့် ရုတ်ခြည်းမျက်နှာငယ်သွားတော့သည်။ သို့သော်
ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်လိုက်ပြီး-

"ဘာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်တော့ စင်လုံက ရှင့်ကိုချစ်မြတ်နိုး
ပြီလို့ ထင်နေသလား"

ချစ်ချစ်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ဖြေသည်။

"ဒါပေါ့ရှင်၊ ထင်စရာတောင် မလိုပါဘူး၊ သိနေတဲ့ဥစ္စာပဲ"

ဝေဝေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်၏။ သူမ၏
သံနောက်ကွယ်၌ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမှုတစ်ခု ရှိနေပြီဖြစ်
ကြောင်း အားလုံးသိလိုက်မိကြသည်။

"တယ်တော်တဲ့ မမကြီးကြူးချစ်ချစ်ပါလား၊ မမကြီး
ချစ်ချစ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ၊ သေတဲ့လူဟာ ဘယ်
မှ ချစ်ကြင်မြတ်နိုးမှု မပြုနိုင်တော့ဘူးဆိုတာပါပဲ"

ချစ်ချစ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားလေ၏။ သူမ၏ မျက်
မှ မျက်ရည်ဥကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ချစ်ချစ်သည် ဝေဝေ့ရှေ့၌မျက်ရည်မကျအောင် အံကို
၍ ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် မျက်ရည်များမှာ မည်သို့မျှ တားဆီး
မရဘဲ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းနေတော့သည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ဝေဝေ၏ခါးကိုလှမ်းဖက်ရ
သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

"စင်လုံကို သုတ်သင်ပြီးရင်တော့ မင်းနဲ့ကျုပ် ကော
ကောင်းအနားယူနိုင်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး အခေ
ကို စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲဟေ့"

ဝံကြောင်ကလေးက လေးနက်စွာ ပြောလိုက်၏။

"ခုအချိန်မျိုးမှာ အနားယူဖို့ ပြောနေတာကတော့ ခင်ဗျ
သိပ်ပြီး ဆန္ဒစောရာ ကျနေပြီ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ငါ့ရန်သူတွေကို အားလုံး ဖမ်းမိ
မှတော့ ငါက ဘာတွေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရဦးမှာလဲ"

"ခင်ဗျားရဲ့အကြီးမားဆုံးရန်သူကို ခင်ဗျားက မသိ
ဟုတ်လား။ အဲဒီရန်သူရဲ့အမုန်းတွေက ကျုပ်တို့တွေ ခင်ဗျား
မုန်းတာထက် ပိုတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့တွေက ခင်ဗျားကို သတ်
တာပဲရှိတယ်၊ အဲဒီ ရန်သူကတော့ ခင်ဗျားကို အစိမ်းလိုက် ဝါး
ချင်နေတာဗျ"

"ဟား- ဟား- ဟား- မင်းပြောတဲ့ ရန်သူက ဘယ်ကြေ
စရာကောင်းပါလဲ။ ငါတောင် ကြက်သီးထလာပြီ၊ မင်းပြေ
ငါ့ရန်သူက ဘယ်သူများလဲကွာ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ မင်းပဲဖြစ်မ
ထင်တယ်"

"အင်း- ခုက္ခ- ခုက္ခ၊ ပါးနပ်တယ်၊ လည်တယ်၊ သူမှ

မျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြံ့လျှောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေ ဒီနည်းနဲ့ပဲ
မှကျရောက်ကြရတာပါပဲလား။ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့အနီးဆုံး
မှာပဲရှိတယ်"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဝံကြောင်ကလေး မင်းစကားတွေကို
ငါ နားမလည်တော့ဘူးကွာ၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းကွာ၊ ငါ့ရန်သူက
ဘယ်မှာလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးက ရှူးရှူးရှရှအော်လိုက်၏။

"ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ခင်ဗျား ခါးဖက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့
ဗျာ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် ဝေဝေ၏ပခုံးကို အသာအယာ
ပွတ်ပေးယင်း-

"ဩ- ငါက ဘယ်သူများပြောနေလဲလို့ လက်စသတ်တော့
သူ့ကို ပြောနေတာကိုး---"

ဝံကြောင်ကလေးက သူတို့အားလုံးသိထားသည့် ဝေဝေ၏
ထူးခြက်ချက်ကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ရယ်မနေနဲ့၊ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား
သိသလား။ သူဟာ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မဗျ"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးထံမှ မည်သည့်အံ့ဩမှုကိုမှ မတွေ့
ရချေ။ လိုက်လိုက်လှဲလှဲရယ်မောလိုက်သည့် အသံကိုသာ ကြားလိုက်
ရလေ၏။

"မင်းတို့ ဟန်ဆောင်နေကြတာလားကွာ၊ ဒီအကြောင်းကို
ငါကဘယ်မသိဘူးလို့ မင်းတို့ ထင်နေကြသလား။ ငါက ဒီအကြောင်း
မသိဘဲနဲ့ သူ့ရဲ့ခါးကလေးကို ဘယ်ဖက်ပါ့မလဲကွာ-

မင်းတို့တစ်ခုတော့ သိထားသင့်တယ်ကွ၊ လောကမှာ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးမိန်းကလေးဟာ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်သခင်မကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတာပဲ"

စင်လုံမှာ အထိတ်တလန့် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

"ခင်- ခင်ဗျား---၊ သူ့ သူ့ကို ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်တော့မယ်၊ ဟုတ်လား"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံ၏အမေးစကားကို လွန်စွာ သဘောကျသွား၏။

"ဒါပေါ့ကွာ၊ အဖော်မဲ့တစ်ကိုယ်တည်းနေရတဲ့ ငါ့ဘဝဟာ မစိုပြည်သင့်ဘူးလားကွာ၊ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်သွားအောင် ဒီလိုလုပ်ရတော့တာပေါ့"

စင်လုံမှာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်---

"ဒါ- ဒါပေမယ့်- ခင် ခင်ဗျား။ သိ- သိရဲ့လား။ သူ--- သူဟာ ခင်- ခင်ဗျားရဲ့---"

စင်လုံက တကယ်တမ်း ပြောလိုသည်မှာ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သမီးဟုဖြစ်သည်။

သို့သော် ပြောမထွက်ဘဲ ထစ်ငေါ့နေတော့သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အပြည့်အစုံ ထွက်ကာနီးအချိန်တွင်မှ ဝေဝေ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်က သူ၏ပါးပေါ်သို့ "ဖြန်း"ခနဲ ကျရောက်လာတော့၏။

ဝေဝေ၏ မျက်လုံးများသည် လုံချွန် ဓားချွန်များသဖွယ် စင်လုံအား ထိုးဖောက်တော့မတတ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

"လူယုတ်မာ--ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်သာ ပေါ်ထွန်းကျော်ကြားတဲ့ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းကျ

ချယ်ထားတဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ ပေါင်းတောင် မပေါင်းရသေးဘူး၊ ရှင်က ယုတ်ယုတ်မာမာ ဖျက်ဆီးပစ်တော့မလို့လား"

စင်လုံမှာ ပါးအရိုက်ခံလိုက်ရသော်လည်း ထိတ်လန့်မှု မပြေနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

"ဒါ- ဒါပေမယ့်- မင်း မင်းအနေနဲ့ သူ့ကို---"

ဝေဝေထံမှ ခတ်ထန် မာကျောလှသည့် အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏အသံ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြတ်သားစွာ ပြုလုပ်မည့် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားချက်များ အပြည့်အဝပါရှိနေသည်။

"ရှင် နောက်ထပ် နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဝံ့ပြောကြည့်စမ်း၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသတ်တော့ ပြောချင်တိုင်းပြော"

စင်လုံသည် အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ကြည့်တတ်မှုဖြစ်သည်။ လောကသဘာဝတရားနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် သစ္စာမဲ့မှုများကို ရှုစိမ့်နိုင်သူမဟုတ်ပေ။ သန့်စင်မှန်မြတ်သည့် သစ္စာဘက်တော်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူသည် မိမိ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို အစဉ်မပြတ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်၏။

စင်လုံသည် အသတ်ခံရမည်ကို ကြောက်ပြီး သူပြောရမည့်စကားများကို မထုတ်ဖော် မပြောဆိုဘဲ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ထိုအချက်ကို သိမြင်သဘောပေါက်သူမှာ ဝမ်းလင်းဝါးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စင်လုံအတွက် ကာကွယ်နိုင်ရန် စူးရကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်လေ၏။

"ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ် သခင်မ၊ ရှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီးနဲ့ ခွိုက်ပိုဝမ်ဂေဟာကြီးဆိုတာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ အလွန်လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲပဲဗျ။ နောင်ကြီးစင်လုံ- ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးတဲ့အတွဲကို ခင်ဗျားဟာ ဗဟုသုတအသိဉာဏ် အင်မတန်ပြည့်ဝတဲ့ လူပါဗျာ၊ သူတစ်ပါးလက်ထပ် မင်္ဂလာပြုမယ့်ကိစ္စကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျတဲ့ လုပ်ရပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိရော့သလား"

စင်လုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝေဝေသည် စင်လုံငြိမ်သက်သွားသည်ကို ကြည့်လျက် အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား ငွေဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံမျိုးဖြင့် ချိုမြစွာပြောလိုက်သည်။

"သခင်ကြီးရှင့်- ဟောဒီလူ လေးယောက်ဟာ သခင်ကြီးကြိုက်သလိုစီမံနိုင်တဲ့ သခင်ကြီးရဲ့အကျဉ်းသားများပဲ ဖြစ်ပါတယ်"

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျားဆိုးကို မွေးရင် ကျားကိုက်လို့ သေတတ်တယ်၊ မြွေဆိုးကိုမွေးရင် မြွေကိုက်လို့ သေတတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ ကျားဆိုးတို့ မြွေဆိုးတို့ထက် ဆယ်ဆလောက် ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ ဆိုတော့ စောစောစီးစီး ရှင်းပစ်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ မင်းကော ဘယ်နှယ့် သဘောရသလဲ"

"သခင်ကြီးက သူတို့ကို ချက်ချင်း သတ်ပစ်ချင်လို့လား၊"

"ချက်ချင်း သတ်ရင် ပိုကောင်းမလားလို့၊ တော်ကြာ

အခြေအနေတစ်မျိုးပြောင်းလာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ စင်လုံကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး"

ဝေဝေသည် စင်လုံတို့ လူသိုက်အား မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ရင်း ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအား စမ်းရေစီးသကဲ့သို့ သာယာငြိမ့်ညောင်းလှသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"သခင်ကြီးရှင့်- သခင်ကြီးကို ကျွန်မ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက် ပြောချင်ပါတယ်၊ သခင်ကြီး နားထောင်ချင်စိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မပြောပြပါရစေ"

"ဟား- ဟား- ဟား- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ မင်းပြောချင်တယ်ဆိုရင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ပုဒ်နားထောင်နိုင်တယ်၊ ပြော- ပြော--"

ဝေဝေသည် ချိုမြသောအပြုံးကိုပြုံးရင်း သူမ၏ပုံပြင်ကို စတင်ပြောကြားလေသည်။

"ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက တိမ်ညွန့်ကိုစားတဲ့ ငန်းငှက်ကိုမှ စားချင်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိသတဲ့၊ သူဟာ အဲဒီငန်းငှက်ကိုဖမ်းမိဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသတဲ့၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အချည်းနှီးဖြစ်ရသတဲ့"

သူမ၏ ချိုသာလှသည့် အသံက ကြားရသူအပေါင်းကို ပုံပြင်၌ စိတ်ဝင်စားလာစေရန် ဆွဲဆောင်မှုပေးနေသည်။ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် တဟား-ဟား-အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း-

"ဟား-ဟား-ဟား- မိုးပေါ်က တိမ်ညွန့်စားတဲ့ ငန်းငှက်ကို စားချင်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူကများ အဲဒီငန်းငှက်မျိုးရဲ့ အသားတစ်တုံးတလေ စားသောက်ခဲ့ရဖူးသလဲ၊ ကဲ-

ကဲ- မင်းပုံပြင်ကို ဆက်ပြောစမ်းပါဦးကွာ"

ဝေဝေက---

"သခင်ကြီးရှင့်၊ ဒီပုံပြင်ထဲကလူကတော့ သခင်ကြီးပြောတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဖိုးကံကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ သူဟာ ဝီရိယကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် တိမ်ညွန့်စားတဲ့ ငန်းငှက်ရဲ့ အသားတစ်တုံးကို ရရှိခဲ့ပါသတဲ့"

"ဟေ- ဒီလူက တယ်စွံပါသလား။ ကဲ- ကဲ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"အဲဒီလူဟာ ငန်းငှက်ရဲ့ အသားတစ်ကိုလည်း ရရောဝမ်းသာအားရနဲ့ တစ်ချက်တည်း မျိုချပစ်လိုက်သတဲ့"

"ဟာ- ဒီလူက တယ်ပြီးဆန္ဒစောတဲ့လူပါလား၊ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မျိုချပစ်ရတယ်လို့"

"ဟုတ်တယ်--၊ ဒီလူဟာ မြန်မြန်ထက်ထက်ကြီးကို မျိုချပစ်လိုက်တယ်၊ တခြားလူတွေကလည်း ဒီလူ ငန်းငှက်သားရပြီး စားလိုက်ရတာကို သိတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့က အဲဒီလူကို ဝိုင်းမေးကြတယ်၊ တိမ်ညွန့်စားတဲ့ ငန်းငှက်သားဟာ ဘယ်လိုအရသာမျိုးများရှိပါသလဲတဲ့၊ အဲဒီလိုမေးတော့ ငန်းငှက်သားစားရတဲ့လူဟာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်"

"ဟား-ဟား-ဟား- ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ သူဟာ ငန်းငှက်သားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဝါးစားပြီး အရသာခံရမယ့်အစား အလောတကြီးမျိုချပစ်လိုက်တာကိုး၊ အဲဒီငန်းငှက်သားရဲ့ ချိုသလား ခါးသလားဆိုတဲ့ အရသာကို သူဘယ်သိတော့မလဲ"

ဝေဝေသည် ငွေဆည်းလည်း လှုပ်ခတ်သံဖြင့် ရယ်မော

နေတော့သည်။

"သခင်ကြီးရှင့်၊ ကျွန်မပြောချင်တဲ့ပုံပြင်ကလေးဟာ ဒီမှာပဲ ဆုံးပါပြီ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေထားတဲ့ အစာတစ်ခုကို တစ်ချက်ထဲ မျိုချပစ်လိုက်တာ နမြောစရာ ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မတော့ ယူဆပါတယ်ရှင့်"

ရှွင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် မရယ်တော့ချေ။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားပြီးနောက် စင်လုံတို့လူသိုက်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တစ်ခွန်းချင်းပြောနေတော့သည်။

"မှန်တယ်၊ ငါဟာ မင်းတို့လူသိုက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖမ်းဆီးခဲ့ရတယ်၊ ဒီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖမ်းပြီးမှ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါလည်း တိမ်ညွန့်စား ငန်းငှက်သားကိုစားလိုက်ရတဲ့ ပုံပြင်ထဲကအရူးအပေါလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

ဝေဝေက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"သခင်ကြီးရှင့်၊ သူတို့ကို အသုံးချမယ်ဆိုရင် အသုံးချစရာကိစ္စတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ကြံ့ရည်ကို ကုန်အောင် မစုပ်ရသေးဘဲနဲ့ ကြံ့ဖတ်ကို ထွေးမထုတ်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

ရှွင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် စင်လုံတို့အား ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ တွေ့ကြရဲ့လားကွာ၊ ယောကျ်ားသားအတွက် ဒီလို အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးနိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို မင်းတို့ ဘယ်မှာသွားရှာကြမလဲ၊ ကောင်းပြီ၊ ဟောဒီ အကျဉ်းသား

လေးယောက်ဟာ မင်းဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့လူတွေပဲ၊ ဒီတော့ မင်းလက်ထဲကို ပဲ ငါက ပြန်ပေးအပ်လိုက်ပါတယ်ကွယ်"

ဝေဝေသည် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါအောင် ရယ်မောလိုက် တော့သည်။

"သခင်ကြီးရဲ့ ဆုလာဘ်ကတော့ တကယ့်ကို တန်ဖိုးကြီး ပါပေတယ်ရှင်၊ ဒီလူလေးယောက်ဟာ အသက်သာ အသေခံချင် ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မလက်ထဲတော့ ပြန်ရောက်ချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။

❁

စင်လုံတို့လူသိုက်သည် ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက် လုပ်ထားသည့် အကျဉ်းခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ထိုအကျဉ်းခန်းတွင် အဝင်အထွက်ပြုလုပ်နိုင်သည့် တံခါး တစ်ချပ်သာရှိသဖြင့် ထိုတံခါးကို ပိတ်လိုက်သောအခါ အလုံပိတ် အခန်းတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် အလောင်းထည့်သည့် ခေါင်းတလား ကြီးတစ်ခုဟုပင် မှတ်ထင်ခံစားမိကြသည်။

ပကြာမီပင် တံခါးပွင့်လာပြီး ဝေဝေ ဝင်လာ၏။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် အရက်တစ်ခွက် ကိုင်ထားသည်။

သူမသည် တံခါးဘောင်ကို မှီရပ်လျက် စင်လုံတို့လူသိုက် အား ပြုံးကြည့်နေ၏။

"ရှင်တို့အားလုံးကို အားတော့နာပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ကို ထားစရာနေရာမရှိတော့ ဒီမှာပဲ အားနာပါးနာထားရတော့ မှာပါပဲ၊ သိပ်တော့လည်း စိတ်မပူကြပါနဲ့ရှင်၊ ဒီနေရာမှာ အကြာကြီး နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မနက်ဖြန်ဆိုရင်လည်း ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ရှင်တို့ ကို ခေါ်ဆောင်သွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သူပြောတဲ့နေရာကို ကျွန်မလည်း မရောက်ဘူးတော့ ကျွန်မ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေ မယ့် အဲ့ဒီနေရာဟာလည်း သိပ်တော့ခေလှမယ် မထင်ပါဘူးရှင့်"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ခေလှမည် မထင်ဘူးဆိုသော စကားကို စဉ်းစားနေ၏။

ဤအေးစက်စက် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြုလုပ် ထားသောအခန်းထက် ပိုမိုဆိုးရွားသောနေရာ ဖြစ်တန်ရာဟု တွေး နေမိသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက သူ့ဌာနချုပ် ပြန်တော့မလို့လား"

ဝေဝေက ရယ်မောလိုက်၏။

"ဒါတော့ နောက်တော့ ရှင်တို့ သိရမှာပေါ့ရှင်၊ လောလော ဆယ်တော့ ဒီခွိုက်ဟိုလင်သစ်တောထဲမှာ လွမ်းဆွတ်စရာ တမ်းတ စရာ ဘာမှမရှိတော့တဲ့ဥစ္စာ၊ မနက်ဖြန် စောစောမှာ ခရီးစထွက် ပြီပဲ့မယ်"

ဝမ်းလင်းဝါးက တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေ၏။

"ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးဟာ လူသူအင်အား အတော် စည်းမိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မြေပြန့်ကို ဝင်မတိုက်ဘဲ ပြန်သွ ရတာလဲမသိဘူး"

ဝေဝေသည် ဝမ်းလင်းဝါး၏စကားကို ကြားသောအ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

"သူက အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာတဲ့လူရှင့်၊ သူ မပိုင်ဘဲနဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ဘယ်တော့မှမဆင်နွှဲဘူး။ စမ်းသပ် တိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး သူဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ မြေပြန့်ဒေသ တိုက်ဖို့ သူ့အနေနဲ့ အများကြီးပြင်ဆင်စရာတွေ ရှိနေသေးတ ဒီတစ်ချီ အရေးတကြီးပြန်ဆုတ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့"

သူမသည် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ—

"သူ့ဒီတစ်ချီ အရေးတကြီး ပြန်ဆုတ်ရတဲ့ အကြောင် တော့ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမလို့ဘဲရှင့်"

စင်လုံသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ် မနေနိုင်တော့ချေ။

"မင်း- တကယ်ပဲ သူ့ကို လက်ထပ်တော့မလို့လား"

ဝေဝေက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို နမြော လား။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ကျွန်မကို ရသွား ကို မနာလို သဝန်တိုလို့လား"

စင်လုံက အထိတ်တလန့်ပြောမိသည်။

စင်လုံမှာ လုံးဝစကားမပြောနိုင်ပါ။ သူပြောသည့်စ မှာလည်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။

"မင်း- မင်း—"

ဝေဝေ၏ လှပနုနယ်လှသည့်မျက်နှာသည် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာပြောင်းလဲသွားသည်။ ဘီလူးမျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို ကောက်စွပ် လိုက်သည့်အလား အလွန်အမင်း ရုပ်ဆိုးသွားသည်။

သူမ၏အသံကလည်း ကြည်လင် ချိုမြခြင်းမရှိတော့ဘဲ တူးတူးရတတဖြစ်လာသည်။

"ရှင်ဟာ အတွေးအခေါ်ကောင်းသတဲ့၊ ဘာတွေ အတွေး ခေါ် ကောင်းနေတာလဲ၊ ကျွန်မဘာတွေတွေးပြီး ဘာတွေလုပ်နေ တယ်ဆိုတာ ရှင်မတွေးတတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ထို့- ဘာဦးနှောက် ဲ ဘာအတွေးအခေါ်ကောင်းတာလဲ"

ထိုစဉ် ဝမ်းလင်းဝါးက သက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သည်။

"စင်လုံ ခန့်မှန်းမိ မမိတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်တော့ ခန့်မှန်းမိပါပြီဗျာ"

ဝေဝေသည် ဝမ်းလင်းဝါးအား ဆိုးဆိုးရွားရွား လှမ်းကြည့် ငေါက်ငမ်းလိုက်၏။

"ရှင်က ဘာတွေ ခန့်မှန်းမိတာလဲ"

ဝေဝေသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ရယ်မောလိုက်၏။

"အင်း- ရှင်က လူတော်ပါလား၊ ကျွန်မရဲ့ သွေးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဆန္ဒတွေကို ရှင်က လွယ်လွယ်နဲ့သဘောပေါက်တာပဲ အင်းလေ- ရှင့်အဖို့တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ သဘောပေါက်မှာပေါ့ ကိုယ်ထဲမှာလည်း ကျွန်မလို သွေးမျိုးရှိနေတာကိုး။ တကယ် ရှင့်ကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့သွေးနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ တွေဟာ သူ့သွေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ သရဲသဘက်လို စက်ဆုပ်

မုန်းတီးဖို့ကောင်းတဲ့ လူယုတ်မာကြီးရဲ့ သွေးတွေပဲ မဟုတ် အဲဒီသွေးထဲမှာ အဆိပ်တွေပါတယ်၊ အဆိပ်သွေး၊ သိရဲ့ အဆိပ်သွေး"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် တဟားဟား ရယ်မောလေတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မော၏။

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၏။

"မှန်တယ်၊ သူဆီက ပြန့်ပွားသွားတဲ့ အဆိပ်သွေးတွေ သူ့ကို သေစေနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သူနည်းနည်းမှ စဉ်းစား မဟုတ်ဘူး"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်နှမ ယောက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာစကားများကို ကြားလိုက်ရ အခါ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်စိမ့်ကြီး ခံစားလိုက်မိသ ထို့ကြောင့် သူ့နှုတ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်နေမိသည်။

"ဟုတ်တယ်- သိပ်ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုအဖေမျိုး၊ မောင်နှမမျိုးတွေရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့သွေးကိုမှ အဆိပ်သွေ မခေါ်ရင် ဘယ်သွေးကိုမှ အဆိပ်သွေးလို့မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ မယ့်- ဒီလိုသွေးမျိုးတွေကတော့ ချစ်ချစ်ကြင်ကြင် ခင်ခင်မင် တဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မပြန့်ပွားသင့်ပါဘူးလေ"

သူ၏တီးတိုးစကားကို မည်သူမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြ ချေ။ ချစ်ချစ်သည် ဝေဝေအား လှမ်းအော်လိုက်၏။

"ကျွန်မတော့ လုံးဝ နားမလည်ဘူး၊ ရှင်မုန်းတီး ရှင်ပျော်ပျော်မြူးစားကြီးပဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အခု ကျွန်မတို့က ကြားထဲက ဓားစာခံတွေဖြစ်နေရတယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျ

တို့မှာ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရောက် အောင် ဖန်တီးရတာလဲ"

ဝေဝေက အေးစက်စက်ရယ်လိုက်၏။

"ဒါက အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ရှင်"

ချစ်ချစ်က အံကြိတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ဆိုစမ်းပါဦး ဘာအကြောင်းလဲ"

"ဟင်း- ဟင်း ရှင်တို့တတွေဟာ ဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခရောက် ကြရတာပဲ၊ ကိုယ့်ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ လျှော့မတွက်ရဘူး၊ ရှင်တို့ တတွေကို သူလက်ထဲမအပ်ရင် သူက ကျွန်မကို အခုလို ဘယ် ယုံကြည်တော့မလဲ၊ သူယုံကြည်ဖို့ကိစ္စမှာ ရှင်တို့ဟာ အကောင်းဆုံး အာမခံပစ္စည်းတွေပဲ၊ အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးအကြောင်းပြ ချက်ပဲ"

"ဘုရားရေ ရှင့်မှာ ဒုတိယအကြောင်းပြချက်ရှိနေသေးတာ ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"သေချာတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မဟာ ကံခေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ၊ ကျွန်မဟာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာနဲ့ဇာတ်သိမ်းရမယ်လို့ ကံဇာတ် ဆရာက ကျွန်မအတွက် ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ပေးပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မကလည်း သူတစ်ပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်နူးနူးရှိ နေတာမျိုးကို ဘယ်အခါကမှ မရှုစိမ့်နိုင်ခဲ့ဘူး"

သူမ၏စကားသံသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးလာသည်။ တစ်ခွန်းချင်း တစ်ခွန်းချင်း ပီပီသသဖြစ်လာသည်။

စကားတစ်လုံးစီ၌ ဓားဦးချွန်တစ်ခုစီ ပါလာသကဲ့သို့ ရှုးရှုး ရှရှဖြစ်လာသည်။

သူမသည် အခြားတစ်ပါးသော လူများအား မုန်းတီးသကဲ့သို့ သူမကိုယ်ကိုလည်း မုန်းတီးနေသည်။ ထို့နောက် အေးစက်စက် ရယ်မောလေတော့သည်။

"ဟင်း- ကျွန်မမှာ လုံလုံလောက်လောက် အင်အားမရှိတာ သိပ်နာတာပဲရှင်၊ ရှိများရှိရင်တော့လား တစ်လောကလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူသားမှန်သမျှကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်မိလိမ့်မယ်"

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားမိတော့သည်။

"လူတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်ရင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှင့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတော့မှာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မှာလဲ"

ဝေဝေက ချစ်ချစ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဩော်- ရှင်က ကျွန်မကို အသက်ရှင်နေချင်တယ်လို့ ထင်မှတ်နေတာကိုး"

ထို့နောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလေတော့သည်။ သူမ၏ရယ်သံ၌ ကြေကွဲမှုအပြည့်အဝ ပါဝင်နေသည်။

"ကျွန်မဟာ လူမုန်းသီတတ်စအရွယ်ကတည်းက သေခြင်းတရားအတွက် အသက်ရှင်သန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနားလည်ခဲ့တယ်၊ သေခြင်းတရားမှာရှိတဲ့ သုခချမ်းသာကို ကျွန်မတွေးသလို ရှင်တို့ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ- ကျွန်မရဲ့စိတ်သဘောကို ရှင်နားလည်သွားပြီလား"

သူမသည် ထပ်မံ၍ စကားမပြောတော့ချေ။ စင်လုံသည် စိတ်မသက်မသာ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

"အင်း- မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ရန်ငြိုးတွေ၊ အမုန်းတွေ၊ နာကျည်းချက်တွေ ဒီလောက်များများ ရှိမနေသင့်တာတော့ အမှန်ပါပဲကွာ"

ဝေဝေသည် သူမ၏ အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သွန်ချနေသည်။ အရက်များ ကုန်စင်သွားသောအခါ အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အော်ဟစ်ပြောလိုက်တော့သည်။

"မှန်တယ်- ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရန်ငြိုးတွေ အမုန်းတွေ၊ နာကျည်းချက်တွေပဲရှိတယ်၊ အဲဒါတွေအတွက် ကျွန်မ အသက်ရှင်နေရတယ်၊ အဲဒါတွေ မရှိရင် ကျွန်မအသက်ရှင်စရာ မရှိတော့ဘူး။ သေခြင်းတရားဟာ ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းပန်းတိုင်"

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တံခါးဝမှ ထွက်လျက် ကျောက်ပြားတံခါးကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

အလုံပိတ်အကျဉ်းခန်းတွင်းမှ ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ် သခင်မဖြစ်သော ဝေဝေထွက်ခွါသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ စကားသံများမှာမူ အခန်းထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရန်ငြိုး၊ အမုန်း၊ နာကျည်းခြင်းနှင့်သေခြင်းတရား စသော စကားများသည် ပဲ့တင်ထပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေ၏

❁

နံနက်အရုဏ်မတက်မီပင် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ တပ်ဖွဲ့ကြီးသည် ခိုက်ဟိုလင်သစ်တောအတွင်းမှ မြင်းများ၊ မြင်းရထားများ၊ မြင်းလှည်းများနှင့် ထွက်ခွါလျက်ရှိနေကြသည်။

သာမန်အချိန်မျိုးတွင် ဤမျှများပြားသော လူအင်အားကို တွေ့ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါချေ။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ လက်အောက်ရှိ လူများသည် စည်းစနစ်ကျစွာ လှုပ်ရှားသွားရသည်။ သာမန်လူစုတို့၏ စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုသည် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး၏ စည်းကမ်းကို မီလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူတို့တတွေ ခိုက်ဟိုလင်သစ်တောအတွင်းမှ ထွက်ခွါလာချိန်တွင် လီတိုင်းလုံ၏ငနီးချွန်းချောင်နှင့် ချမ်းချင်တို့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

လီတိုင်းလုံမှာမူ ပန်းနတ်စင်၏အနောက်ဘက်ရှိ ကျောက်လိုဏ်ဂူရှေ့၌ လန်ရှန်းသတ်ပစ်၍သေသွားခဲ့ရပြီ။

ချွန်းချောင်နှင့်ချမ်းချင်တို့ မည်သည့်အရပ်၌ ရှိနေသည်ကို မည်သူမျှလည်း သိခွင့်မရတော့ပါ။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးသည် သူ၏လက်အောက်မှ နှစ်ကက်ချွန်သူလျှိုများကို အသက်ရှင်လျက် ထားခဲ့မည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးအနေနှင့် သူ့လက်အောက်မှ လူလေးငါးယောက်သို့မဟုတ် လူလေးငါးဆယ် ပျောက်ပါးသွားလည်း ဂရုစိုက်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော လှတန်းရှည်ကြီးသည် အနောက်ဘက်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွါနေသည်။ ထိုလှတန်းရှည်ကြီးအတွင်းမှ တအိအိမောင်းနှင်နေသော မြင်းလှည်းတစ်စင်းပေါ်တွင် စင်လုံ၊ ချစ်ချစ်၊ ဝံကြောင်ကလေးနှင့် ဝမ်းလင်းဝါးတို့ ပါရှိနေ၏။

သူတို့အား ကြီးမားကြံ့ခိုင်လှသော လူကြီးလေးယောက် စောင့်ကြပ်ရန်မလိုချေ။ အစောင့်အကြပ်မရှိလည်း သူတို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောပေါင်းခုနစ်ခုကို ပိတ်ထားခြင်း ခံနေရသောကြောင့်တည်း။

နှစ်ရက်လုံးလုံး ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြရာ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်သောအခါ ခိုက်ဟိုလင်သစ်တောကြီးနှင့်အလွန်ဝေးကွာသည့်နေရာသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ရလေပြီ။

စင်လုံ၏မြင်းလှည်း၌ ပေါင်းမိုးရှိသော်လည်း ဖုန်မှုန့်များသည် ပေါင်းမိုးနှင့်အကာအရံများကြားမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်

ပျံ့လွင့်လာသဖြင့် စင်လုံနှင့်တကွ အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျနေသည်။

စင်လုံ၏မျက်နှာသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ကြည်လင်ဝင်းပမနေတော့ပါ။ အစာအာဟာရ ပြတ်လပ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခြောက်သွေ့နွမ်းနယ်နေသည်။

သို့သော် ဒုက္ခကိုထီမထင်သည့် အပြုံးကမူ သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း၌ နိတွဲ့နေဆဲသာဖြစ်ပါသည်။ သေရွာသွားမည့်လမ်းဖြစ်ပါစေ၊ သေမင်းသည် သူနှင့်အတူ လည်ပင်းဖက်၍ ပါလာသည်ဖြစ်ပါစေ၊ စင်လုံကတော့ ဤသို့ မထိတရီပြုံးနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကဆုန်စိုင်း ငေါက်ချလာသည့် မြင်းခွါသံများကြားလိုက်ရပြီး မြင်းလှည်းနောက်တက်မှ အကာအရံသည် ဘေးသို့ဖယ်ရှားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ဝေဝေ၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် သကာရည်လောင်းထားသကဲ့သို့ ချိုမြလျက်ရှိနေသည်။ ထိုချိုမြမှု၏နောက်ကွယ်၌ မည်သည့်ကောက်ကျစ်မှုတစ်ခု ပါလာလေသနည်းဟု ဝံကြောင်ကလေးက တွေးတောနေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

"ဘာလဲဗျာ- ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အတွက် စားစရာသောက်စရာများလာပို့တာလား"

"ဟင်း- ဟင်း- ဟင်း ဒါပေါ့ရှင်၊ စားစရာတွေ လာပို့တာပေါ့၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ကို အစာငတ်ခံ ဘယ်ထားရက်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိပါသေးတယ်ရှင်"

သူသည် လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြင်းစီးအစောင့်တပ်သားတစ်ယောက် ချက်ချင်းလိုလိုရောက်ရှိလာပြီး လှည်းထဲသို့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်လာချပေးသည်။ အထုပ်ကြီးကို ဖြေချလိုက်သောအခါ ကြက်ကောင်လုံးကြော်များ၊ ဝက်သားအခန်ချက်များ၊ အူမကြီးများနှင့် မုန့်မျိုးစုံကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးတို့လူသိုက်မှာ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ခဲ့ကြရာ သွားရည်ယိုစဖွယ်အစားအစာများကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အူတကြွတ်ကြွတ်ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုစားသောက်ဖွယ်ရာများသည် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ရနံ့များကလည်း သူတို့ကို မြူဆွယ်နေသည်။

ဝမ်းလင်းဝါးက ရယ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကိုရက်စရာတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့သွေးကြောကို ဖွင့်မပေးဘဲနဲ့တော့ ကျုပ်တို့လူသိုက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအစာတွေကို စားသောက်နိုင်မှာလဲ"

ဝေဝေက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

"အဲဒါတော့ အတော့်ကို ခက်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ကို စေတနာရှိလွန်းလို့ ဒါတွေကို နိုးကြောင်နိုးဝှက် လာပို့ရတာ၊ သွေးကြောဖွင့်ပေးတဲ့အထိတော့ ကျွန်မလည်း မလုပ်ရဲဘူး၊ ရှင်ပျော်ပျော် မြို့စားကြီး စိတ်ဆိုးမှာလဲ ကြောက်ရသေးတယ်ရှင့်၊ ကဲ- သွားပြီ"

သူမသည် ကျာပွတ်သံ တစ်ချက်ပေးလျက် သူမ၏မြင်းကို အပြင်းဒုန်းစိုင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ ဝမ်းလင်းဝါးမှာ မြင်းလှည်းအတွင်း၌ မရှုနိုင် မရှိုက်နိုင် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဝေဝေသည် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသလောက် ဆိုးဝါး

ကြမ်းကြုတ်လှသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိကြောင်း သူမ၏အပြုအမူများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြလျက်ရှိနေသည်။ သူမ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေခံကို ဖွင့်ဟပြောကြားပြီးဖြစ်၍ အားလုံး သဘောပေါက်နားလည်ပြီးဖြစ်သော်လည်း အကျဉ်းသားများဖြစ်နေသည့် သူတို့အား ဤကဲ့သို့ မရက်စက်သင့်ဟု ဝမ်းလင်းဝါးကယူဆသည်။

ဝံကြောင်ကလေးသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးပေါက်ကွဲတွေ့ဘ် မတတ် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူလည်း မျက်လုံးပြူးကြည့်ရုံမှအပ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။

သူတို့လေးယောက်သည် လောကငရဲကိုခံစားရင်း မြင်းလှည်းဖြင့် ပါရှိသွားကြသည်။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ မြင်းလှည်းနောက်ဘက်မှ အကာအရံသည် ဘေးသို့ပွင့်သွားသည်။ ရှူးရှူးရှရှရယ်လိုက်သည့်အသံနှင့်အတူ ဝေဝေ့ဦးခေါင်းကို မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် မြင်းလှည်းအတွင်းရှိ လူအားလုံး ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ယမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်လေတော့သည်။

"အောင်မယ်လေးရှင်- ရှင်တို့တွေ ဆာတယ်လည်း ပြောကြသေးရဲ့ အစားအသောက်ကျတော့ နည်းလှချည်လား၊ အစားအစာတွေကြည့်ရတာ လက်နဲ့တောင် တို့ထားပုံမရဘူး၊ ဘာလဲ ကျွန်မက စေတနာနဲ့လာပို့ထားတဲ့ အစာတွေကို ရှင်တို့က မစားကောင်းဘူး မှတ်နေလို့လား"

သူမသည် ရယ်မောရင်း လှည်းအိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားသည့် အစားအစာရိက္ခာထုပ်ကြီးကို စုသိမ်းလှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသည့် မြင်းလှည်းဘေးသို့

လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျာပွတ်သံ တစ်ချက်ပေးရင်း မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းထွက်သွားသည်။

စင်လုံတို့ လူသိုက်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဤပုံစံအတိုင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်။ ဝေဝေကမူ ဤသို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည်ကို လွန်စွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန်ရှိ၏။ ဝေဝေ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု မည်မျှအောင်မြင်သနည်းဆိုသော် စင်လုံတို့လေးယောက်မှာ လူရုပ်ပင် မပီအောင် ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

သူတို့သည် ကာရံထားသည့် မြင်းလှည်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရကြချေ။ အစောင့်အကြပ်များ တစ်ခါတစ်ရံ လှမ်းကြည့်သောအခါမှ အပြင်ဘက်ကို တစေ့တစောင်း တွေ့ကြရသည်။

ယခုလည်း မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်မှန်းမသိရှိကြသည်။ အစောင့်တစ်ယောက် လှပ်ကြည့်သောအခါမှ မြေပြင်နှင့်မိုး ထိစပ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သစ်ပင်၊ အဆောက်အအုံဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ကြရချေ။ မျက်စိတဆုံး သဲပြင်ကြီးကိုသာ ငေးမြင်နေရလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာလည်း ခဏမျှသာ။ သူတို့သည် မြင်းလှည်းသယ်ဆောင်ရာသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ လိုက်ပါသွားကြရပြန်သည်။

တစ်ချိန်တွင် မည်သည့်အရပ်က ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိသည့် ကြေကွဲဖွယ်ရာသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"မဟာတံတိုင်းကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်စွန်းက ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ မျက်ရည်တွေမကုန်ခန်းနိုင်အောင်စီးကျလာလိမ့်မယ်"

ထိုသီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝံကြောင်ကလေး

မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ထို့နောက် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

"ငါ- ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီသီချင်းကို ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုအထိ အမှတ်ရနေသေးတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မဟာတံတိုင်းကြီးကို အမြဲတမ်းမြင်ယောင်ခဲ့တယ်၊ မဟာတံတိုင်းကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်အစွန်း ဂိတ်ပေါက်တံခါးဝကြီးဖြစ်တဲ့ "ယီမင်ကွမ်း" တံခါးဝကြီးက အဖေါ်မဲ့ခရီးသည်တစ်ယောက် မြင်းစီးလာမယ်၊ အဲဒီ မြင်းစီးခရီးသည်ဟာ ညနေဆည်းဆာရဲ့ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး တဖြည်းဖြည်းခရီးသွားနေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီခရီးသည်ဟာ ငါဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါ- ဒါ ပေမယ့် အခုတော့--"

ဝမ်းလင်းဝါးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

"အခုတော့ ခင်ဗျားရောက်ချင်တဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား"

ဝံကြောင်ကလေးက ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ရောက်တော့ ရောက်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မဟာတံတိုင်းကြီးရဲ့မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံးက "ယီမင်းကွမ်း" တံခါးဝကြီးဟာ ဘယ်မှာလဲ၊ အနောက်ဘက်က ဂေါ်ရာကျွန်းမှာ နေမင်းကြီးဝင်လုဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ ညနေဆည်းဆာအလှဟာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာမှလဲ မမြင်ရပါလားကွာ၊ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ဒီတစ်သက် မြင်မှ မြင်နိုင်ပါတော့မလား မသိတော့ပါဘူးကွာ"

ချစ်ချစ်က အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ဝံကြောင်ကလေးကို အားပေးလိုက်လေသည်။

"အစ်ကိုဝံကြောင်ကလေး အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ စင်လုံရဲ့ စိတ်ဓာတ်လိုပဲ၊ အင်မတန် နိုင်ကြည်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုဘာ့ကြောင့်များ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတာလဲ၊ အစတုန်းကလို နိုင်ကြည်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပြန်မွေးစမ်းပါရှင်"

ဝမ်းလင်းဝါးသည် သက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် ခင်ဗျား မသိပါဘူးလေ၊ လူ့လောကမှာ သူ့ရဲ့ဘ၀ကိုကျဆင်းစေတဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့ ဝမ်းဗိုက်ရဲ့ တာဝေလာင်မွတ်သိပ်မှုပဲဗျ"

ချစ်ချစ်မှာ နောက်ထပ် လုံးဝစကားမပြောနိုင်တော့ချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းလှည်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။ ကုလားအုပ်များ၏ခြူသံများကို ကြားလာရသည်။

မကြာမီပင် အစောင့်အကြပ်လူကြီးလေးယောက်သည် မြင်းလှည်းဦးကာရံထားသည့် အဝတ်များကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စင်လုံတို့လူသိုက်ကို ဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ညနေဆည်းဆာနေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် တန်းစီရပ်နေသည့် ရှည်လျားသော ကုလားအုပ်တန်းကြီးများကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

အချို့ ကုလား အုပ်များပေါ်တွင် ရွက်ဖျင်တဲ့ငယ်ကလေးများ ပါရှိနေသည်။

အစောင့်အကြပ်လေးယောက်သည် စင်လုံတို့ လူသိုက်အား ကုလားအုပ်များဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။ ဝံကြောင်ကလေးက အံကြိတ်၍ မေးလိုက်၏။

"ဒါက ဘာသဘောလဲ"

အစောင့်တစ်ယောက်က ဖြေသည်။

"ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ဒီကုလားအုပ်တွေနဲ့ ခရီးတ[illegible] ထောက် ဆက်ကြရမယ်"

သူတို့သည် ဝံကြောင်ကလေးအား ကုလားအုပ်တ[illegible] ကောင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ချစ်ချစ်ကမူ စင်လုံကိုသ[illegible] ကြည့်နေမိလေသည်။ သူမ၏ အလိုဆန္ဒအရဆိုလျှင် စင်လုံနှင့်သ[illegible] အတူတကွ သွားလိုသည်။

ထိုစဉ် ဝေဝေသည် မြင်းတစ်စီးဖြင့် သူတို့ရှိရာသို့ရော[illegible] ရှိလာသည်။ သူမက တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း လှမ်းပြောလိုက်[illegible] သည်။

"ညနေဆည်းဆာအချိန်မှာ ကုလားအုပ်ကျောပေါ်[illegible] စီးသွားတဲ့အရသာဟာ ဘယ်အရသာနဲ့မှ မတူဘူး။ ကြိုးချစ်[illegible] ရှင် ဘယ်သူနဲ့အတူတူ ကုလားအုပ် စီးသွားချင်သလဲ"

ချစ်ချစ်သည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ ဝေ[illegible] တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်ချေ။

ဝေဝေက ရယ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ မျက်နှာကို ရှင်မကြည့်ချင်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လ[illegible] ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်"

သူမသည် ကျာပွတ်လက်ကိုင်ရိုးဖြင့် ဝမ်းလင်းဝါ[illegible] ညွှန်ပြရင်း အစောင့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"သူနဲ့ ဟောဒီ လုံမလေးကို ကုလားအုပ်တစ်စီးပေါ်[illegible] အတူတင်လိုက်"

သူမသည် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး--

"ဝမ်းလင်းဝါး- ရှင့်အတွက် ကျွန်မ အကောင်းဆုံ[illegible]

အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေတယ်ဆိုတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

သူမသည် ကျာပွတ်ကို လေထဲ၌ တရွှမ်းရွှမ်းဝေ့ယမ်းရင်း အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးကာ ထွက်သွားပြန်လေသည်။

ချစ်ချစ်သည် နောက်ဆုံး လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်တော့သည်။ သူမသည် ဝေဝေထွက်သွားရာသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ဝေဝေ- ဝေဝေ ရှင့်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ဒီခရီးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးပါ၊ ကျွန်မနဲ့ စင်လုံကို အတူတူ သွားခွင့်ပြုပါရှင်၊ ဒီကျေးဇူးကို သေတဲ့အထိ မမေ့ပါဘူး"

ဝေဝေအား ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ကလေးမျှငဲ့၍ မကြည့်ပါချေ။ သူမသွားလိုရာသို့ တဟုန်ထိုး ကဆုန်စိုင်းပြေးသွားလျက်ရှိနေချေ၏။

ဝမ်းလင်းဝါးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေသည်။

"ချစ်ချစ် ခဏတဖြုတ် သည်းခံပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး"

ချစ်ချစ်သည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော အကြည့်ဖြင့် စင်လုံကိုသာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

"စင်လုံ- စင်လုံ"

သူမသည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေမိလေသည်။ စင်လုံ၏နာမည်မှတစ်ပါး အခြားစကား ထွက်မလာပါချေ။ သူမ၏ အသံကို တစ်ခွန်းကြားလိုက်ရတိုင်း ကြားရသူအပေါင်း ရင်နင့်ရသည်။

အစောင့်လေးယောက်သည်ပင် မကြားရက်အောင် ဖြစ်လာကြရသည်။

စင်လုံသည် သူမကို ကြင်နာစွာကြည့်လျက် ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"ချစ်ချစ် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လျှော့ရတာလဲ၊ ဒီခရီးဟာမင်းပြောသလို နောက်ဆုံးခရီးလမ်း မဟုတ်ပါဘူးချစ်ချစ်ရဲ့ စိတ်ကိုတင်းထားစမ်းပါ"

"ကျွန်မလေ- ကျွန်မ အခုပဲ သေသွားချင်တယ် သိလား၊ အခုသေသွားရင် ရှင့်မျက်နှာကို မြင်တွေ့ခွင့် ရသွားသေးတာပေါ့၊ တစ်ယောက်စီခွဲပြီးမှ သေရင် ရှင့်မျက်နှာကို ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရတော့မလဲ"

ဝံကြောင်ကလေးသည် ကုလားအုပ်ပေါ်မှနေ၍ ချစ်ချစ်၏ရင်ကွဲပက်လက်အဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူ၏စိတ်ထိခိုက်မှုကို ဖွင့်ဟမပြောနိုင်ပဲဖြစ်နေရသည်။ သူသည် အံကြိတ်ရင်းအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

"မိုးကောင်းကင်က ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်တို့အတွက် အသက်ရှင်သန်နိုင်ခွင့် ပေးသနားပါဦးဘုရား၊ အခုလို အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီး သေခြင်းနဲ့တော့ မသေပါရစေနဲ့ဘုရား"

ဝံကြောင်ကလေး၏ အော်ဟစ်ဆုတောင်းသံသည် လေထဲ၌ လွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

စာစဉ်(၉)ပြီး၏။

စာစဉ်(၁၀)ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်